XXII. évfolyam 21. szám Ára: 1 forint 1966. május 26

Ludas Matyi

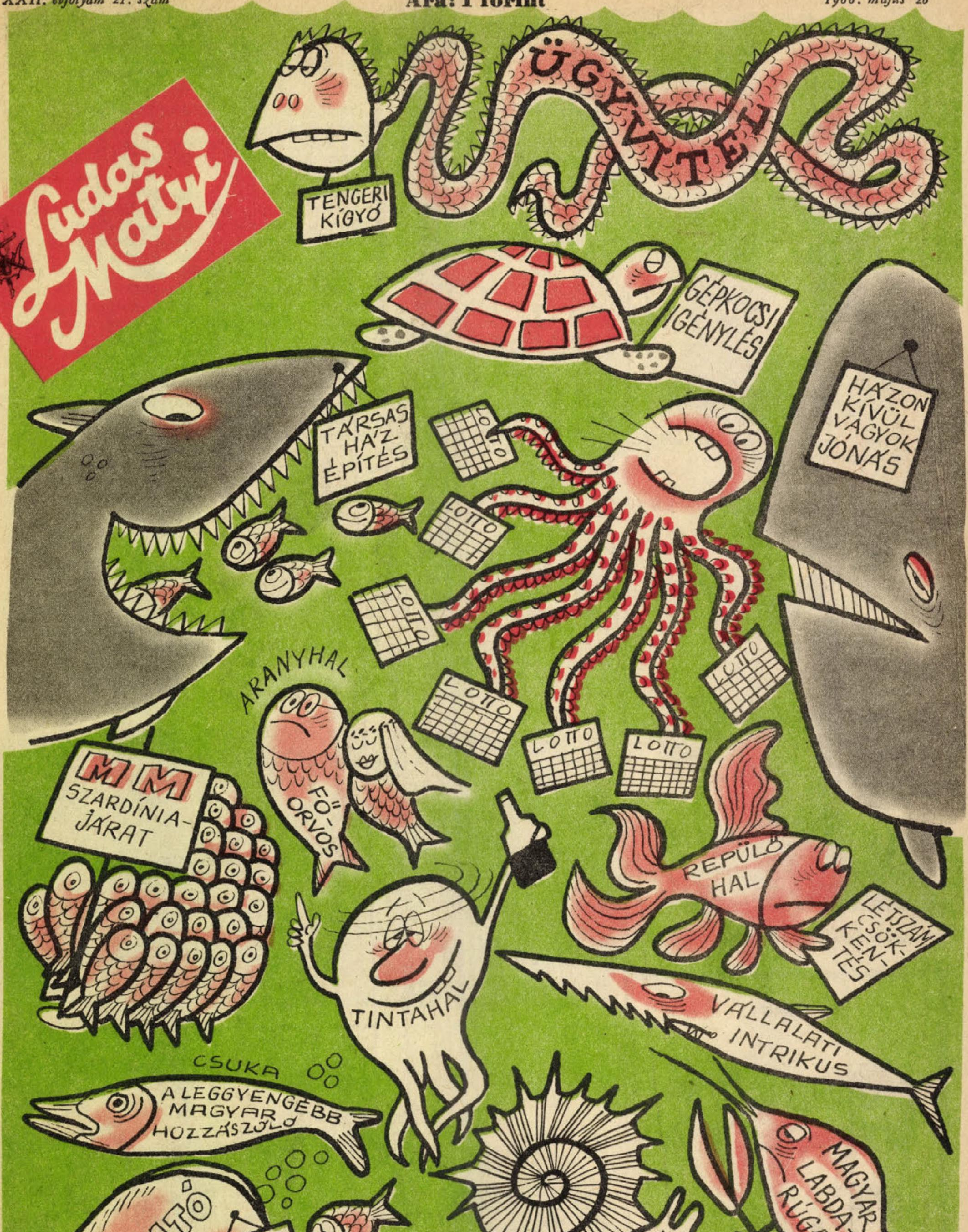
ÜGYVITEL
TENGERI KÍGYÓ
GÉPKOCSI IGÉNYLÉS
HÁZON KÍVÜL VAGYOK JÓNÁS
TÁRSAS HÁZ ÉPÍTÉS
LOTTO
LOTTO
LOTTO
LOTTO
LOTTO
LOTTO
LOTTO
ARANYHAL
FŐ-ORVOS
MM SZARDÍNIA-JÁRAT
REPÜLŐ HAL
LÉTSZÁM CSÖKKENTÉS
TINTAHAL
VÁLLALATI INTRIKUS
CSUKA
A LEGGYENGÉBB MAGYAR HOZZÁSZÓLÓ
IGAZGATÓ
NE ZAVARJ, DOLGOZOM!
JAVÍTÓ-SZERELŐ VÁLLALAT
MAGYAR LABDARÚGÁS

KÖZÉLETI AKVÁRIUM

Fülöp György rajza

Női dolgok

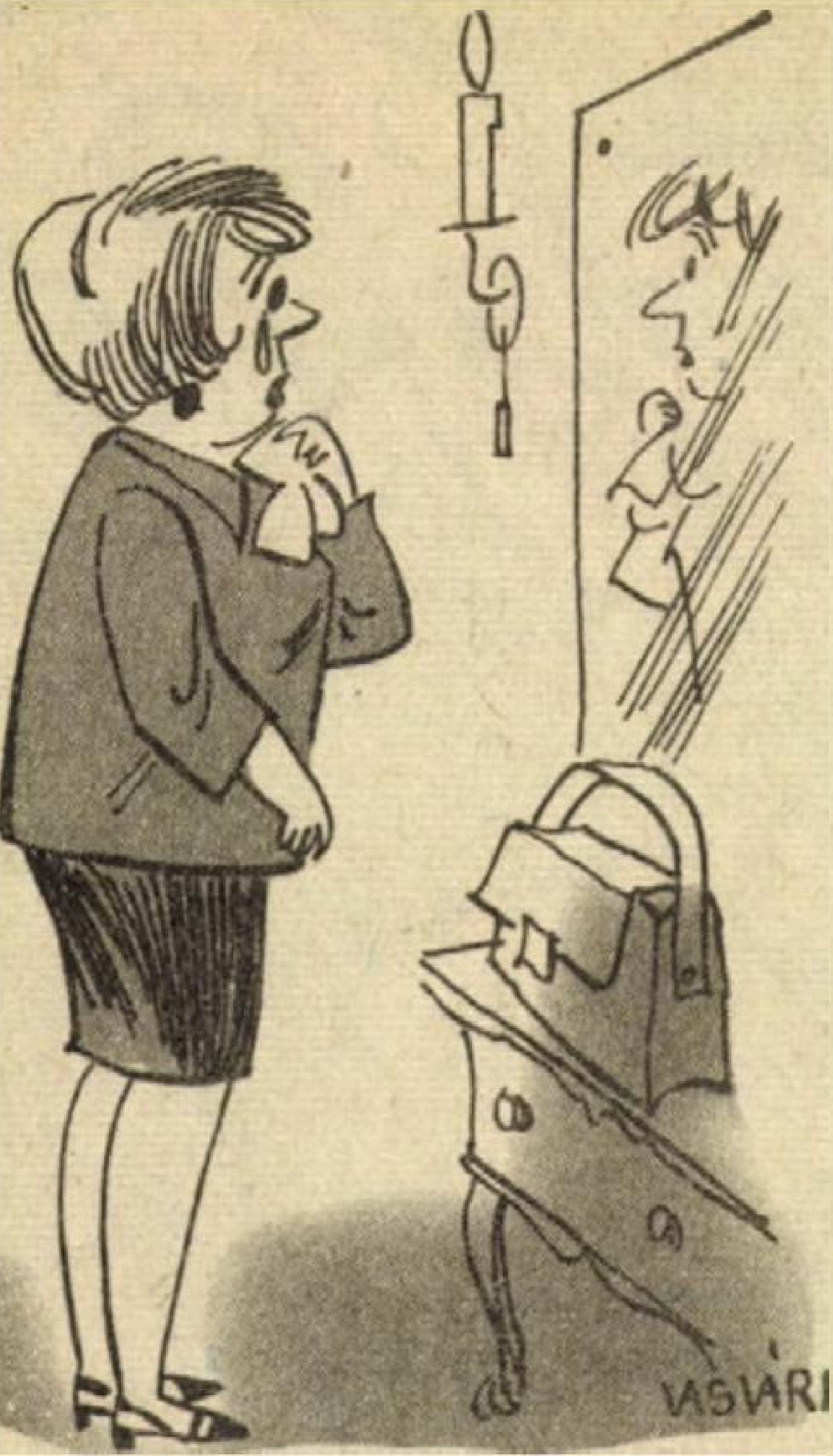

– Nagyon megöregedhettem, ha mindenki azt mondja, hogy jól nézek ki...

Modern verebek

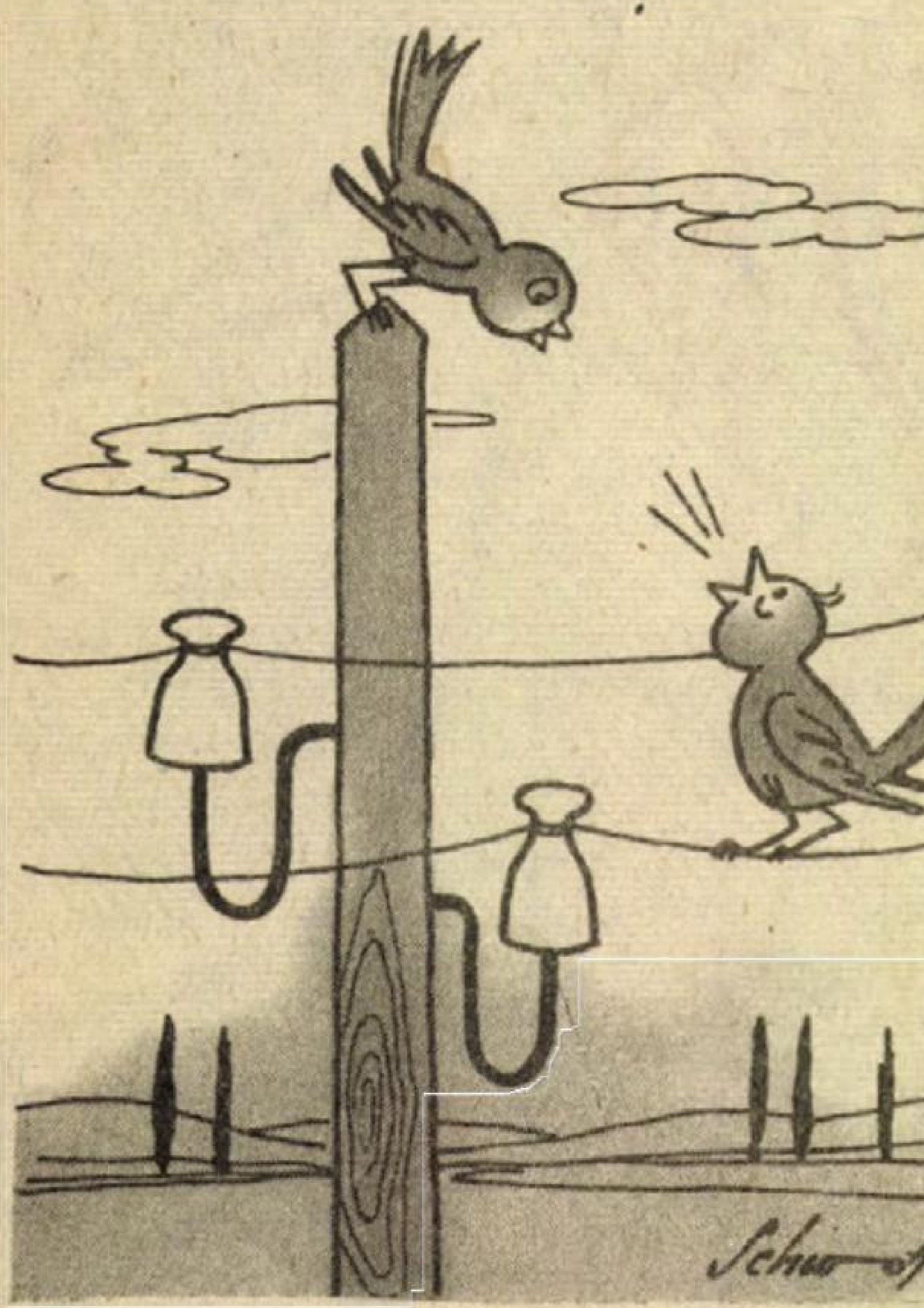

– Gyere le, a városi vonalon keresnek...

Op-art

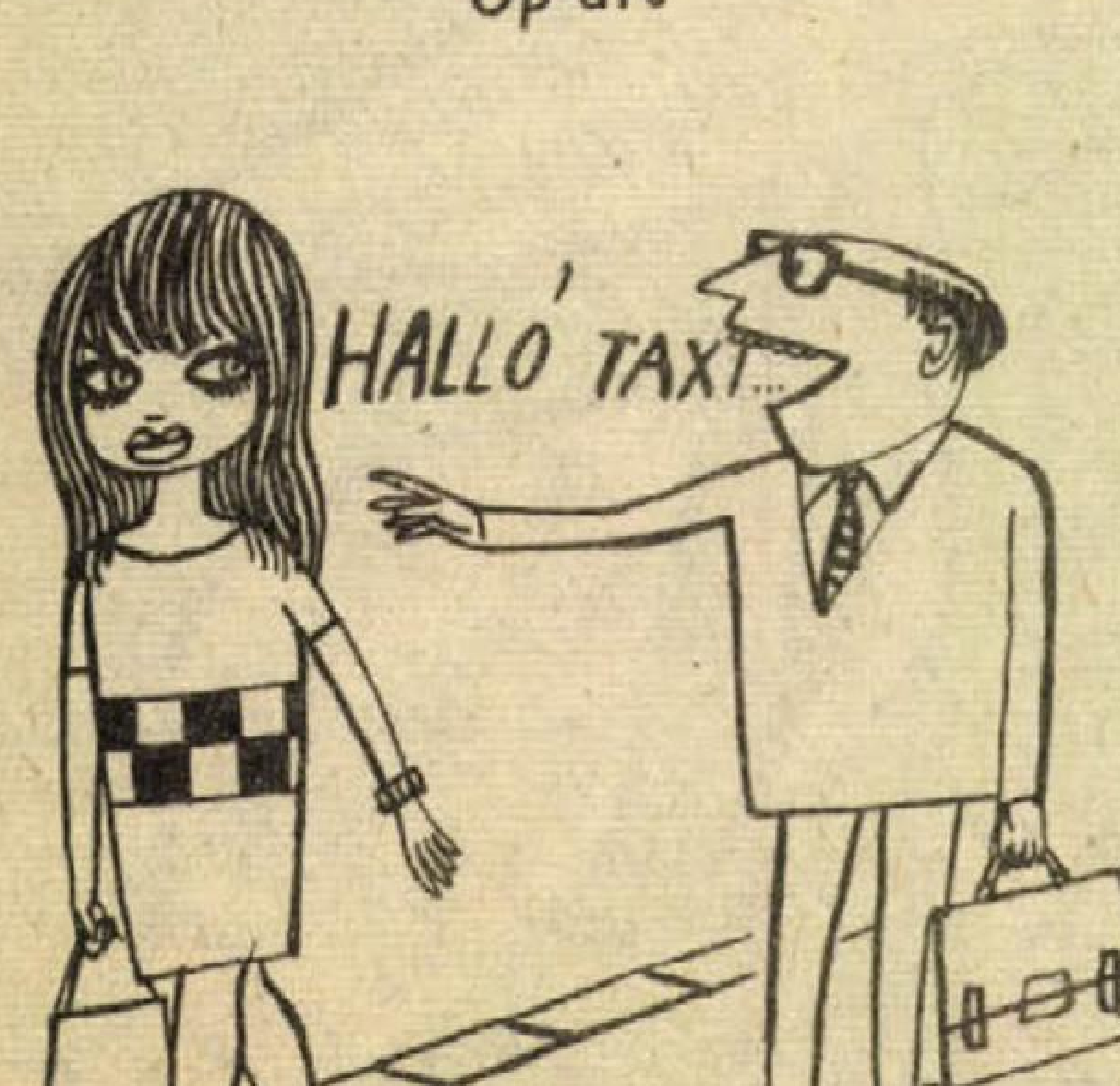

KÁBÍTÓSZEREK

Új kábítószer-őrület tombol jelenleg nyugaton: az LSD-járvány. Az új kábítószer olyan népszerűvé vált, hogy a megrémült kokain-, morfium- és hasis-csempészek már komolyan aggódnak kis vagyonkájukért. Az LSD élvezete külön világba repíti fogyasztóját. Földöntúli látomások, a lélek mélységeiből felszínre törő ismeretlen szenvedélyek, a mámoros önkívület csodálatos érzései ajándékozzák meg az LSD rabjait a hetedik mennyország, vagy pokol élményével. Nem csodálható, hogy a kis brooklyni fűszeres, akit a köménymag és az élesztő eladása már nem hoz olyan izgalomba, mint egykor, elvágyik a szürke valóságból az érzékfeletti világ titokzatos birodalmába.

És az LSD még csak kezdete annak a szorgos kutatómunkának, amelyet rejtett laboratóriumokban fejtenek ki a tudósok annak érdekében, hogy bárki hozzájuthasson mindazokhoz az érzésekhez és lelkiállapotokhoz, amelyeket szűkre szabott egyénisége eleddig elzárt előle. Ezeket a szereket — mint azt a Ludas Matyi tudósítója jelenti — már ki is próbálták, rövidesen megjelennek a csempészforgalomban, mint például az alábbiak is:

Alapvetően szomorú és humortalan emberek, akik még mosolyogni sem tudnak, betegre nevethetik magukat a muszkulárisan alkalmazható Hahotin segítségével. Teljesen elvadult, durva, erőszakos fráterek egyetlen félgrammos Nyuszidon bevétele után a legenyhébb kétértelmű vicc hallatára is elpirulnak és pityeregni kezdenek. Túlságosan nyugodt emberek, akik halálra unják magukat, mivel képtelenek a legcsekélyebb szórakoztató idegességre is, a Hiszteroid hatására az idegösszeomlásig terjedő kiborulásra tesznek szert, ami által sem ők, sem környezetük nem unatkozik többé. Csekély szellemi képességű emberek intravénásan alkalmazott néhány ampulla Zsenilin következményeképpen megismerkednek a lángész olyan arányú élményével, amilyent addig csak magas fokú önáltatással tudtak megközelíteni. Példás életű emberek, akik már elalszanak erénygyakorlás közben, csekély mennyiségű Kriminol segítségével belekóstolhatnak a bűnöző lelkivilágának izgalmaiba. Azok, akik már belefásultak az örökös jókedvbe, derültségbe, boldogságba, kis mennyiségű Lehangolin segítségével olyan világfájdalomhoz és szavatoltan magas fokú boldogtalansághoz juthatnak, hogy még saját maguk jelenlétét sem tudják elviselni.

Vannak persze emberek, akik irtóznak a gyógyszerektől, s szerintük a természetben vadon előforduló boldogtalanság sokkal jobb, mint a mesterséges.

Feleki László

HALLOTTUNK EGY VICCET

Volt egyszer egy derék ember, aki az Óperencián túl élt, de erős volt a honvágya, hazajött tiszántúli falujába és jelentkezett a téesznél munkára.

A téesz elnöke éppen akkor határozta el, hogy új traktorműhelyt kellene felépíteni. Igen ám, de az építkezéshez tíz hatalmas fát kellett volna kivágni, erre pedig nem vállalkoztak a tagok. Nem csoda, csupa öregember dolgozott a téeszben. Amikor az Óperencián túlról jött derék ember meghallotta, hogy miről van szó, rögtön vállalkozott a tíz fa kivágására. Nem hitték neki, de a derék ember órák alatt végzett a fákkal. Ámultak, bámultak a téeszben. Ilyet még nem láttak. Tízszer ennyi idő alatt sem tudták volna mások így kezelni a baltát.

– Ne csodálkozzanak, – magyarázta az öreg –, én a Szahara erdeiben tanultam meg fát vágni.

– De hiszen a Szaharában nincs is erdő.

– Már nincs – hangzott a büszke válasz.

Meo

– Egy kicsit sok a mutató, de hazai fogyasztásra jó lesz.

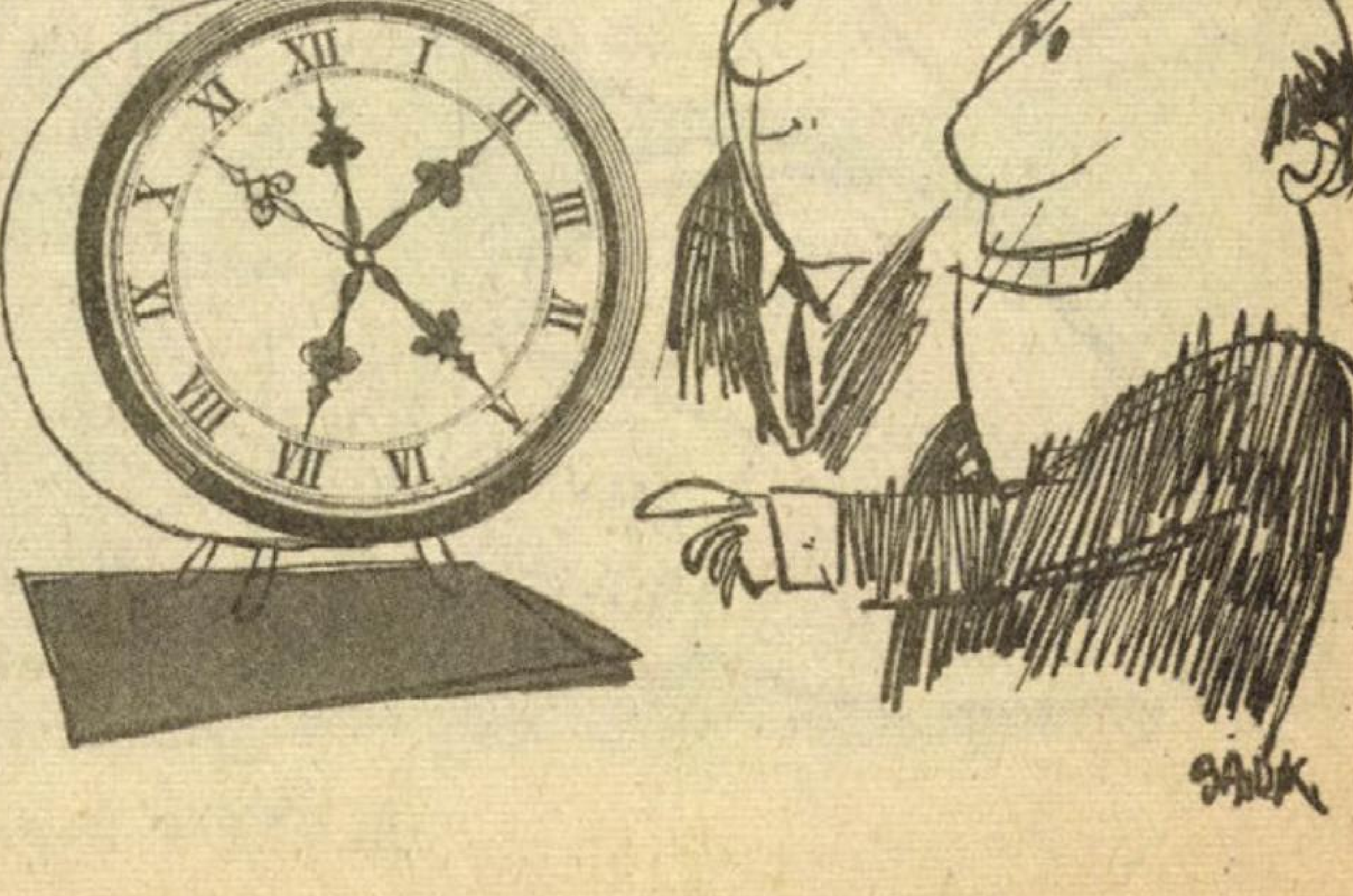

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy tíz év körüli kisfiú egyedül utazik a vonaton, és minden tíz percben megkérdezi a kalauztól, hogy nem értek-e Ceglédre. Végre csakugyan Ceglédre érkezett a vonat, mire a kalauz így szól a kisfiúhoz:

– Na, barátocskám, végre itt vagyunk Cegléden. Leszállhatsz.

– Dehogy szállok le, kalauz bácsi, én még tovább megyek.

– Hát akkor miért érdeklődtél egész úton Ceglédről?

– Mert a mamám azt mondta, hogy Ceglédnél uzsonnázzam.

*

A régi képviselőválasztások alkalmával egy vidéki kerületben programbeszédet tart a jelölt. Közben az alkohol káros, romboló hatását igyekszik a ködmönös gyülekezettel megértetni, kijelentvén, hogy programjának egyik fő pontja az alkoholizmus elleni küzdelem lesz. Nagy hatású beszédét a következő fellengzős szavakkal fejezi be:

– Higgyék el, tisztelt uraim, sohasem lesz boldog az az ország, ahol pálinkát árulnak!

A gyér taps között egyszer csak megszólal egy atyafi:

– Mán az igaz, bár csak ingyen osztogatnák!

*

Nagy és Kiss találkoznak a Hungária kávéház előtt, Nagy rászól Kissre:

– Hogy mondhatta maga tegnap a Hungáriában egy csomó ember előtt, hogy én hülye fráter vagyok?

– Bocsánat – mondja Kiss –, nem tudtam, hogy ez titok.

Balaton 1966

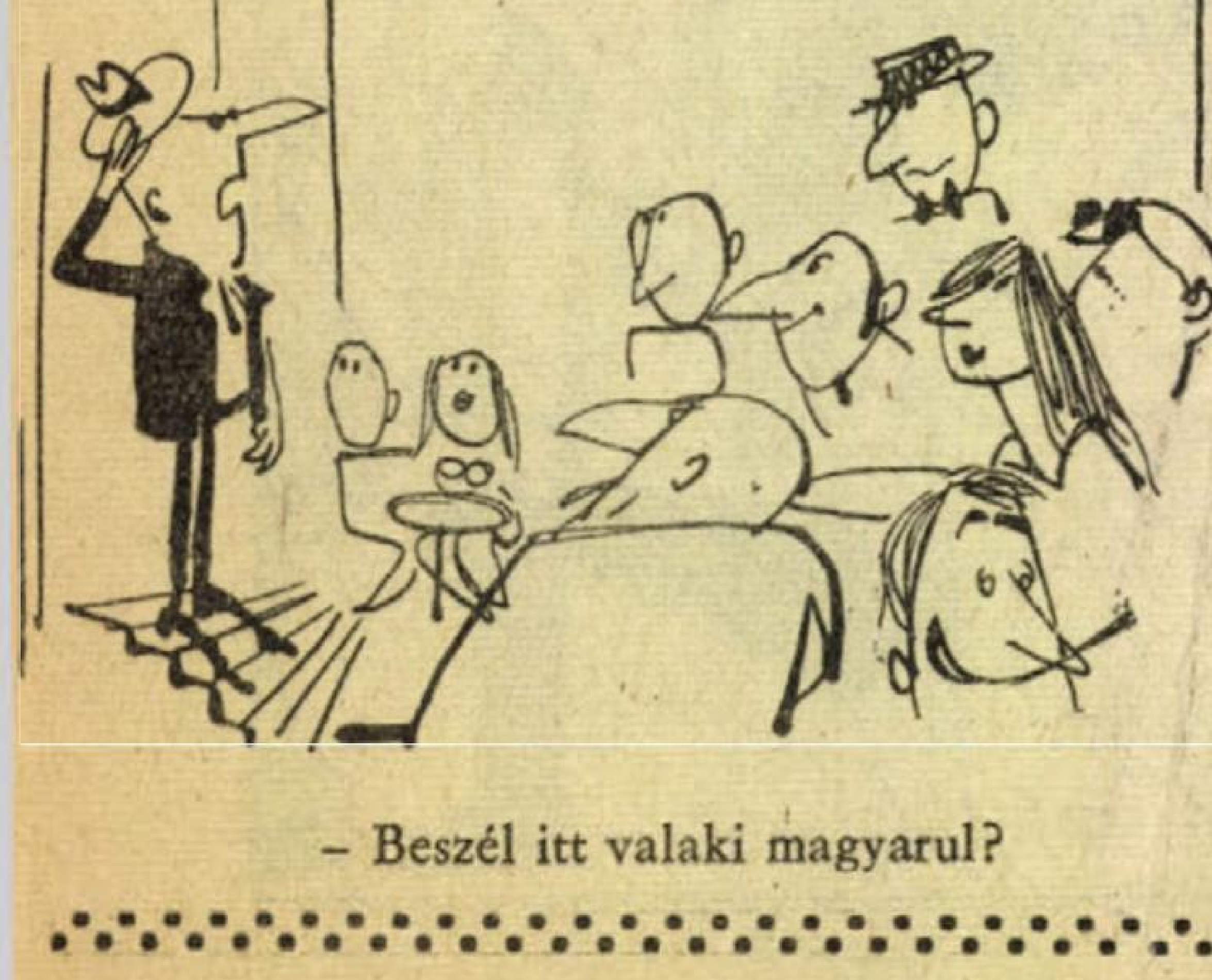

– Beszél itt valaki magyarul?

Nehéz átkelés

Pesthy István rajza

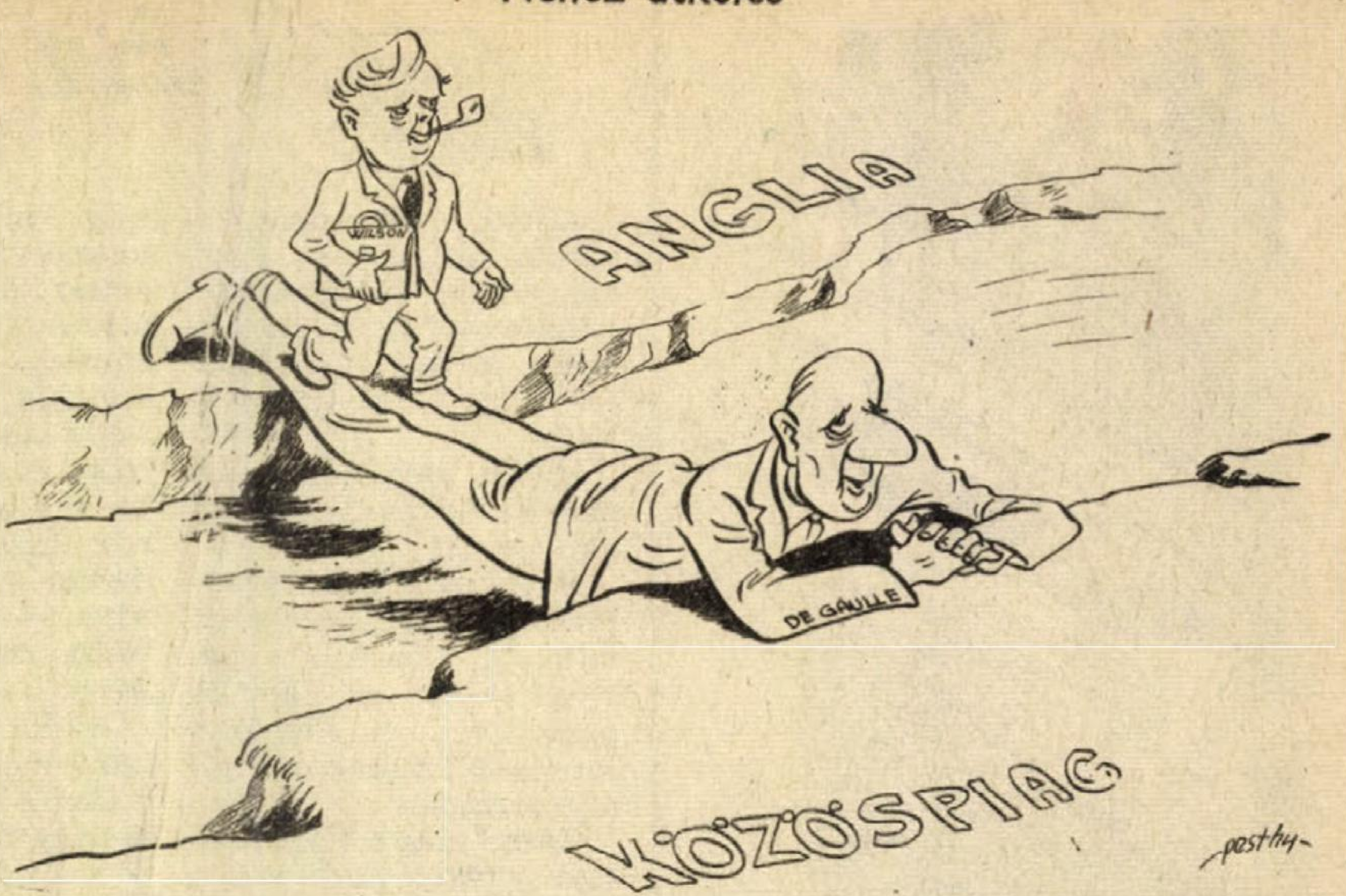

VILÁGSZÍNVONAL

Ez az, amit el kell érnünk. Tudom én. Ez az, amit feltétlenül el kell érnünk, ha azt akarjuk, hogy ... Én ne tudnám? Hiszen másról sem hallok, olvasok az utóbbi időben. Ez a szó: világszínvonal, benne van minden nyilatkozatban, riportban, tájékoztatóban. Ha nincs benne, bizonyisten hiányzik.

De milyen az a sokat emlegetett világszínvonal?

Egyszer láttam egy rajzot, amelyen a világszínvonal egy stramm, széles vállú, atlétatrikós futóbajnok volt, aki vigyorogva, fölényesen hagyta le a társait.

De láttam már téglalap alakúnak is, tetőtől talpig besatírozva. A gusztusos téglalap tetején ez állt: „Világszínvonal." A mellette sorakozó besatírozott téglalapok is nagyon gusztusosak voltak; de sokkal apróbbak.

Volt már vízszintes vonal egy grafikonban, amely abban különbözött a többi vízszintes vonaltól, hogy rá volt írva: „Világszínvonal."

A feleségem szerint a világszínvonal azt jelenti, hogy nekem több pénzt kell hazaadnom.

Egyesek szerint a világszínvonal egy léc, amelyet át kell ugranunk, és ezt a vacak lécet mindig feljebb emeli valaki.

Egy üzletvezető, aki leporoltatta a kirakatban levő árukat, szentül meg van győződve arról, hogy elérte a világszínvonalat.

Hallottam már azt is, hogy az a világszínvonal, ha olyasmit gyártunk, amit valahol el lehet adni.

Valaki azt magyarázta nekem: ha az újonnan elkészült televízió képet ad, akkor az világszínvonal, ha nem ad, akkor csak színvonal.

A világszínvonal száguldó versenyautó.

Csillogó szárnyú madár.

Olyan, amilyen.

Szép gömbölyű.

Vagy egy kiló negyven.

Vagy tizennégy méter húsz.

Vagy tizenöt liter hét deci és zöld, és a háztetőn fütyül.

Ha feldobják, sárga, ha leesik, megindul a vizsgálat, miért esett le.

A főnököm szerint a világszínvonal azt jelenti, hogy nekem többet és jobban kell dolgoznom.

A kollégák szerint a világszínvonal azt jelenti, hogy a főnökünknek kell többet és jobban dolgozni.

A világszínvonal egészen más.

Csak statisztikákban látható szabad szemmel.

Hajjaj!

Íme, néhány példa, de azt hiszem, a legpontosabban én tudom megmondani, mi az a világszínvonal, pedig nem vagyok közgazdász. Azért tudom megmondani, mert tegnap láttam a Körúton. Előttem ment vagy tíz-tizenöt méterre ... Ó, az a derék, azok a lábak, az a ringó járás ... A haja, mint a ... mint a ... Mit mondjak? Világszínvonal volt! Utána is eredtem, hogy elérjem, de mielőtt elérhettem volna, felugrott egy autóbuszra, és eltűnt.

Úgy álltam ott, mint egy elmaradott ország, és hosszan, vágyakozva bámultam utána ...

Mikes György

Szolgálatkészség

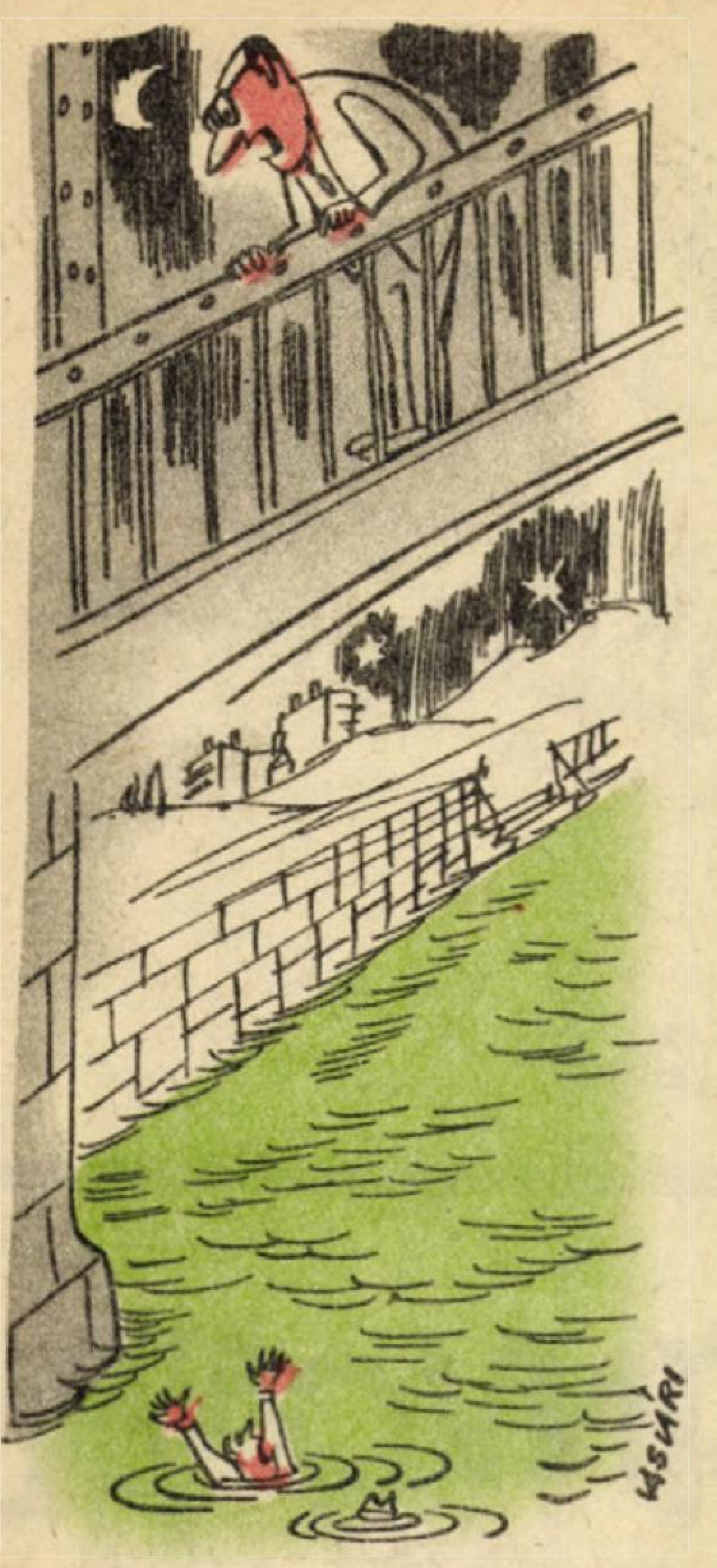

– Miben lehetek a segítségére?

Hazatér a zenekar

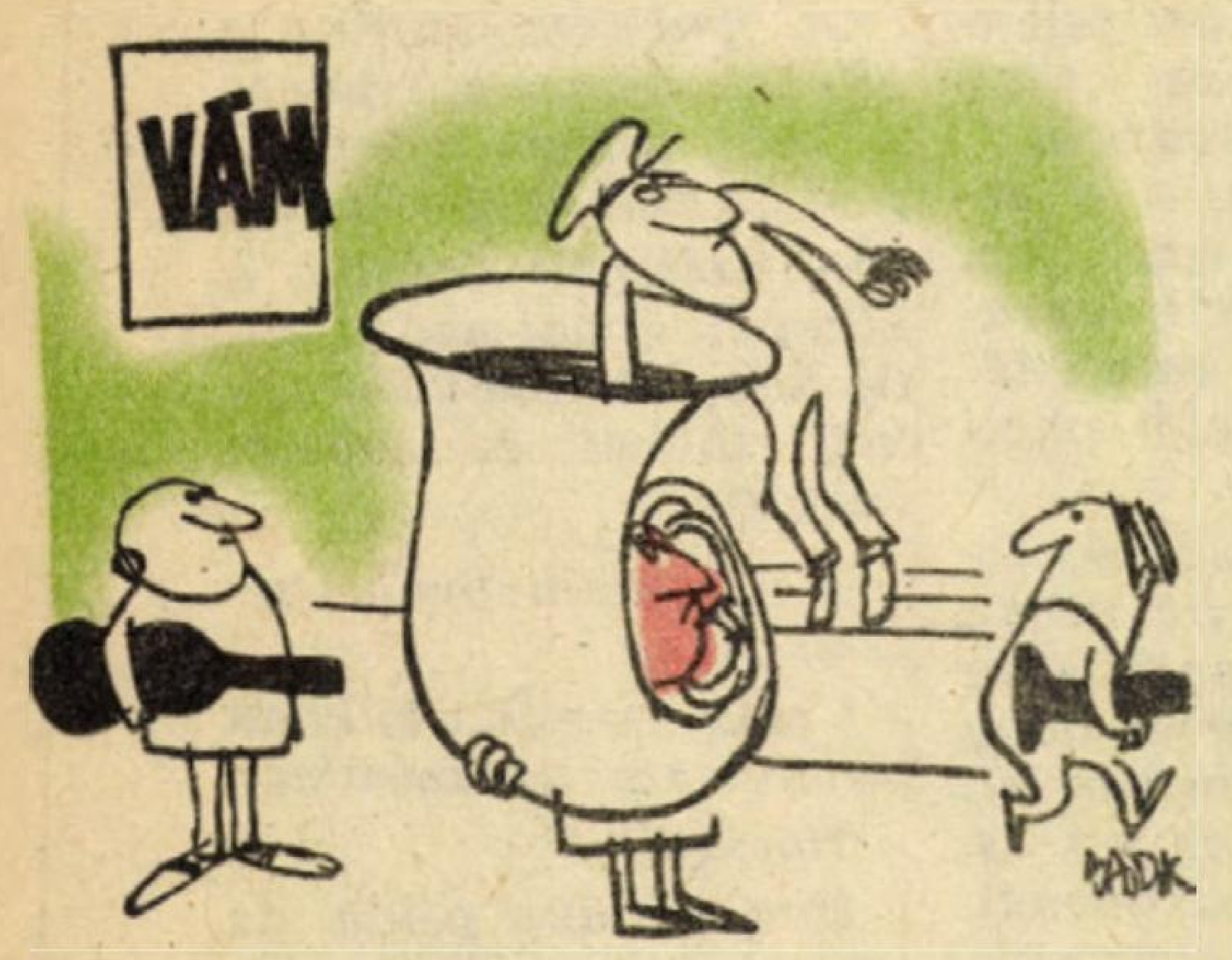

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Az írógép

A nyájas olvasónak fogalma sincs arról, hogy egy vidéki kéményseprő vállalat járási kirendeltségén mennyi ügyes-bajos dolga akad a vezetőnek.

Hátha még két járásnak az ügyes-bajos dolgait intézi!

Hátha még a kettős kirendeltség területén több mint 63 községben pezseg, lüktet az élet, és megduzzad a kéménysepréssel kapcsolatos adminisztráció!

Hátha még a tűzrendészet, a tüzeléstechnika, a műszaki vizsgálat, a jelentések, kimutatások tucatszámra igényelik a papirost!

Hátha még mindent a kirendeltség vezetőjének kell intéznie egyszál egyedül!

Hátha még lenne neki egy írógépe, ami nincs, s nem kellene neki látástól vakulásig kézzel körmölnie — akkor nem szólnék egy szót sem! De hát szólok.

Mert könnyen lehetne neki egy írógépe, a központja is indokoltnak tartja, hogy ehhez a rengeteg adminisztrációs munkához legyen neki egy írógépe a huszadik század harmadik harmadában, Körmenden. A központja venne is egy írógépet, van is erre 2600 forintja, amennyibe az írógép kerül, de mégsem tudja megvenni az írógépet. Ilyen nagy összeget ugyanis csak *elszámolási csekkel fizethetne ki* a vállalat a kereskedelemnek, mert a vállalat *készpénzzel csak 500 forintig fizethet.* És mivel a kereskedelem csak kizárólag készpénzért (pénztári blokkmásolattal, számla nélkül!) adhatja el az írógépet, hiába van pénze a vállalatnak, hiába akar segíteni derék kirendeltségvezetőjén — az istennek sem tudja megvenni az írógépet.

Hátha lenne mégis valami megoldás, hogy ez a derék körmendi kirendeltségvezető hozzájusson egy írógéphez?

Hátha meg tudná venni a saját részére, készpénzért, mint maszek vásárló, övé lenne az írógép tulajdonjoga, és a közé lenne a használati joga! Ha lenne 2600 forintja, meg is venné, de nincs. Tehát ez nem megoldás.

Hátha megvenné egy mecénás, aki ott él valahol Körmenden, és nem tudja nézni, hogy mennyit túlórázik — ingyen — a kirendeltség vezetője írógép hiányában, ahelyett, hogy ezeket a túlórákat három gyermekének meghitt társaságában töltené!

Hát, ha akadna ilyen mecénás, és meg is venné, rendben lenne a dolog, de nincs ilyen mecénás, és így nincs rendben a dolog!

Hátha akadna egy felsőbb hatóság — mondjuk megyei igazgatóság, főigazgatóság, vagy esetleg az illetékes minisztérium —, s intézkedne, hogy a vállalat a kereskedelemnek kivételesen csekkel fizethessen. Ha már nincs más megoldás!

Hátha így a Vasmegyei Kéményseprő Vállalat körmendi és szentgotthárdi kettős kirendeltségének derék vezetője végre hozzájutna a munkájához ma már nélkülözhetetlen írógéphez!

Mert pénz van, írógép van, csekk is van, csak éppen rést kellene ütni a bürokrácia vasbetonján.

Majdnem reménytelen ügy!

De van egy életrevaló ötletem . . .

Hátha személyesen, maga a miniszter intézkedne, hogy ebben a konkrét és indokolt esetben csekkel lehessen fizetni az írógépért?

Maga a miniszter! Személyesen. Ha nincs más . . .

Földes György

Jucika és férje a Vásáron

Pusztai Pál rajza

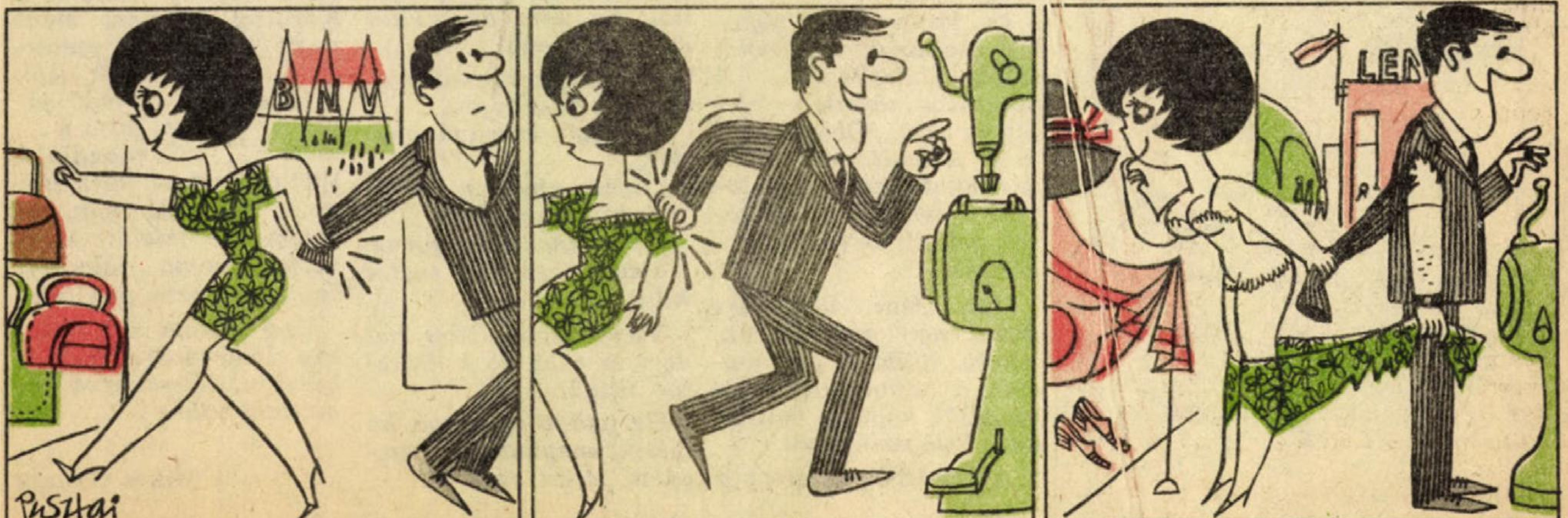

SÖPÖRJÜNK A MÁS PORTÁJA ELŐTT IS!

A LUDAS MATYI TISZTASÁGI SZOLGÁLATA

Tisztasági Szolgálatunk Döntőbizottsága ezen a héten

EZÜST KUKA

díjjal jutalmazza a VII. kerületi Házkezelési Igazgatóságot a Klauzál utca 35. és a Hársfa utca 26. számú házak udvarán „tárolt" szeméthalmazért;

ugyanezt a díjat adományozza — megosztva — a Fővárosi 1. számú Építő Vállalatnak és a XII. kerületi Házkezelési Igazgatóságnak a Csörsz utca 1. számú házban a tavalyi tatarozás óta „ottfelejtett" sok törmelékért és szemétért;

BRONZ KUKA

díjjal jutalmazza a XIII. és XIV. kerületi Házkezelési Igazgatóságokat a Szent István park 5., illetve Dózsa György út 100. számú házak udvarán fellelhető szemétkupacokért;

A PISZKOS BUDAPESTÉRT

emlékplakettel jutalmazza a XIV. és XXII. kerületi tanácsok illetékes szerveit, amiért eltűrik, hogy az Amerikai út 80. szám alatti, illetőleg a Dévényi út 57-es számmal szembeni üres telkeken illegális szeméttelepet nyissanak a környék lakói;

A KÖZPISZKOSSÁGI EMLÉKÉREM HÁROMSEPRŰS FOKOZATA

kitüntetést adományozza azoknak a tanácsi és köztisztasági szerveknek, akiknek kötelességük lenne gondoskodni arról, hogy a Gellérthegy lépcsőin és sétányain nagyobb legyen a rend és a tisztaság.

*

Kérjük továbbra is olvasóinkat, hogy levélben (cím: Ludas Matyi szerkesztősége, „Le a bürokráciával!" rovat, Bp., VIII., Gyulai Pál u. 14.) vagy telefonon (334—595) jelezzék, a város mely pontja, háza, üzeme, intézménye, kereskedelmi egysége érdemli meg, hogy szemetes, piszkos volta miatt a Ludas Matyi „megjutalmazza".

Honvágy Saigonban

Toncz Tibor rajza

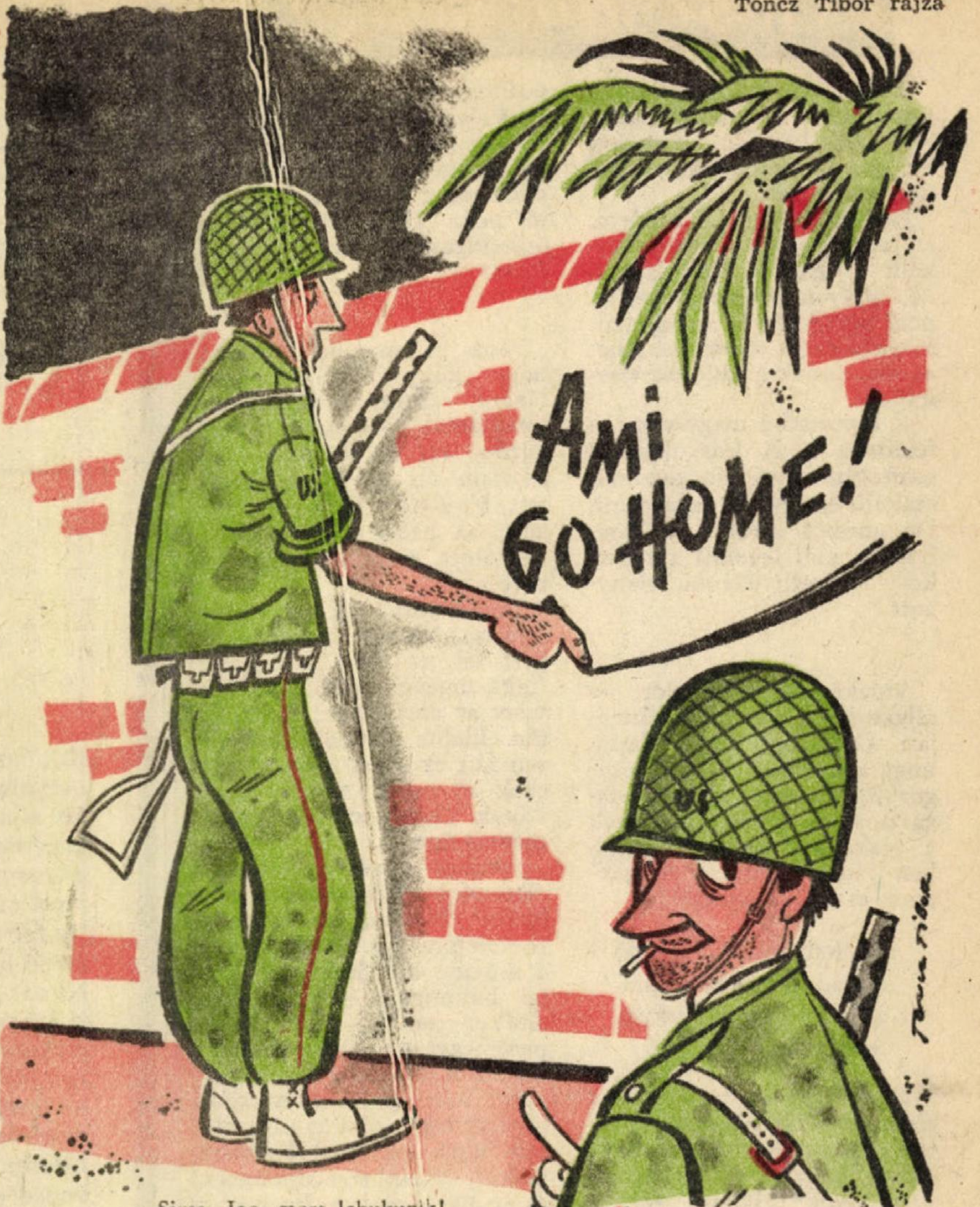

– Siess, Joc, mert lebukunk!

Mai Atlasz

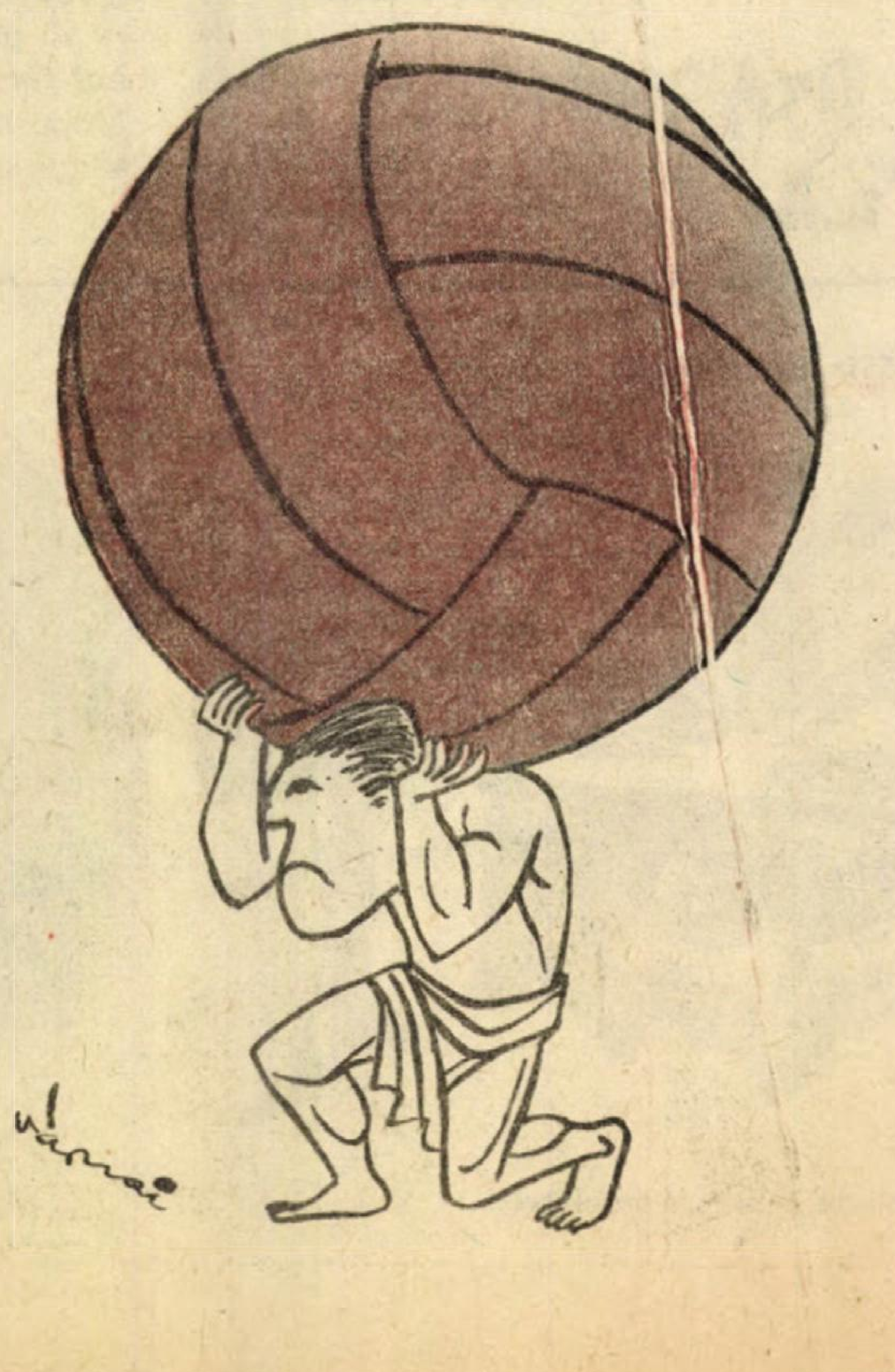

HALLOTTUNK EGY VICCET

Egy texasi bárba bemegy egy cingár, alacsony cowboy, körülnéz, előhúz két hatalmas coltot, és vészjóslóan megszólal:

— Ki festette kékre a lovamat az éjszaka?

Az egyik asztaltól feláll egy tagbaszakadt, kétméteres legény:

— Én voltam. Van valami hézag?!

— Ó semmi, semmi, — mondja megijedve a kis cowboy —, csak jöttem jelenteni, hogy már meg is száradt. Lehet lakkozni!

A kulisszák tájáról

Annyi mulatságos dolog történik az én mesterségemben! Azt hiszem, használok az emberiségnek, ha néhányat elmesélek.

Horváth Gyulával kezdem. Ez a színész kollégám szakállt visel. Éjjel-nappal. Akármilyen szerepet játszik, nem borotválja le a szakállát. Megkérdezték tőlem, mi lehet az oka ennek a különös viseletnek?

– Egyszerű a magyarázat – feleltem. – A főiskolán én tanítottam arra, hogyan kell szakállt és egyebet ragasztani. De amikor arról beszéltem, hogyan kell levenni a maszkot, Horváth Gyula hiányzott.

*

Vidéki fellépésem előtt sétálgattam a kis falu főutcáján. Örömmel tapasztaltam, hogy a szervező remekül dolgozott, rengeteg plakátot ragasztott ki, szépek is voltak a plakátok, mert mindegyiken látható volt a fényképem, ezzel a szöveggel:

> „Keleti László a Szabó
> család Wagner Zsigája,
> a Csinn-Bumm Cirkusz
> Szamócája."

Megálltam az egyik plakát előtt, amelyet lelkesen szemlélt néhány helybeli. Látszott rajtuk, hogy ez a kedvenc olvasmányuk. Hallani szerettem volna, miként vélekednek a fellépésemről. Hát az egyik nagy bajuszú, jóképű magyar, miután gondosan tanulmányozta a plakátot, végre is elégedetten jelentette ki:

– Ez már döfi! Itt van Szamóca, meg a Wagner Zsiga, aztán ez a Keleti is biztosan jó pofa. Ha ezek hárman összefognak, nagy baj nem lehet!

*

Nem is merem elárulni, hogy hány évvel ezelőtt, Nyáray Antal a kaposvári társulatnál szerepelt, ahol kezdő, kis színészként játszottam én is, és boldoggá tett, ha a nagy Tóni rám nézett, ha pedig még szóra is méltatott, majd kiugrottam a bőrömből.

Volt Nyáraynak egy furcsa szokása. Mindig frakkban lépett fel, és előadás után a frakk ingével törölte le a festéket az arcáról. Az inget aztán eldobta. Nekem kétszeresen fájt ez a pazarlás, hiszen ezek az ingek Nyáray ingei voltak. Tervet szőttem a megmentésükre.

Amikor a nagy komédiás elbúcsúzott Kaposvártól, jubileumi előadást rendeztek a tiszteletére. Az előadás végén a művész utolérhetetlen bájjal hajlongott a színpadon, amikor tomboló taps közepette egyszerre csak leereszkedtek a zsinórpadlásról százával, mint győzelmi zászlók, Nyáray ragyogóra mosott, vasalt ingei. Az ünneplés fokozódott, az emberek ujjongtak, és én úgy éreztem, hogy ez a tapsorkán egy kicsit nekem is szól.

Keleti László

Fő a békesség!

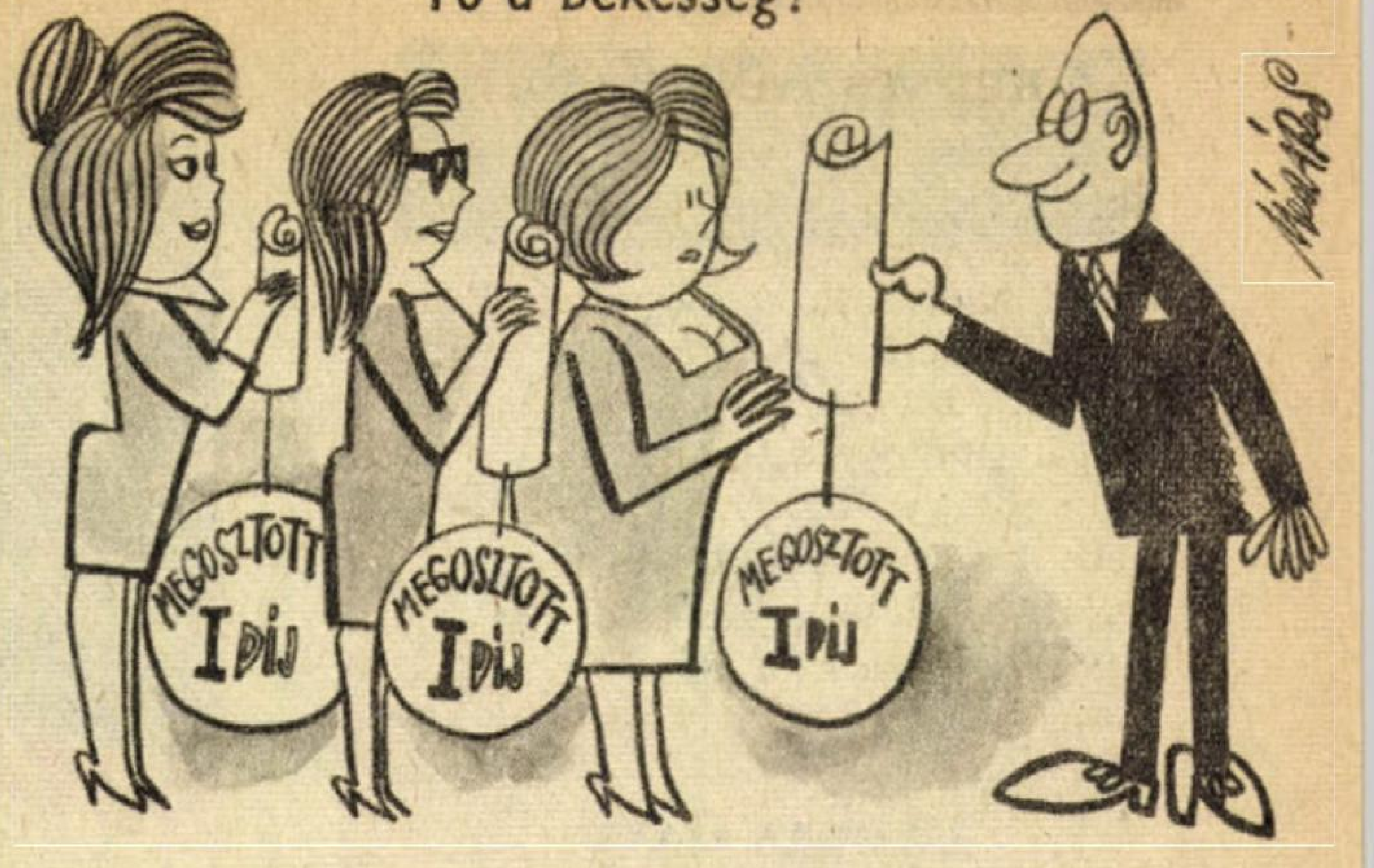

Jó feleség

A könnyű délutáni álom:
bolyongás boldog óceánon,
hol simogatva zeng a kék ég,
kacéran átölel a szépség,
s a nagy hajós, a méla Szindbád
most súgja meg az élet titkát . . .
De felriadok. Csöngetés.
Majd még egy. Éles, mint a kés.
Ki az? Nyitom már! Jaj, megyek!
A lábam tétován lebeg.
Az ajtó józan keretében
egy lakótársnő áll szerényen.
— Pardon! Bocsánat! — mondja halkan —
nem haragszik, hogy felzavartam?
Elfelejtettem . . . én bolond . . .
engedjen meg egy telefont!
— De kérem — szólok én dadogva —,
magának is van telefonja . . .
vagy elromlott és rossz megint? —
De fejét rázza és legyint:
— Á, nem! Ott van a pamlag mellett,
hol férjem alszik, mint a gyermek . . .
Maga meg fogja érteni:
nincs szívem felébreszteni!

Lovászy Márton

A kiskocsi-tulajdonos

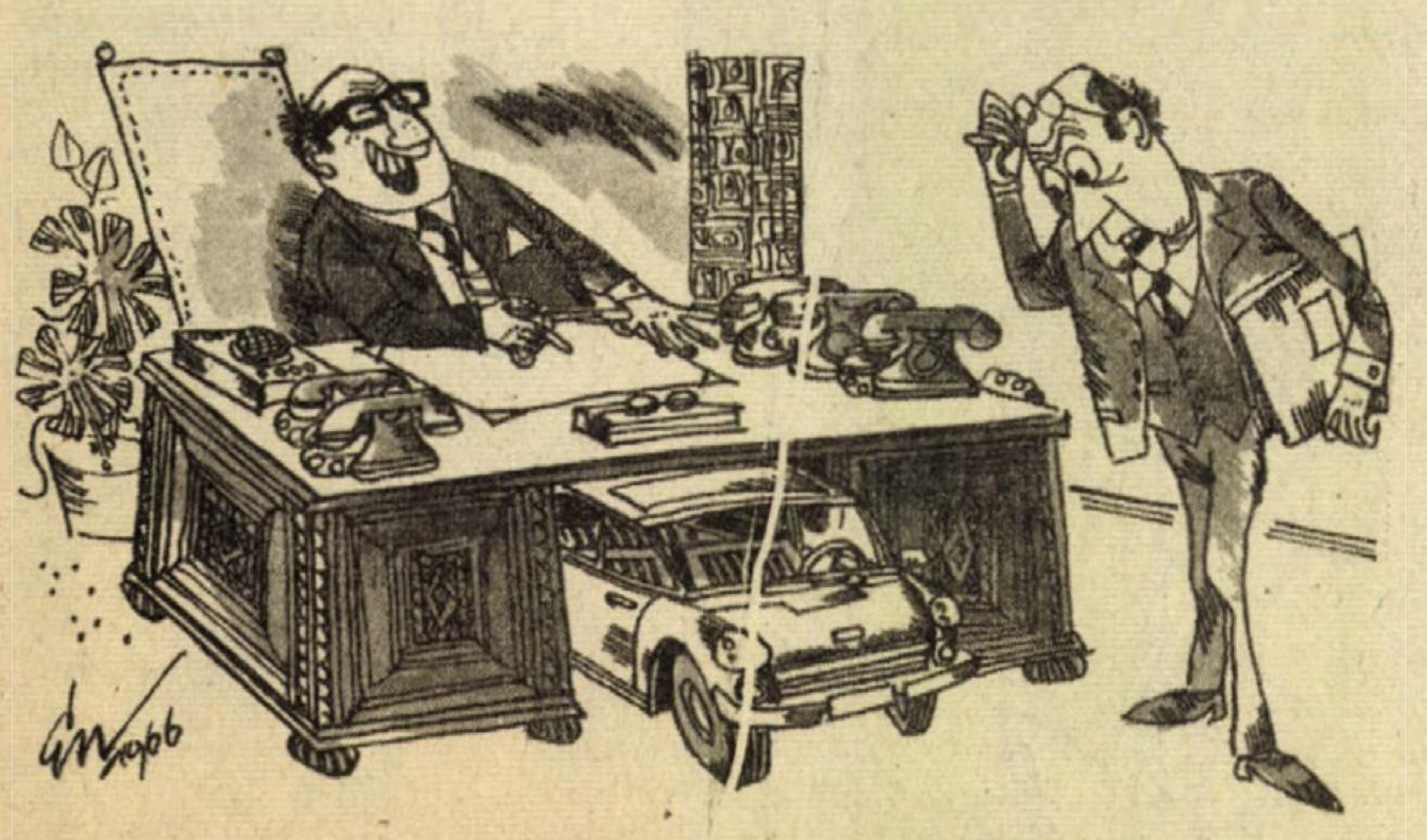

– Végre megoldottam a garázs-problémát!

Író-olvasó találkozó

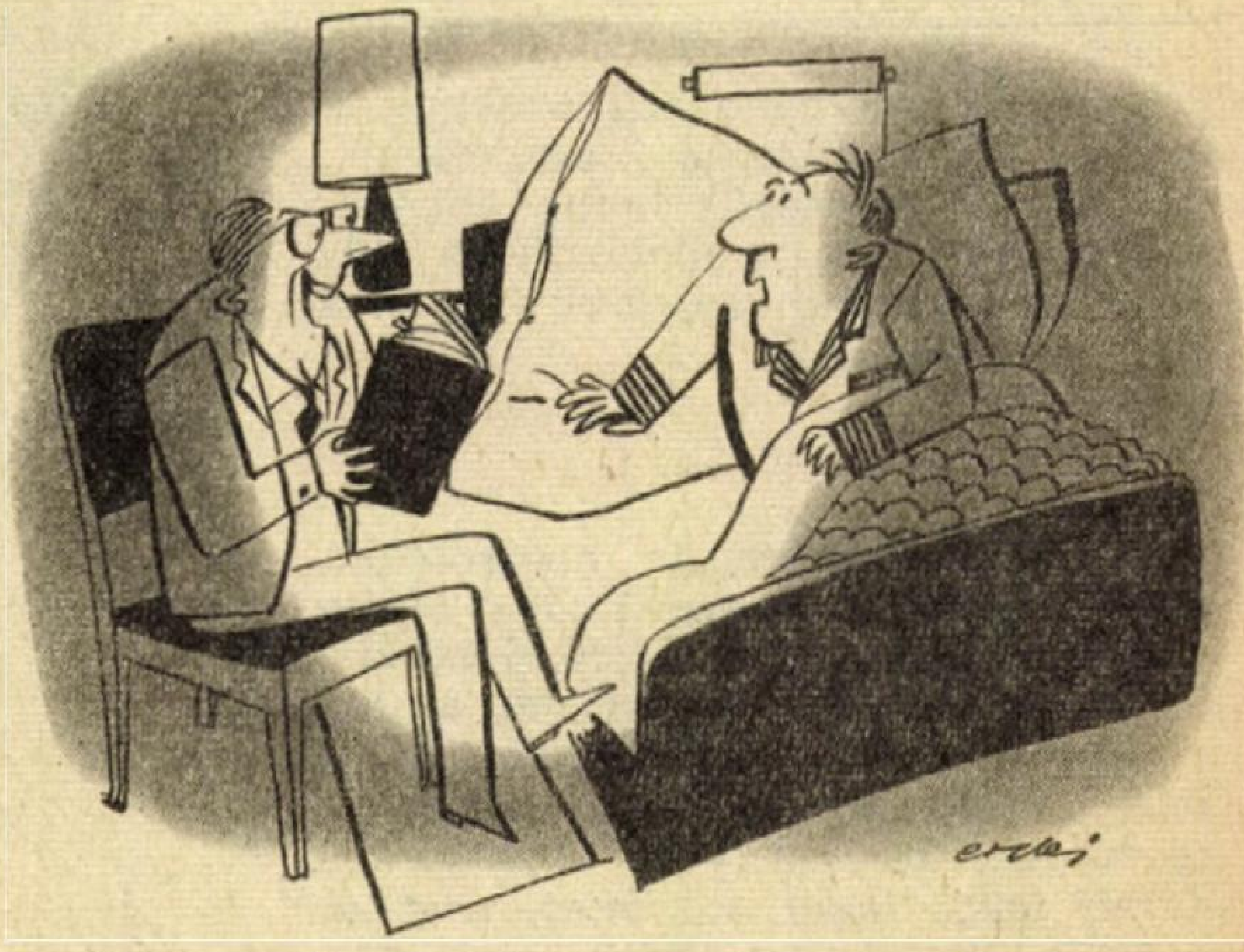

– Na, mester, most felolvasok egy fejezetet a regényéből . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KEDVES TANÍTÓ BÁCSI,

aki 25 évvel ezelőtt életem utolsó jeles bizonyítványával bocsátott el az elemi harmadik osztályából! Kedves Tanító Bácsi, Ön túlbecsülte képességeimet. Magas nekem a harmadik osztály, nem tudok én arra válaszolni, amit egy mai nyolcévesnek tudnia kell; szégyent vallottunk, Tanító Bácsi, az iskoláját!

Mert tessék csak megnézni: milyen kérdések találhatók a mai III. osztályos „Környezetismereti Munkafüzet” 51—53. oldalán? Felsorolom őket:

„Hány tagja van a kerületi tanácsnak?”

„Hány ezer ház van a kerületben?”

„Hány épült ebből a felszabadulás után?”

„A kerületi könyvtárban ..... ezer db ifjúsági könyv van, a könyvtárat ..... gyermek látogatja.”

„Kerületünk ..... ipari szövetkezetének ..... dolgozója van.”

Végül újból:

„A kerületi tanácsnak ..... választott tagja van.”

Most tessék elképzelni, Tanító Bácsi, miket válaszolnának a Tanács építési és munkaügyi osztályain egy nyolcéves ügyfélnek, ha a statisztikákról és a káderhelyzetről érdeklődnék? Mit szólnának továbbá a könyvtárak és szövetkezetek jobb sorsra érdemes dolgozói, ha a kerület minden harmadikos tanulója tőlük kérdezné meg a leckéjét?

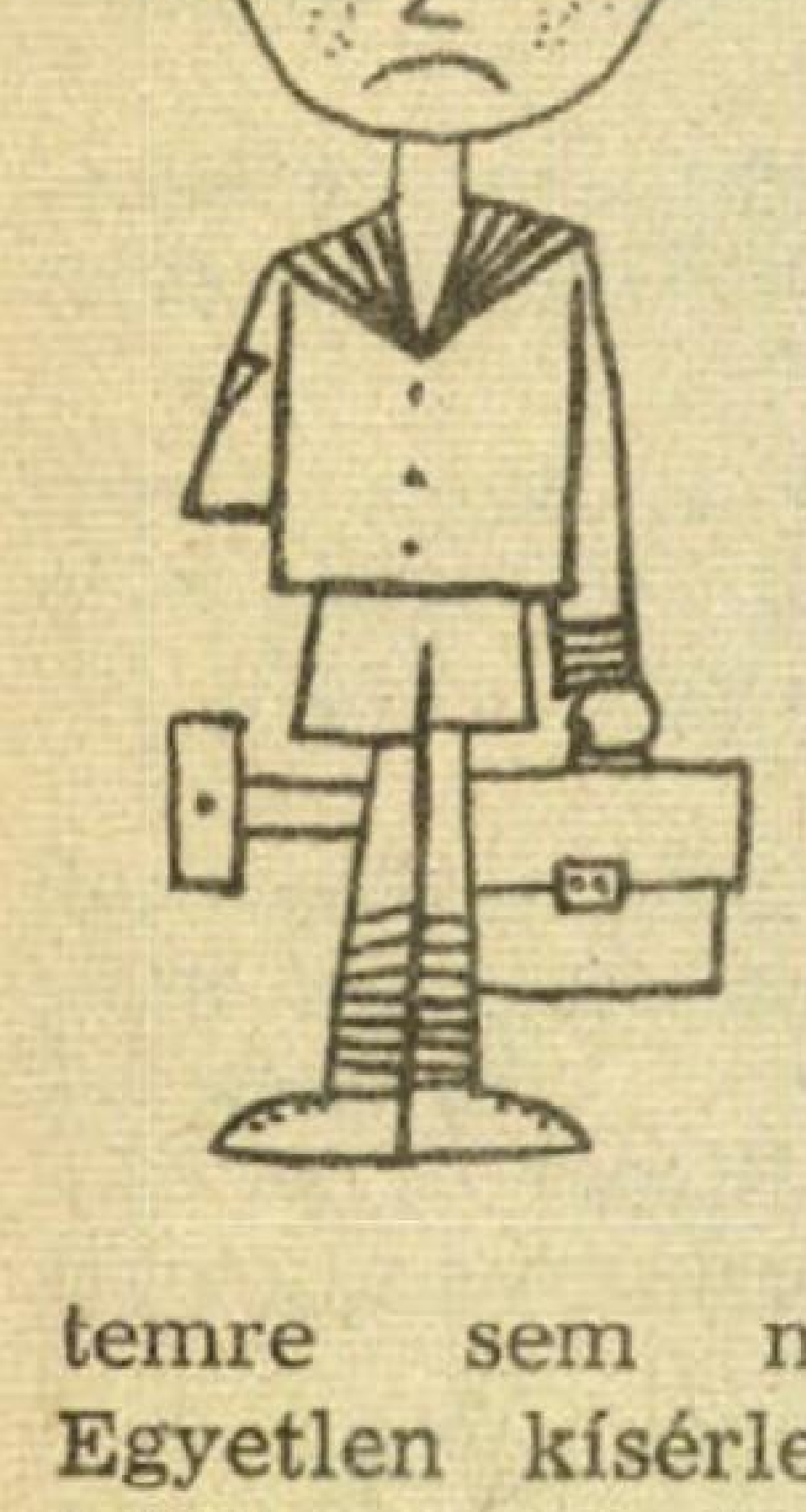

Bevallom, hogy erre a feladatra én felnőtt létemre, sőt, újságíró létemre sem mertem vállalkozni. Egyetlen kísérletet tettem csak — lelkiismereti okokból —: megkérdeztem a Fővárosi Tanács egyik legfőbb vezetőjét, vajon tudja-e, hány tagjuk van a kerületi tanácsoknak? Ő sem tudta. Ezután lemondtam e házi feladat megoldásáról, s úgy határoztam, hogy a kerület lakóházait sem fogom végigszámlálni. Vesszen inkább a tandíjam és jeles előmenetelem!

Mivel alig remélhetem, hogy a 30 000 példányban megjelent Környezetismereti Munkafüzetet sürgősen kijavítják, arra kell kérnem Tanító Bácsit, szíveskedjék harmadik osztályos környezetismereti érdemjegyemet elégtelenre módosítani. Hadd bűnhődjem legalább utólag, amiért a legelemibb tudnivalókat máig sem sajátítottam el!

A pótvizsgáig kezeit csókolja
utólag elbukott tanítványa:

Kaposy Miklós

Drága játék

Zsoldos Sándor rajza

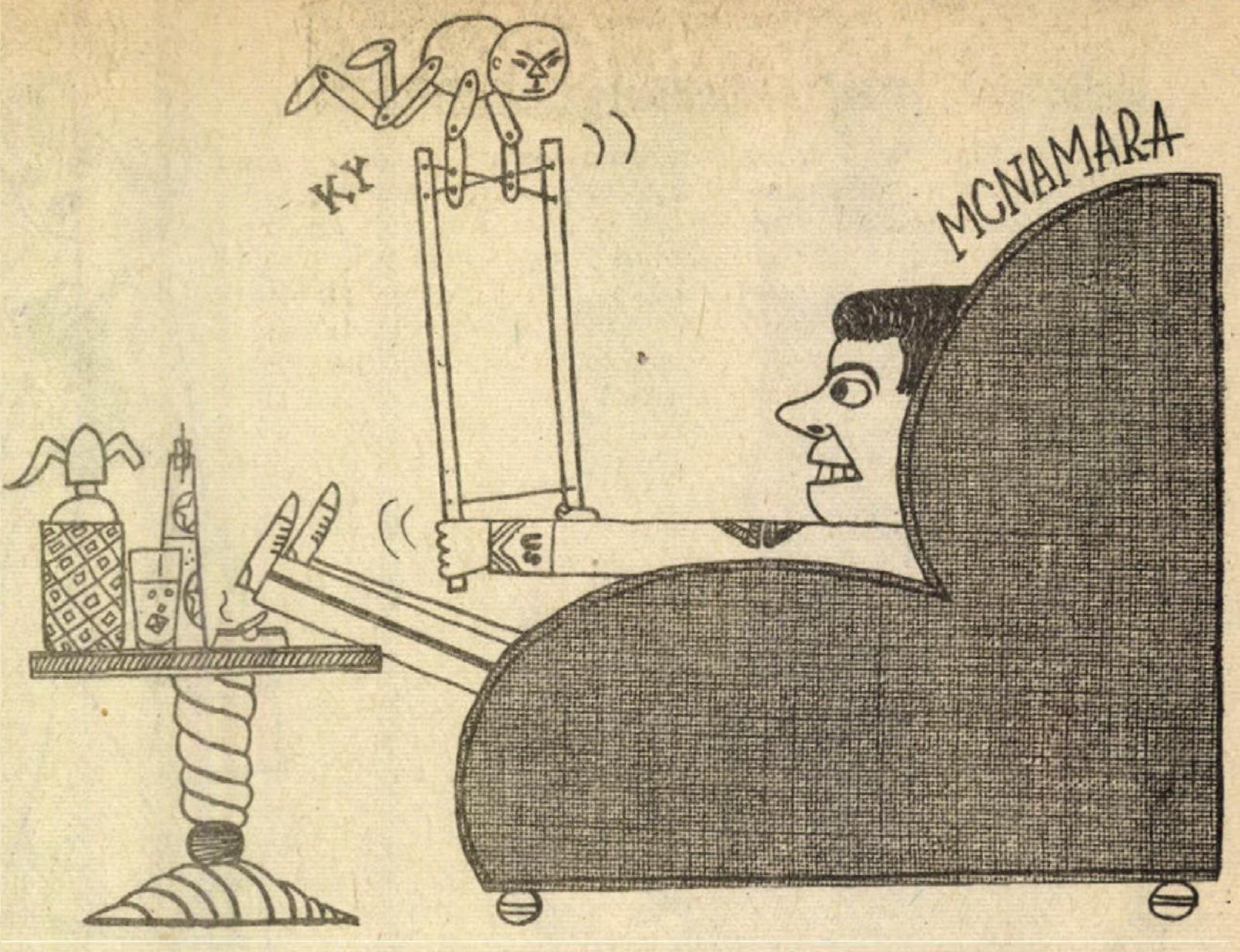

JAN POLISCSUK:

Valahogy így

Az esti újság hírrovatában a következő hír jelent meg: „A 3. sz. Csemegeüzletben meggyulladt a villanyvezeték. A keletkezett tűzben, lélekjelenlétét megőrizve, Kaljuzsnyij polgártárs, az üzlet eladója, saját kezűleg mentette ki a lángnyelvek közül a bolt *páncélszekrényét*. A helyszínre érkező tűzoltóknak szerényen és jelentőségteljesen csak ennyit mondott: „A legfontosabb — soha nem szabad megfeledkezni a legfontosabbról!”

A kereskedelmi újság szerkesztője izgatottan hívatta az irodalmi rovat vezetőjét:

— Olvasta? Azonnal kiszállni a helyszínre! Tárcát, fiatalember, színeset, részleteset! Egy ember, aki ilyen hőstettekre képes, feltétlenül teljesíti a tervet. Ábrázolja, fiatalember, színesen, emberi szavakkal, hogyan harcol ez a Kaljuzsnyij a vándorzászlóért, hogyan neveli a fiatalokat... Meg ilyesmi. Szóval, világos?

Az irodalmi rovat vezetője nem sokat gondolkozott. Kell — kell. Mese nincs. Illetve van. Arról, hogy ez a Kaljuzsnyij hogyan harcol, nevel, meg ilyesmi. Szóval, világos? Egyetlen rövid bekezdés a hőstettről. Aztán a lényeg. Mármint a „színes” lényege.

„Csak rá kell nézni Kaljuzsnyij polgártársra munka közben. Ahogy ragyog pultja a tisztaságtól, ahogy villog kése a kezében, miközben precízen, egyetlen felesleges mozdulat nélkül, vagdalja a füstölt kolbászt... Mindebben benne érzik az a mindeddig rejtett hősiesség, amely nehéz percekben... mint ahogyan nemrégiben... satöbbi, satöbbi.” „A legfontosabb — soha nem szabad megfeledkezni a legfontosabbról — mondja Kaljuzsnyij, és munkatársai tudják, hogy a bolt kereskedelmi tervének 122,6 százalékos teljesítésére gondol.” — fejeződik be a tárca.

A „Sportélet” ökölbe szorított kézzel dühöngött. Egy ilyen eseményről lecsúszni! Hiszen ez majdnem rekord! Páncélszekrény! Ráadásul, nyilván, nem is üres! Igen, ez rekord! Legjobb alkalom, hogy egyes öntelt sportolók figyelmét felhívjuk az öntudatos amatőrsport eredményeire, a rendszeres edzés hasznosságára...

Utolsónak az önkéntes tűzoltók sokszorosított lapja jelentkezett, a városi tűzoltóparancsnok határozatával:

„A 3. sz. Csemegeüzlet elektromos berendezésének meggyulladása miatt keletkezett tűz okának kivizsgálása során fény derült arra, hogy a tüzet az ügyeletes önkéntes tűzoltó hanyagsága okozta. Említett okból Kaljuzsnyij elvtársat figyelmeztetésben részesítjük, mert nevezett elvtárs, ahelyett, hogy kötelességének megfelelően, a tűz oltását szervezte volna, elveszítvén lélekjelenlétét, nem a legfontosabb, tűzveszélyes tárgyak, hanem egyéb (pl. páncélszekrény) mentésével foglalkozott.”

(Oroszból fordította:
Naményi Mária)

Szoborrongálás

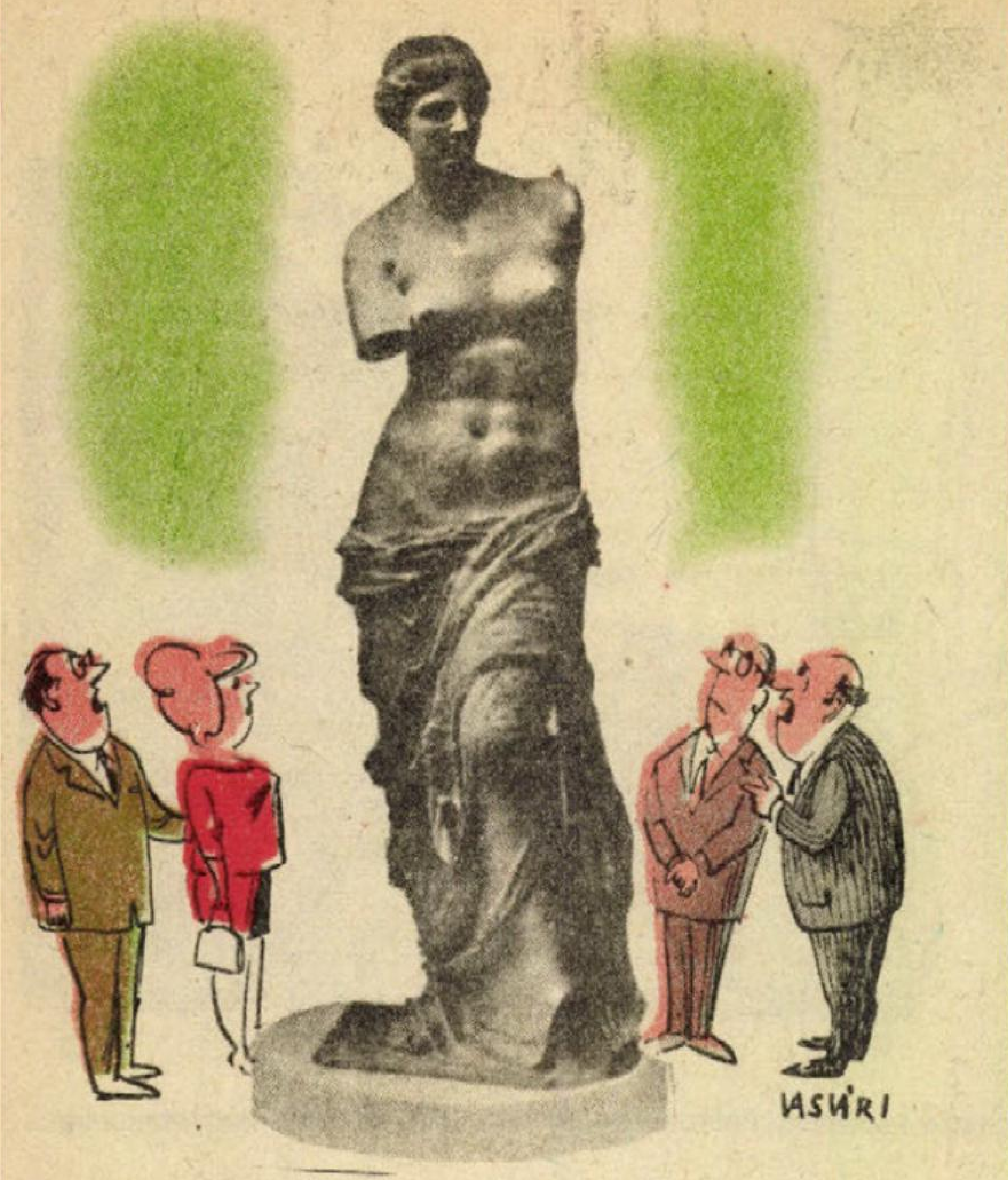

– Rémesek ezek a huligánok!

A hű férj

Pusztai Pál rajza

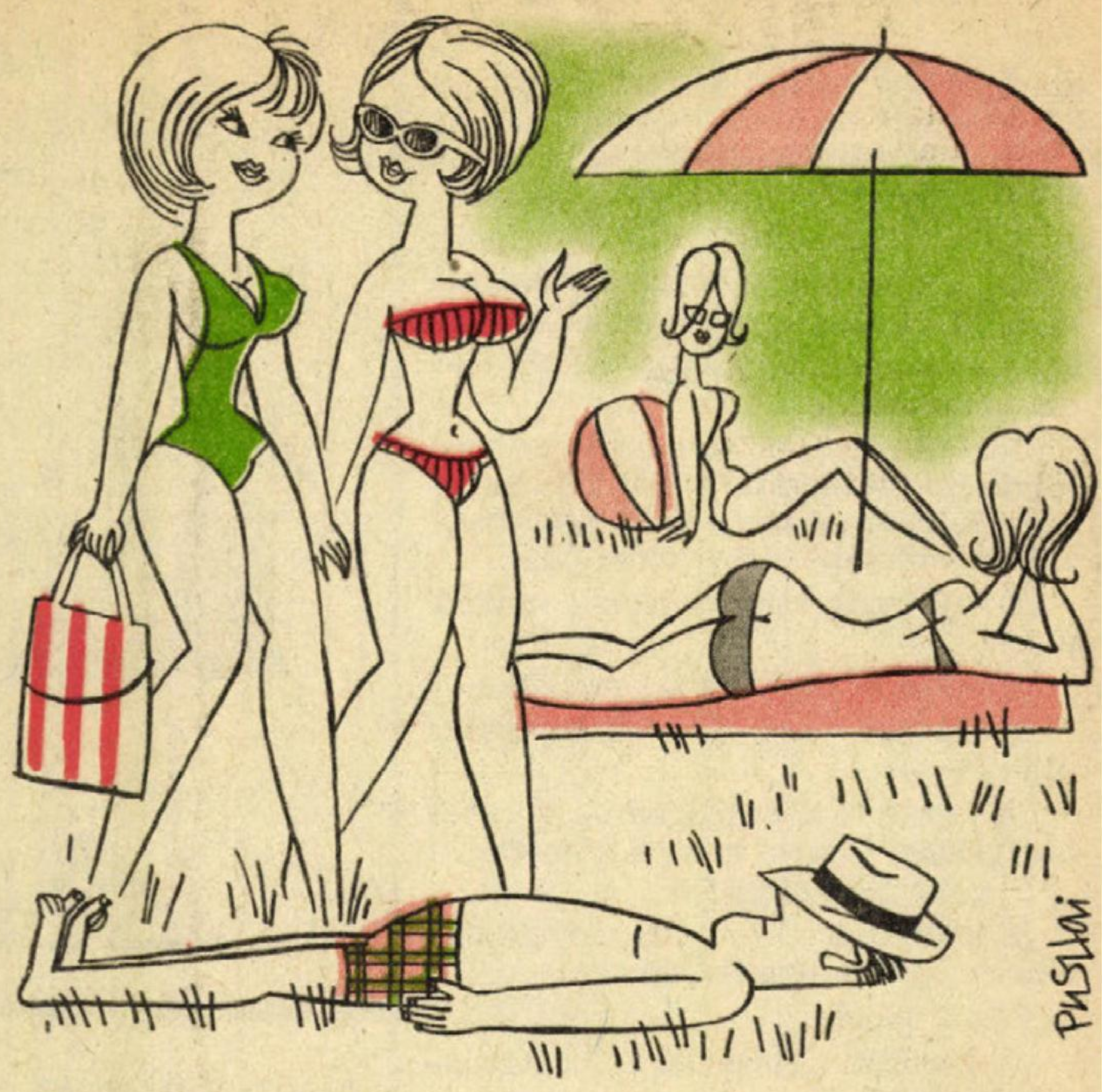

Egy kis meglepetés

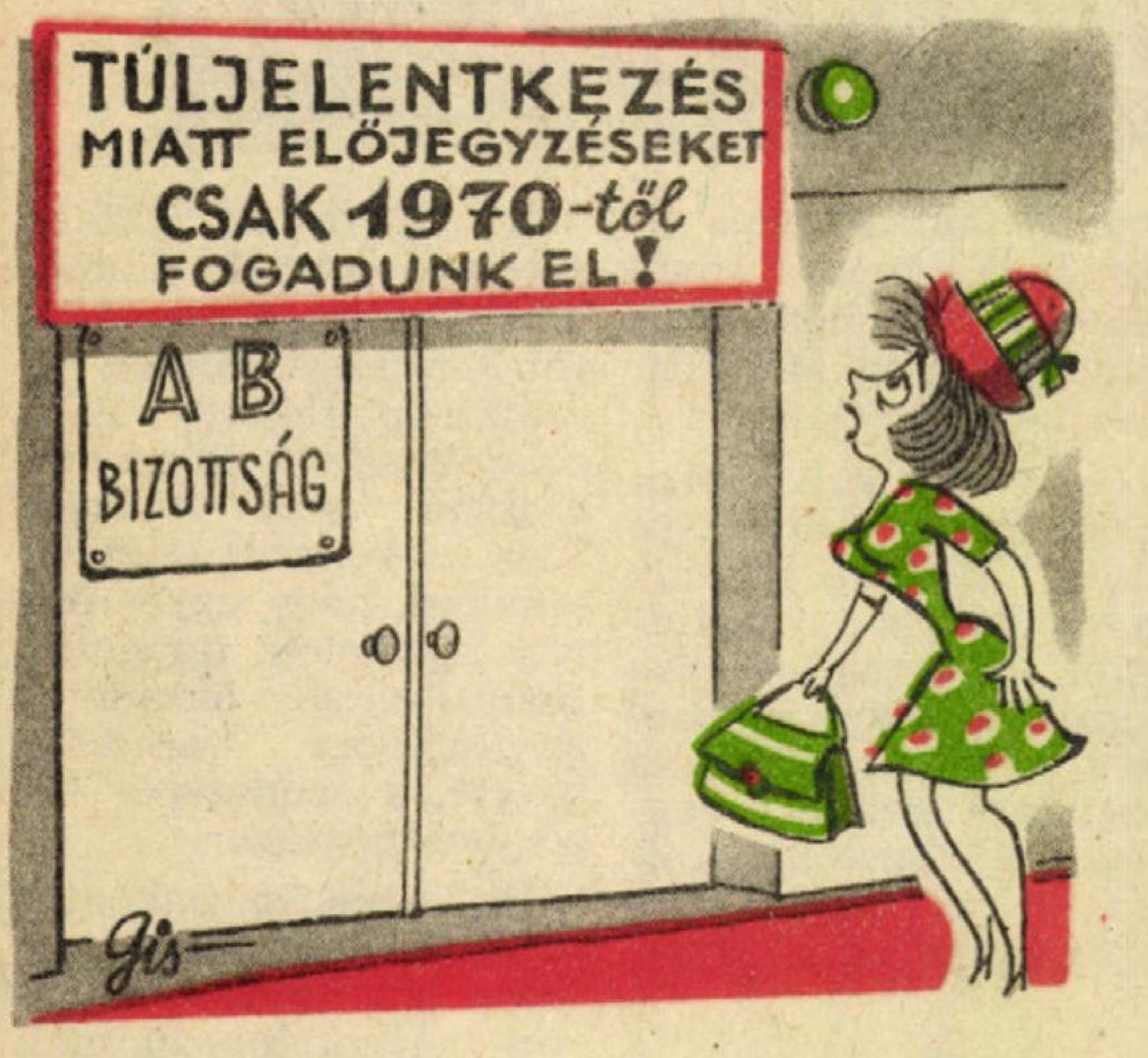

Tökéletes biztonság

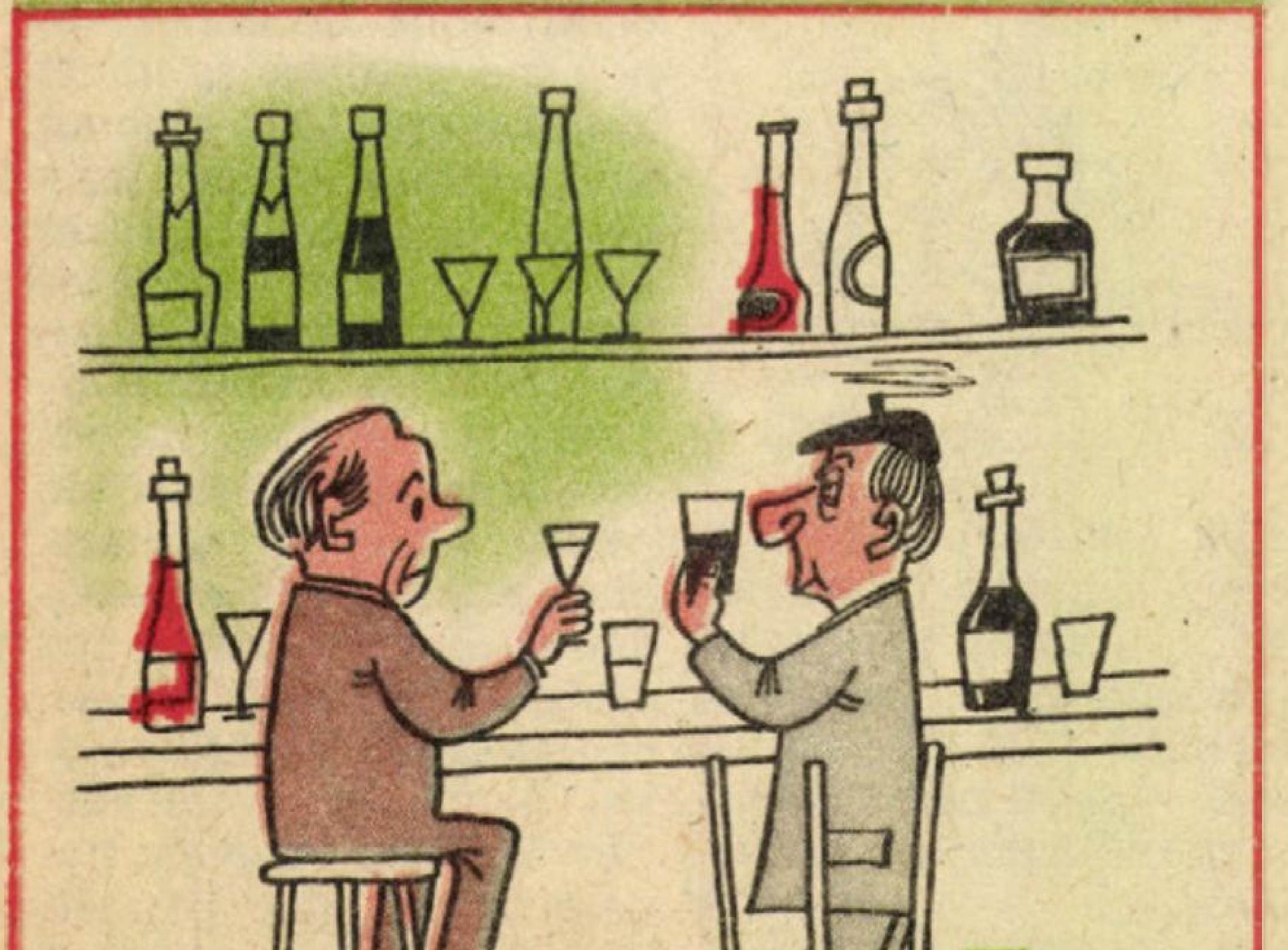

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SE VÉGE, SE HOSSZA ...

Héjas István borbély Dávodon, Bács megyében. „Szalonját" csak szerdán és szombaton délután, no meg vasárnap délelőtt üzemelteti, a többi idejét az Augusztus 20. Tsz-ben tölti, feleségének a „számlájára" dolgozik — besegítő családtagként. Gyermekük eközben a községi óvodában mulatja magát, mit sem sejtve róla, hány embernek okoz gondot, hogy napi „mulatozásának" tarifáját megszabják.

Az történt ugyanis, hogy:

1. A községi tanács a szülők havi 3000 forintos jövedelméhez arányítva szabta meg az óvodai térítési díjat.

2. Borbélyunk ezt sokallta, nem habozott hát, elment a tsz-be és a KIOSZ-ba, hozott két pecsétes írást arról, hogy kettőjük összesített jövedelme meg sem közelíti a háromezret.

3. A községi tanács közölte, hogy nem állapíthatnak meg alacsonyabb tarifát, mert a rendelkezések értelmében, egyéni elbírálás alapján, csak az Egészségügyi Minisztérium adhat erre engedélyt.

4. Az Augusztus 20. Tsz párttitkára felterjesztette a szülők kérelmét és a szükséges dokumentumokat az Egészségügyi Minisztériumhoz.

5. A minisztérium intézkedés nélkül leküldte a papírokat a megyei tanácshoz.

6. A megyei tanács tovább küldte a járásihoz.

7. A járási tanács a községihez.

8. A tsz párttitkára szerkesztőségünkhöz fordult tanácsért: mitévő legyen?

9. Felkértük a Bajai Járási Tanács elnökét: vizsgálja meg az ügyet és tegyen sürgős intézkedést.

10. A járási tanácselnök gyors és alapos vizsgálat után megállapította: Héjaséknak igazuk van, a kiszabott térítési díj méltánytalanul magas, nem áll arányban a család jövedelmével. Intézkedni azonban nem tudott, mert ehhez csak a minisztériumnak van joga. Elküldte hát újból a kérelmet az Egészségügyibe, hét darab melléklettel immár ...

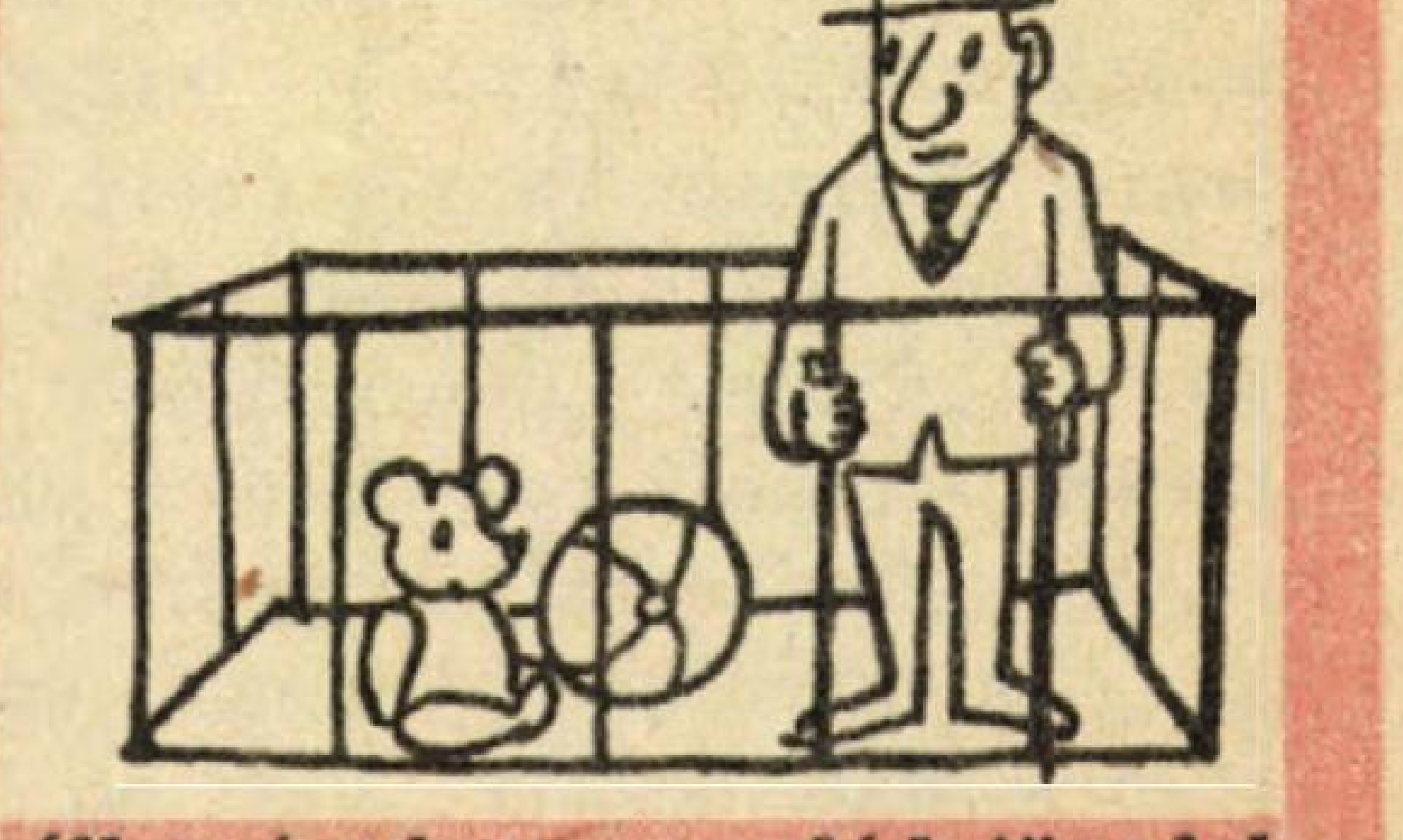

Iratok itt, iratok ott, iratok mindenütt — intézkedés eddig még sehol. Reméljük, majd csak megszületik a döntés, még mielőtt a gyermek kinő az óvodáskorból.

Sehogy sem tudjuk megérteni: miért nem lehet ilyen apró ügyben a döntést a helyi vagy a járási szervekre bízni?

(R)

Hajsza

Az Almássy téren üldögéltem, amikor egy magas, sápadt, bicegő férfi közeledett felém, kezében botot szorongatva.

– Megengedi? – kérdezte halkan, szerényen.

– Parancsoljon. A pad ma már mindenkié.

A férfi nehézkesen leült, aztán simogatni kezdte a térdét.

– Reuma? – érdeklődtem részvevő hangon.

– Nem.

– Közlekedési baleset?

– Nem.

– Hanem?

– Népi ellenőr vagyok. Ez okozta a sántaságom.

– Bocsánat ... ezt nem értem ...

– Az úgy volt, hogy Robozlai, a könyvelésből, kinyújtotta a lábát, és én elvágódtam. Egyébként egyszerű porcleválás. Katonadolog!

– Erre ön mit csinált?

– Nem akartam bántani Robozlait, ugyanis, felsőbb utasításra rakta ki a lábát. A vállalat vezetősége szervezett hajszát indított ellenem, mióta a Központi Népi Ellenőrző Bizottságnál bejelentettem néhány szabálytalanságot.

– Mire a vállalat vezetősége?

– Tizenhat éve dolgozom az anyaggazdálkodási osztályon. Bejelentésem után az igazgató közölte velem: használhatatlan munkaerő vagyok, vagyis tökfej.

– Ezt pont akkor fedezte fel, mikor ön bejelentette a vállalatnál tapasztalt szabálytalanságokat?

– Annyit mondott, ez pusztán véletlen, s ő nem haragból helyez át az irattárba, de érvényesülnie kell az elvnek: mindenkit a megfelelő helyre. A fizetésem havi 1100 forinttal kevesebb lett, de én maradtam a vállalatnál.

– Mire a vezetőség?

– Továbbra is üldöztek. A szakácsnőt fegyelmi terhe mellett kötelezték, hogy sózza el a levesemet és cukrozza meg a marhapörköltömet.

– Mire ön?

– Nem fizettem be többé az ebédet. Felvágottat vásároltam és azt ettem. Ezek után az irattárban kialudt a villany, közölték, hogy a bánhidai centrálé nem tud a részemre áramot juttatni. Ekkor vásároltam néhány kocsis-gyertyát, és gyertyafénynél dolgoztam tovább. Ezt követően viszketőport szórtak a munkaköpenyembe.

– És ön?

– Vakaróztam, de maradtam.

– Mire ők?

– A közelmúltban elhatározták, hogy mérges viperát tesznek az íróasztalomba, de beszerzési nehézségeik lehettek, mert beérték néhány vízisiklóval. Nézze, kérem, én tűrtem, tűrtem, de ekkor úgy éreztem, nem megy tovább.

– Feladta a harcot, otthagyta a vállalatot?

– Mit képzel rólam? Szó sincs róla ... – mondta elszántan, hősiesen. – Most megyek bejelentést tenni ... A vízisikló-vásárlás szabálytalan volt ...

Galambos Szilveszter

IDEJÉBEN szólunk

a földművesszövetkezeti kereskedelemnek: tavaly kevés aratókalap került forgalomba, s emiatt sok volt a panasz. Próbálják úgy csinálni, hogy az idén a kalap legyen sok, és a panasz kevés!

Kísérleti lakótelepen

Hegedűs István rajza

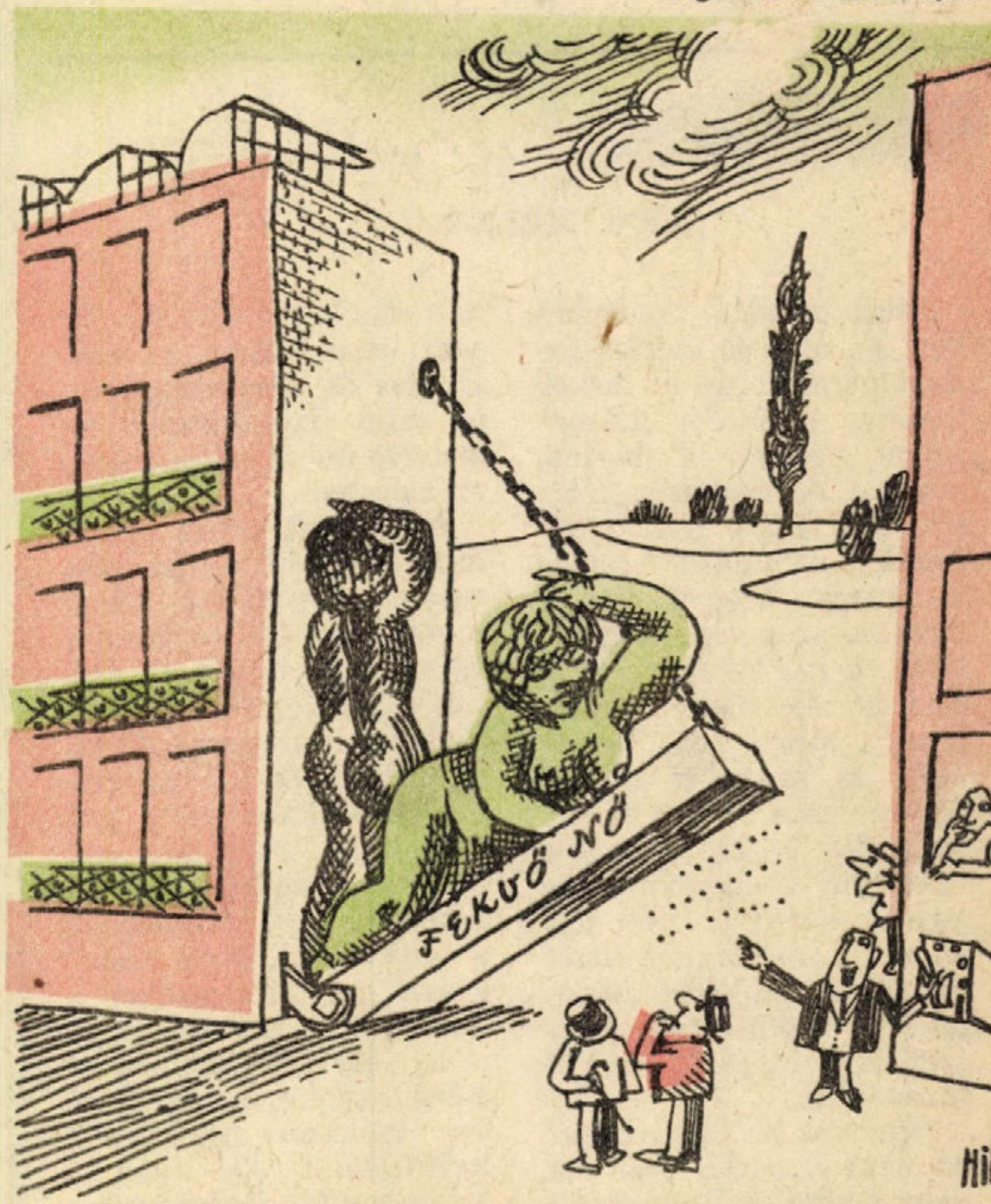

– Falba süllyeszthető szobor, éjjel nincs kitéve vandál rongálásoknak ...

Virágos kalap a divat

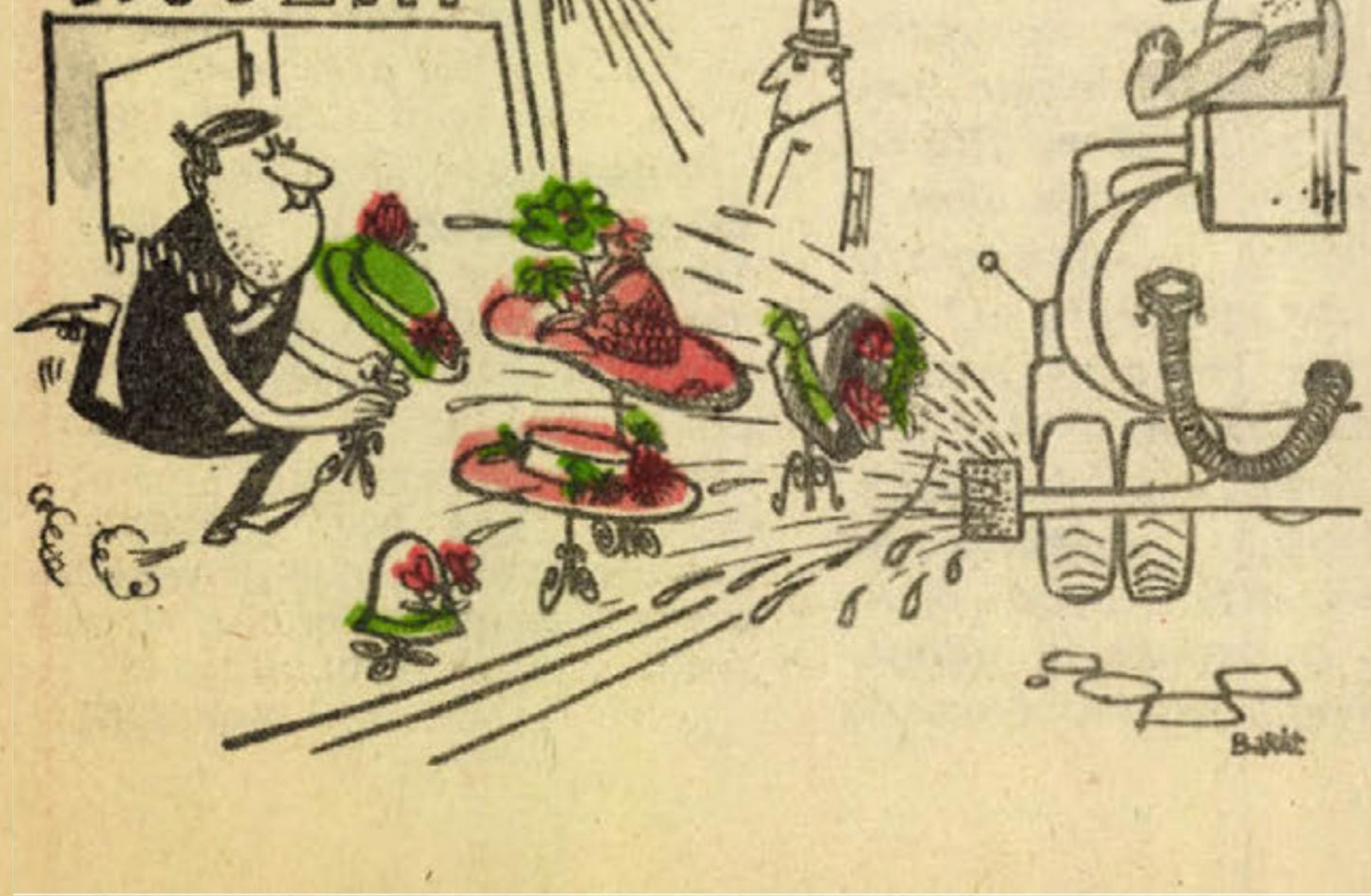

Már ez is öröm ...

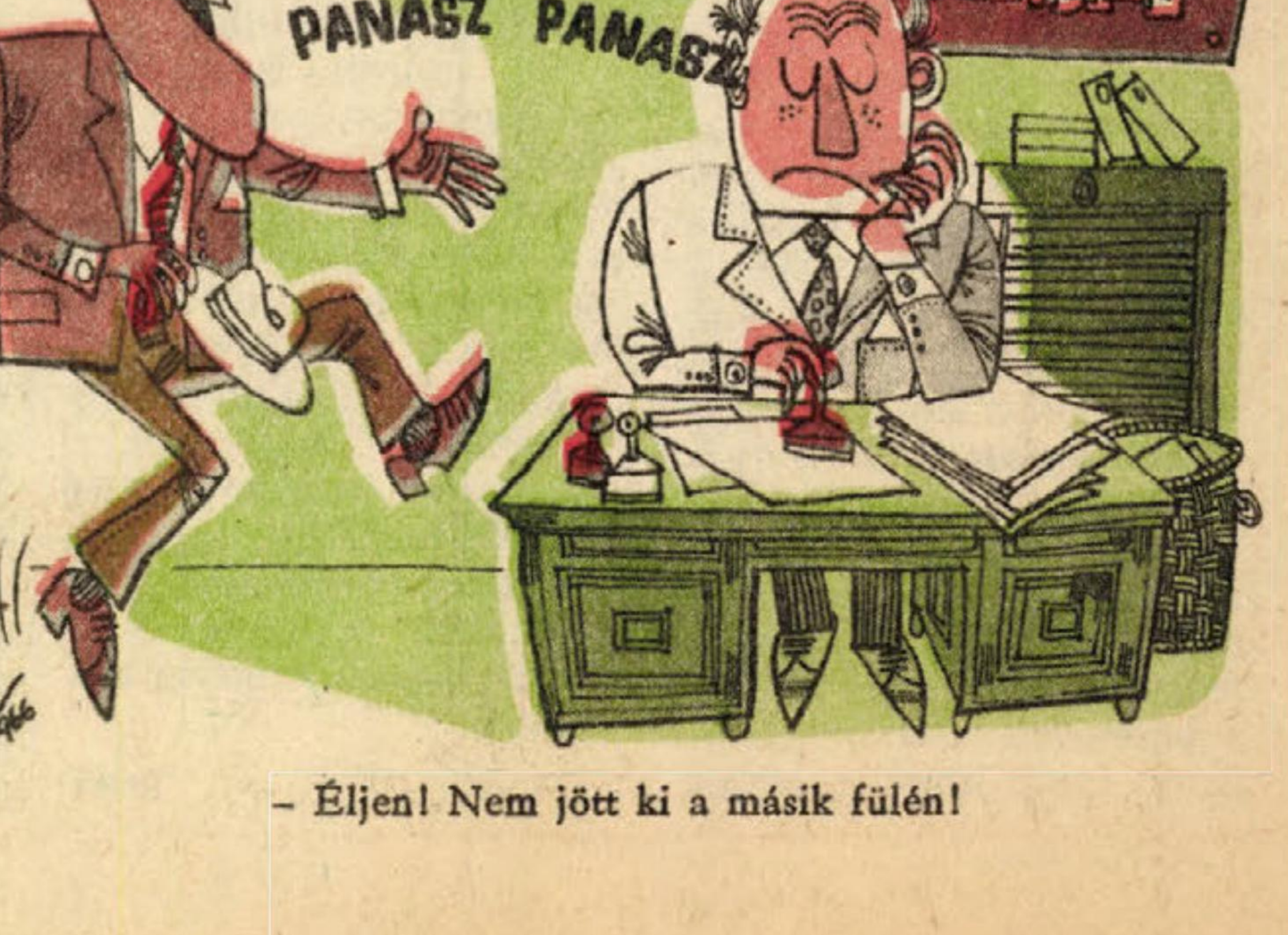

– Éljen! Nem jött ki a másik fülén!

Hamlet

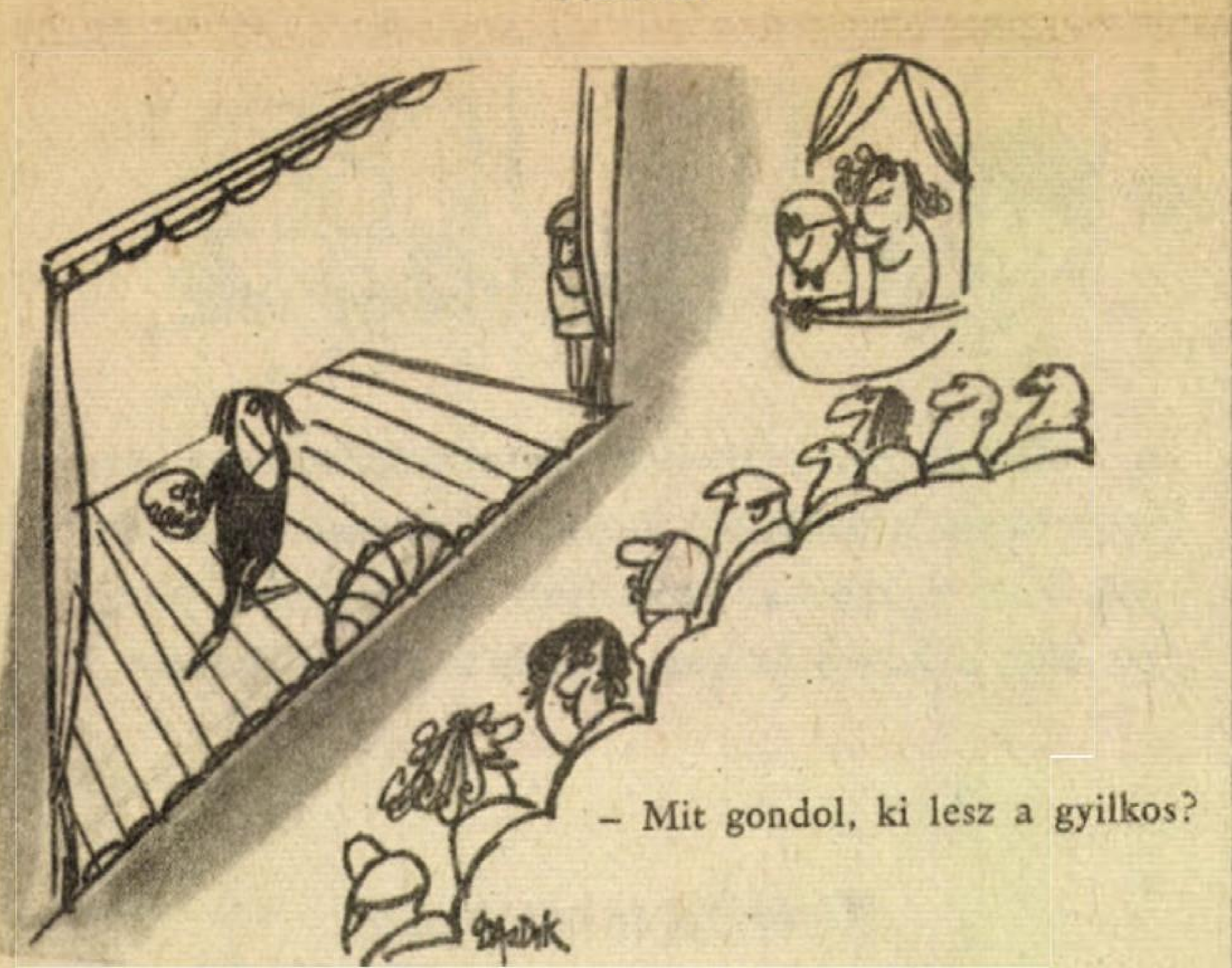

– Mit gondol, ki lesz a gyilkos?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NEM MÉLTÓ...

Mint minden esztendőben, az idén is szétküldte az Operaház és az Erkel Színház jövő évi műsortervét, benne a bérleti árakkal. A füzet szép, ízléses, kár, hogy hamar elpárolog az ember öröme. A füzet összeállítóinak ugyanis az a véleményük, hogy a két színház több ezer bérlője között egyetlenegy sincs, aki összeadni és szorozni tudna. Nevezetesen, ha valaki összeadja a nyolc ízben fizetendő részleteket, akkor öt forinttal több jön ki, mint amennyit a füzet évi bérleti díjként feltüntet. Több mint ötven jegyfajtánál kivétel nélkül mindenütt.

Ismerjük az ellenvetést: ez nem a bérlet ára, hanem „kezelési költség és a nyomtatvány ára”: (Eddig is volt – négy forintért.) Csakhogy ez a kifogás nagyon fonák. Ha *egy* előadásra veszek az Operába jegyet, akkor is csak a táblázatban feltüntetett helyárat kell megfizetnem, holott a bérleti logikával külön összeget kérhetnének a jegy papírjáért, nyomásáért, valamint a pénztárosnőnek két percnyi munkaidejéért, a pénztárfülke világításáért, esetleg a berendezés amortizációjáért. Igaz, hogy a bérlet kartonból készült, de így sem kerül többe az előállítása és adminisztrációja, mint tíz különálló jegyé. Ha mégis többe kerül, az elég baj.

Beszéljünk tehát őszintén: ez az öt forint nem valami misztikus ellenszolgáltatás értéke, hanem egyszerűen ennyivel drágább a bérlet a vastag betűkkel feltüntetett évi bérleti árnál. És ha így számoljuk, akkor még egy furcsaság derül ki. Azt hirdeti a füzet, hogy a bérleti ár 10%-kal olcsóbb a napi árnál. Nem túlságosan szociális módon a kedvezmény *aránylagosan* is a legdrágább helyeknél a legnagyobb, és fokozatosan csökken az olcsóbb helyáraknál. De még a legnagyobb kedvezmény (390 Ft helyett 355) sem éri el a 9%-ot, azután egyre fogy 8,6, 7,5, 6,6%-ra, hogy a legolcsóbb jegytípusnál, az ún. „vakok helyeinél” nullára csökkenjen, a legeslegolcsóbb jegynél pedig a bérlet egyenesen drágább a napi árnál. Itt ugyanis tíz jegy ára 35 Ft, a bérlet viszont 37 Ft, 5,7%-kal több.

Jól tudjuk, hogy Magyarországon aránytalanul olcsóbbak a színházjegyek, mint Nyugaton. Összehasonlíthatatlanul olcsóbbak az operajegyek is. Annál kevésbé szabad olyan propagandaeszközökhöz folyamodni, amilyenekkel valamikor csak kétes hírű mellékutcákban igyekeztek egyes kereskedők „csőbe húzni” a vevőt. Nem méltó legelső színházunkhoz.

(szi)

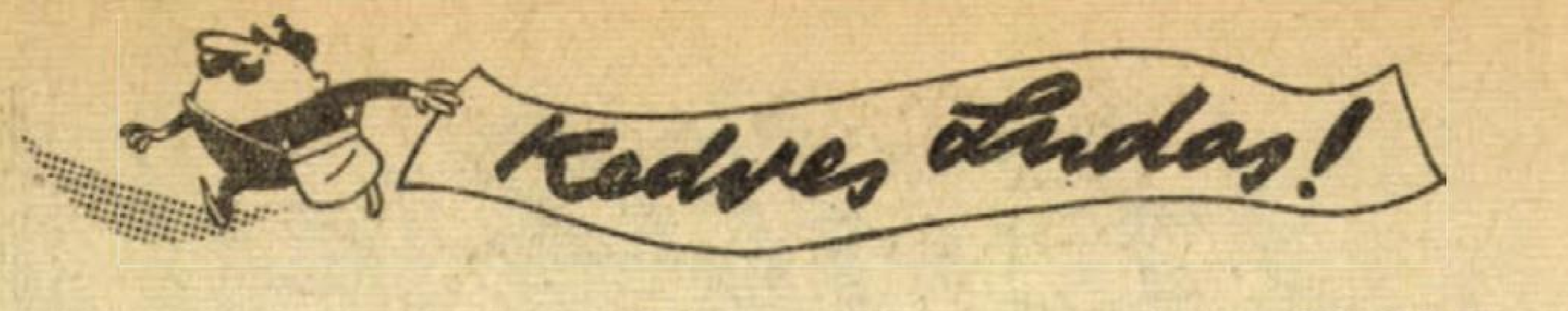
Kedves Ludas!

Lapjuk egyik legutóbbi számában nagy nemtetszéssel láttam a „Hogyan kell körorvost fogni?” című rajzot. Azok közé az orvosok közé tartozom, akik, noha számos más lehetőségük is volt — a falut választották. Szívesen mentem egy kisközségbe, ahol az orvosi rendelő olyan helyiségben volt, amely azelőtt lóistálló céljaira szolgált. Oldalakon keresztül sorolhatnám azokat a nehézségeket, amelyeket az évek során le kellett gyűrnöm s azokat, amelyek még ma is nehezítik a munkámat. S mindezt meglehetősen szerény fizetésért, minden „magánpraxis” nélkül. Kérem, az ilyen rajzokat máskor mellőzzék a Ludasban. Lehet, hogy vannak anyagias természetű kollégák, nem vitatom, de nem ez a jellemző. Ne ilyen rajzokkal szolgálja az egészségügyet a Ludas, hanem küzdjön a gyógyszerpazarlás ellen például. Ne járassa le a tekintélyünket! Üdvözlettel: dr. S. Z.

*

Szerkesztőségünk a fentihez hasonló több levelet kapott, de egyetlen levelet sem kapott azoktól az anyagias szemléletű orvosoktól, akikre bíráló rajzunk vonatkozott. Közülük egy sem ragadott tollat, hogy megírja: „Tisztelt szerkesztőség, szatirikus rajzukban magamra ismertem, igyekezni fogok antiszociális magatartásomon változtatni, köszönöm a kemény bírálatot.”

Őszintén sajnáljuk, hogy megbántottuk dr. S. Z.-t. De hát mit is tegyünk? Mondjunk le a közösségre káros jelenségek bírálatáról, lapunk legfontosabb funkciójáról, csak azért, mert ilyen természetű közleményeink nem vonatkoznak mindenkire kivétel nélkül? Mi pellengérre állítjuk a lelketlen bürokratákat, a bércsalókat, a selejtgyártókat — de mindenki az? Szó sincs róla. Hadd használjuk fel ezt a konkrét alkalmat arra, hogy újra kifejtsük: szatíráink, karikatúráink sohasem általánosító érvényűek, a napnál is világosabb, hogy azokra céloznak, akik az adott kérdésben rászolgáltak a bírálatra. Hogy körorvost fogni csak százasbankókkal lehet, nem jellemző a fiatal orvosokra általában. De az anyagiasokra jellemző, s hogy ilyenek is vannak, levélírónk sem vonja kétségbe. Emlékeztetünk a közmondásra: akinek nem inge, ne vegye magára. Sajnáljuk, hogy ezt a bizonyos inget többnyire illetéktelenek veszik magukra, azok viszont, akik bízvást magukra vehetnék, inkább meztelen felsőtesttel szaladgálnak.

*

A Magyar Nemzetben olvastam: „A világ egyetlen fővárosa Budapest, ahol lehetőség nyílik a Gellérthegy belsejében természetes úton kialakult barlangok gyógytényezőinek kihasználására”. Mindig tanul az ember! Eddig ugyanis azt hihettem volna, hogy a *gellérthegyi* barlangok kiaknázása más fővárosokban is lehetséges.

S. L.
Bp., Lepke u.

A Dél-Magyarországban láttam az alábbi hirdetést:

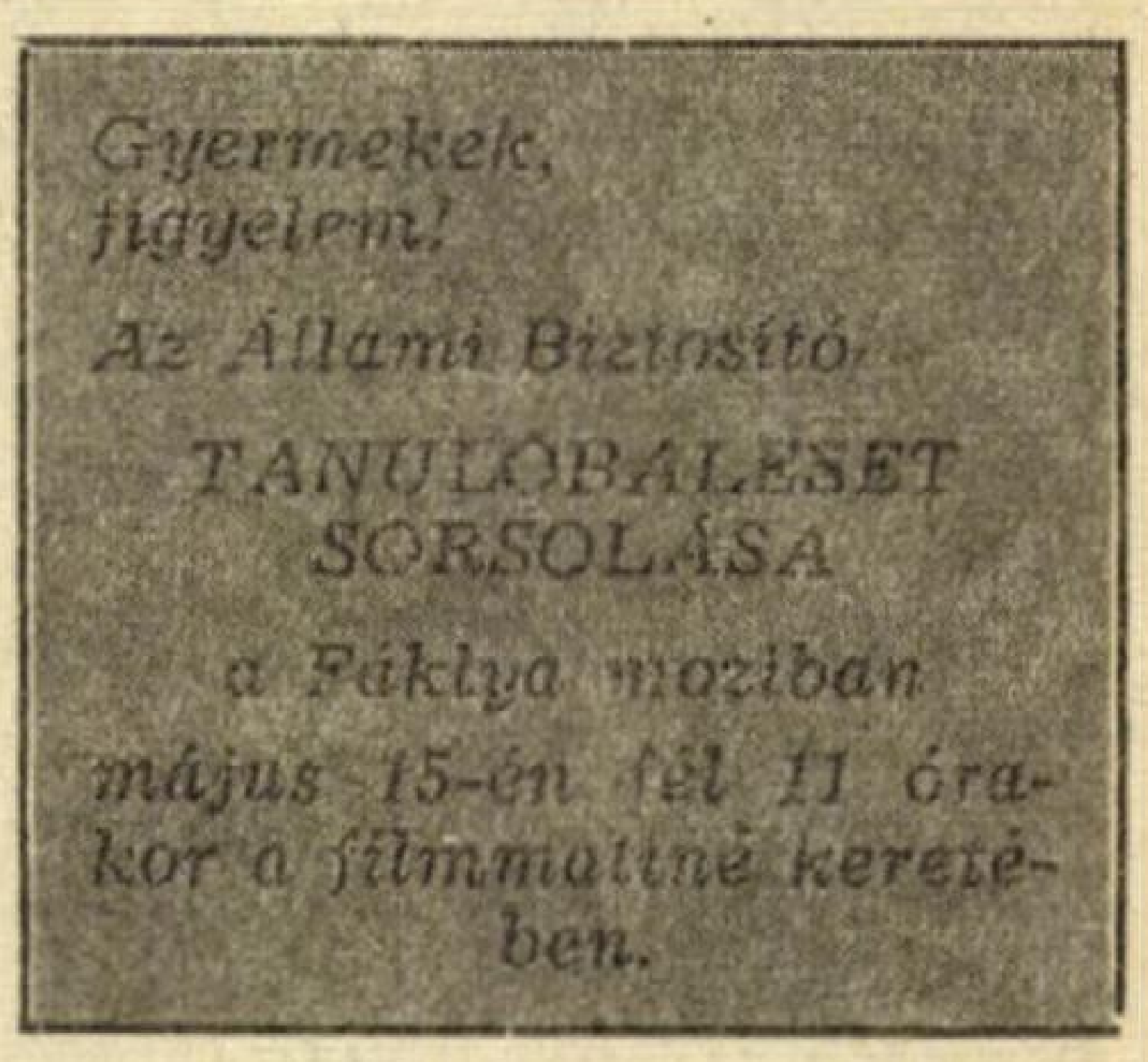

Gyermekek, figyelem!

Az Állami Biztosító

TANULÓBALESET SORSOLÁSA

a Fáklya moziban május 15-én fél 11 órakor a filmmatiné keretében.

És még mondja valaki, hogy nincs elkényeztetve a mai tanulóifjúság! Még egy kis balesetért sem kell törni magukat — készen sorsolja ki nekik az Állami Biztosító!

Z. R.
Szeged

Ujjongva olvastam a Könyvtájékoztató májusi számában a hírt: „A Magvető Könyvkiadó a hódmezővásárhelyi megyei könyvtárban május 29-én reprezentatív könyvhetet rendez...” Egy hét egyetlen nap alatt! Megvalósult tehát a préselhető idő?!

D. E.
Budapest

HŐSI TETT

(Színhely: a Kavicsművek igazgatói irodája, a hosszú asztalnál az igazgató, a főmérnök, az üzemvezető, a brigádvezető, Rozgonyi szaktárs, és a rádióriporter ül.)

RIPORTER: Kedves hallgatóink, a Kavicsművek egyik dolgozója, Rozgonyi szaktárs a napokban határozott fellépésével és nem kis lélekjelenléttel megakadályozott egy súlyos üzemi balesetet. Több ember élete forgott kockán, és most megkérdezem Rozgonyi szaktársat, hogy ezt a, nyugodtan mondhatjuk, hősi tettet . . .

BRIGÁDVEZETŐ: Rozgonyi szaktársról előbb még el kell mondani, ugye, hogy az én brigádomban dolgozik, és ez a hősi tett, amit véghezvitt, ugye, ez is a brigád jó szellemét és a munkához való hozzáállását tükrözi, amit, ugye, én alakítottam ki a brigádban.

RIPORTER: Igen, igen, ez nagyon fontos, és most megkérdezem Rozgonyi szaktársat . . .

ÜZEMVEZETŐ: Persze, közbevetőleg meg kell jegyeznem, hogy az egész üzem légköre, ahol Rozgonyi szaktárs ezt a hősi tettet végrehajtotta, a legjobbnak mondható, a dolgozók tudják, hogy csak kölcsönös segítőkészséggel teljesíthetik az éves termelési tervet, és irányításom alatt a legjobb úton haladunk a terv határidőre történő teljesítése terén.

RIPORTER: Ez is nagyon lényeges, és most megkérdezem Rozgonyi szaktársat . . .

FŐMÉRNÖK: Na persze, az éves termelési terv teljesítéséhez még hozzá kell fűznöm, hogy az éves önköltségi terv sem közömbös számunkra, éppen a napokban dolgoztam ki az önköltségi terv teljesítésének feltételeit, és bízvást állíthatom, hogy ez a munkám nagyban hozzájárul majd a tervév sikeres befejezéséhez.

RIPORTER: Reméljük, hogy úgy is lesz, és most megkérem Rozgonyi szaktársat . . . De hova tűnt a Rozgonyi szaktárs?

IGAZGATÓ: Tényleg? Hova tűnt? Az előbb még itt volt!

MIND: Tényleg? Vajon hova tűnhetett? Miért ment el?

IGAZGATÓ: Ejnye, de kár, hogy elment . . . Na nem baj, akkor elmondom, hogy eddig milyen eredményeket értem el a vezetés színvonalának emelése területén . . .

Kelen László

Protekció

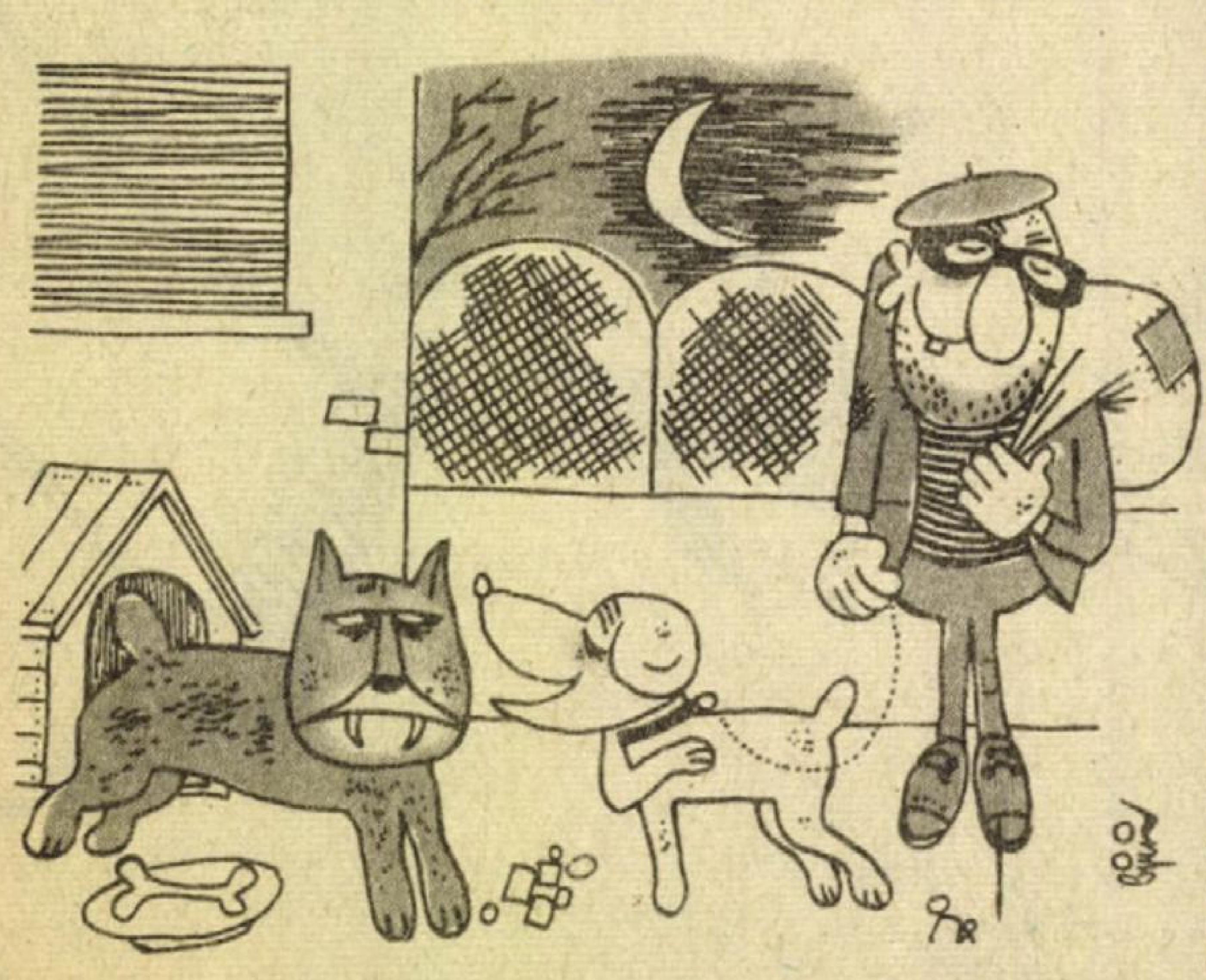

Illemtudó gyerek

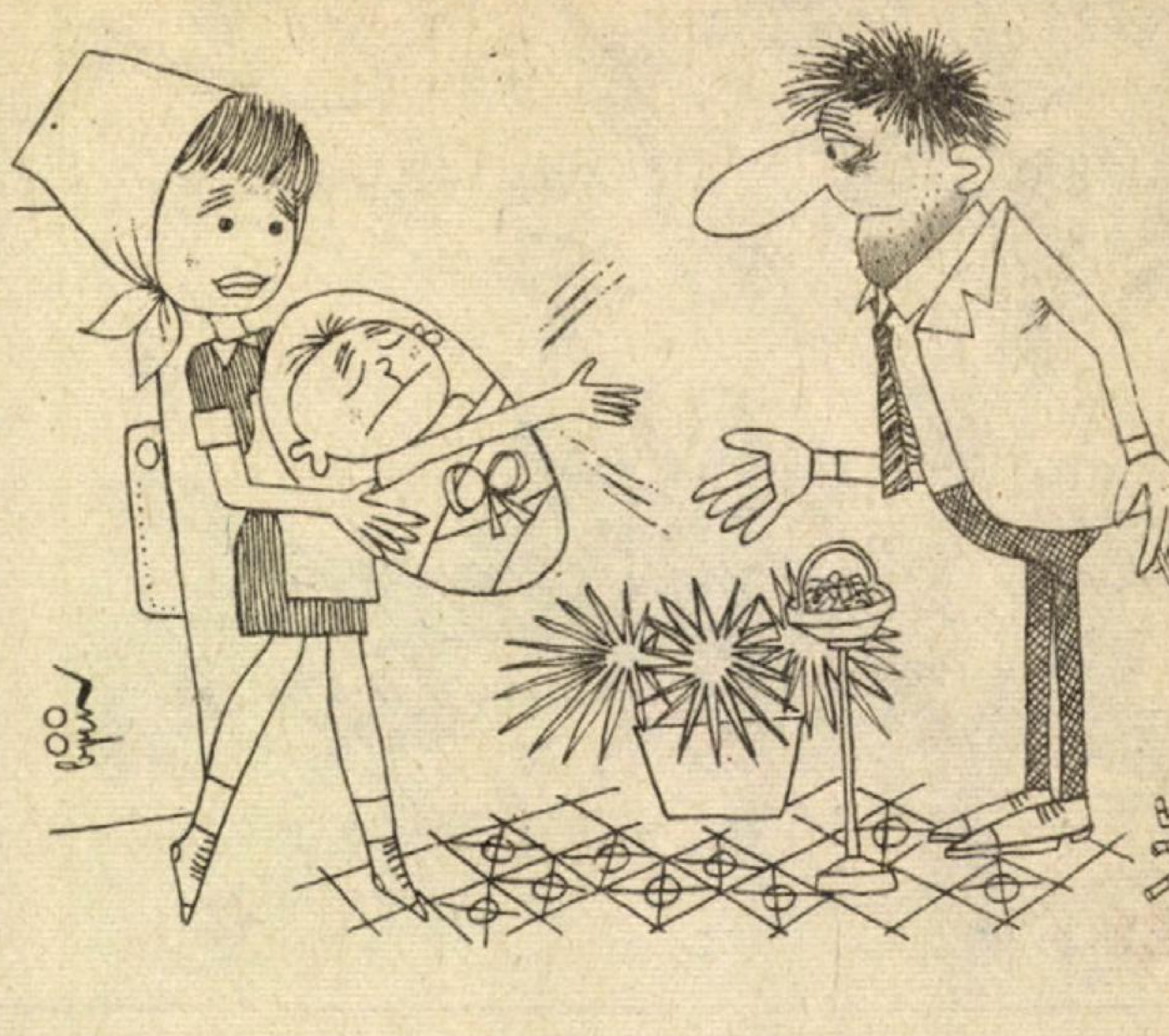

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

STEFÁNIA

Volt egy régi mániám: naponta megettem egy szelet Stefániát. Még manapság is többször láthatnak presszók sarkában, cukrászdák zugában meghitt kettesben egy-egy Stefikével. Ezek az édes-kettősök mindegyre ritkulnak, s ennek nemcsak belgyógyászom tiltó szigora az oka, hanem a Stefikék megváltozott természete is. Amikor megismertem, megszerettem, Stefike mindig friss volt és üde, sárga húsa spongya rugalmasságú, barna krémje olvatag puha . . . Ám Stefánia, a drága, mostanában elhidegült tőlem, meglehetősen szárazon viselkedik, és folyton szívóskodik velem. Az Emkében vagy a Rákóczi úti árkád-cukrászdában lezajlott legutóbbi találkáinkon már feltűnt nekem, hogy Stefike mennyire kimért és frigid, de ahogy az Uránia mozi melletti Erzsike presszóban viselkedett velem, az minden eddigit felülmúlt: valósággal szikrát vetett, amikor hozzáértem a villával!

Szólítottam a felszolgálót, s kértem, helyezze vissza a jég-szarkofágba ezt a tortakövületet, amely még azokból az időkből maradhatott itt, amikor kocsikorzót neveztek el a Stefániákról a ligetben.

— Ne lássam többé a vendég urat — mondotta a felszolgáló, — ha nem ma kaptuk az árut. De hát kénytelenek vagyunk a hűtőszekrényben tartani, hogy meg ne romoljon, s ott pedig nagyon kiszárad . . .

Ha hinni lehet a vendéglátóipari közeg állításának, a kegyetlen tortasors csak két lehetőséget ismer: vagy megromlanak, vagy megkövülnek, tehát így vagy úgy, de ehetetlenné válnak már elsőnapos korukban.

Én azonban ezek után sem adom fel a reményt! Továbbra is hiszem, és vallom, hogy korunkban a torták megaszalódása nem végzetszerűen elkerülhetetlen folyamat. Bízom a tudomány nagy erejében, s tudom, nem lehet már messze a nap, mikorra felfedezik az ehető süteményt, amely se nem romlott, se nem kövült, hanem friss, puha és omlós . . .

Addig viszont ágyő, Stefánia! — megcsallak egy csokoládéfagylalttal.

(radványi)

Álcázás

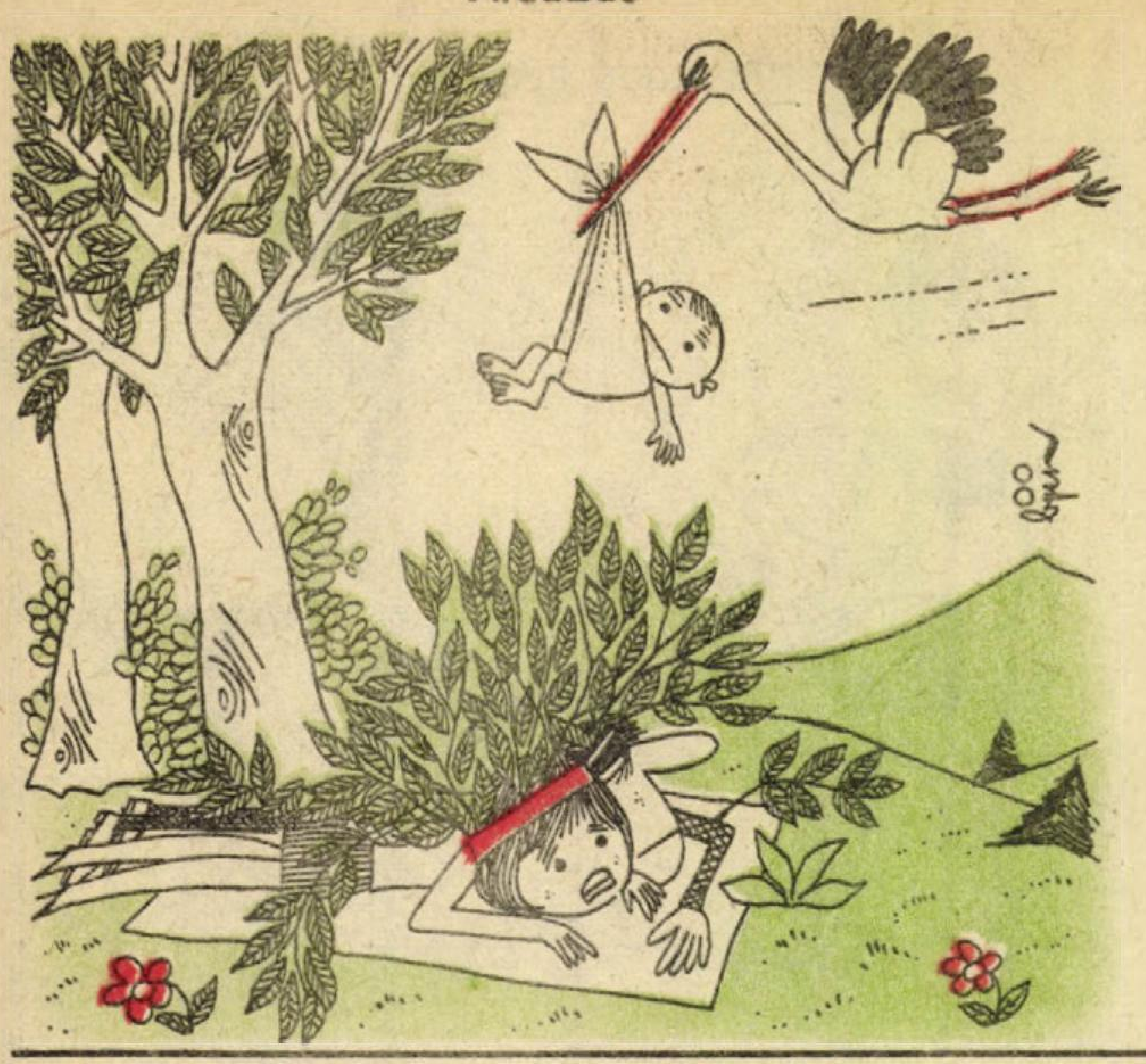

Mazochista

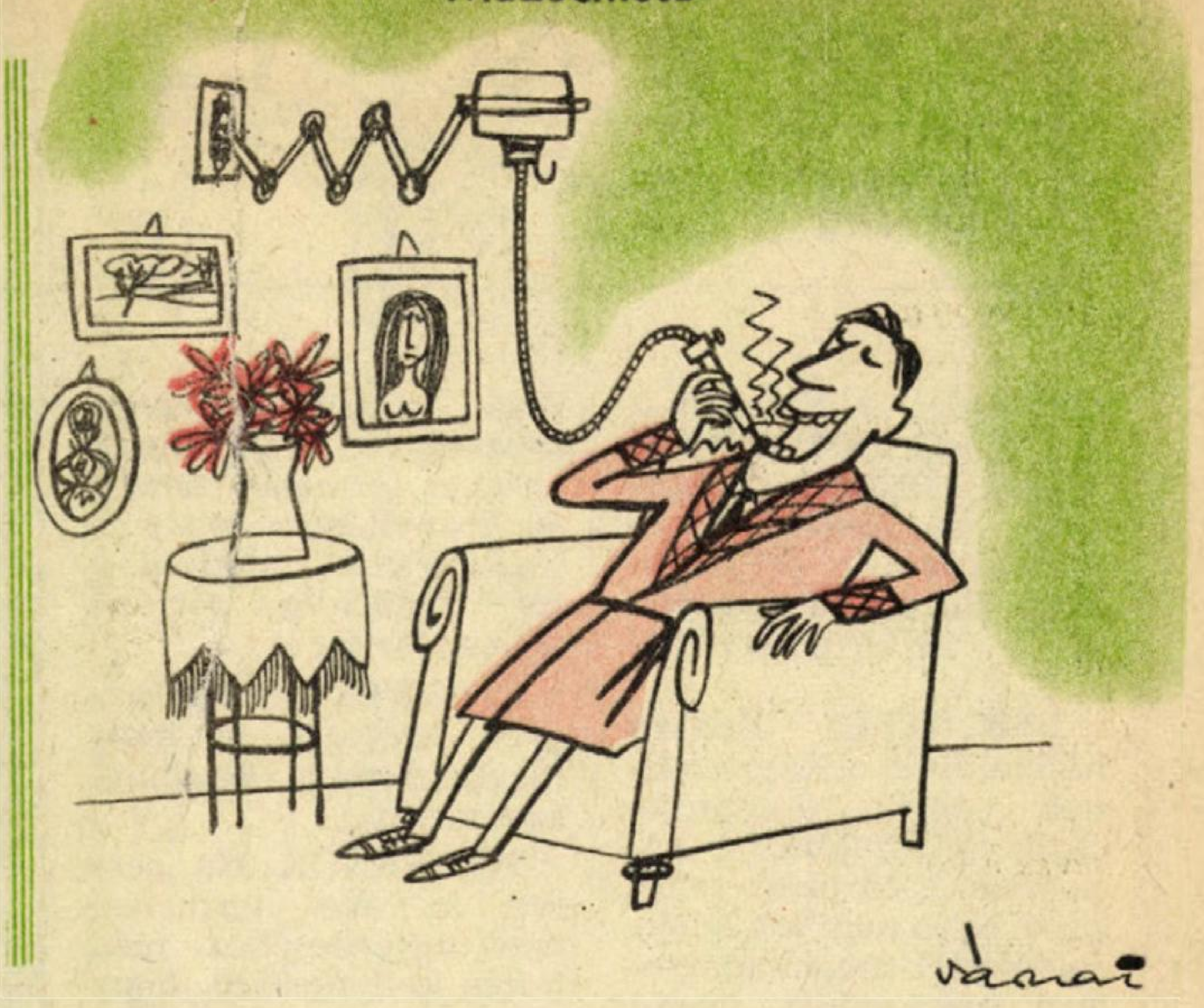

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TERASZ VAGY PARKOLÓHELY?

A híres budapesti Duna-part teraszsorát alaposan megtépázta az ostrom. Két kávéházi teraszunk maradt. Nemrégen ehhez hozzáérkezett a miniatűr harmadik: a Duna-szálló eszpresszóját „Dunagyöngye” néven kinyújtották az udvarra. Innen is lehetett látni kanyargó folyónkat. A kis helyiség minden nyári napon megtelt.

Nem sokáig tartott a Pesten nyaralók szórakozása. Tavaly megszüntették a szabadtéri eszpresszót, és helyébe parkoló helyet létesítettek. A Duna-szálló vezetői szaladgáltak fűhöz-fához, semmi sem használt. A terasz becsukott, a parkhely kinyitott. A vendéglátó üzemnek ez a részlege nyári bevételének ötödét tudta csak produkálni.

No de fordul a kocka. Az idén tavasszal elhatározták, hogy megszüntetik a parkolóhelyet, és újra megnyitják a teraszt. Mégpedig május elsején. Diadalmámor a vendéglátóiparban! Május elseje meg is érkezett, de a terasz nem nyitott. Ott sütkérezik a Duna-parti verőfényben az üres telek.

– Mi történt? – kérdeztük az üzemben.

Sóhajtottak.

– Minden készen van, a bútoroktól kezdve az egész berendezés, és nagyon vártuk a nyitást. Gyönyörű napfényes májusi napokat kaptunk. Hogy mikor nyitunk? Fogalmunk sincs.

Talán majd ha beáll az őszi esőzés. De érdemes-e egyáltalán nyitni? Hiszen attól kell tartani, hogy a jövő nyárra ismét félrerakják az új bútorokat, és a helyén ismét parkolóhely nyílik.

(s.)

Potyázás

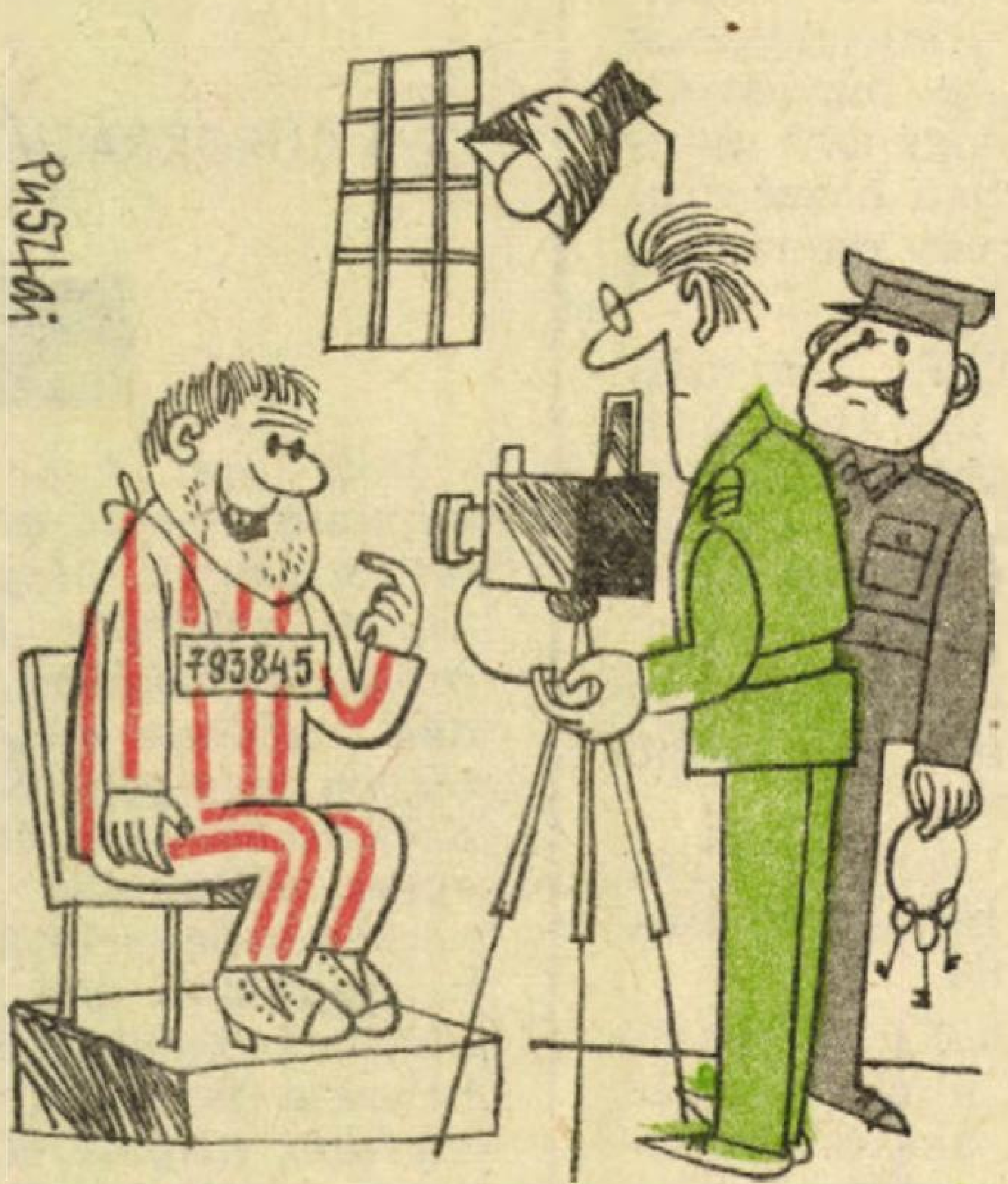

– Megkérhetem, hogy egyúttal a villamosbérletemhez is készítsen egy képet?

HÁZASSÁG GENGSZTER-SEGÍTSÉGGEL

A londoni „Sunday Express” New York-i tudósítója írja:

Mr. Philip Mitchell közölte menyasszonyával, hogy mégsem veszi el feleségül. A leány, Veronica Stacey kisasszony más véleményen volt. Bérelt két banditát, ezek elrabolták a vőlegényt, anyakönyvvezető elé vitték, s a vőlegény az oldalához nyomott pisztolyok hatására mondta ki a boldogító igent. A házasságkötés után Mitchell a rendőrségre ment, és feljelentette az újdonsült menyecskét. Veronica így védekezett:

– Még mindig férfiuralom van. Én is jobban szerettem volna, ha Philip kényszerít felfegyverzett gengszterekkel, hogy legyek a felesége.

Jogi körökben valószínűnek tartják, hogy a házasságot felbontják a feleség méltatlan összeköttetései miatt. •

Az utolsó szigorlat

Hegedűs István rajza

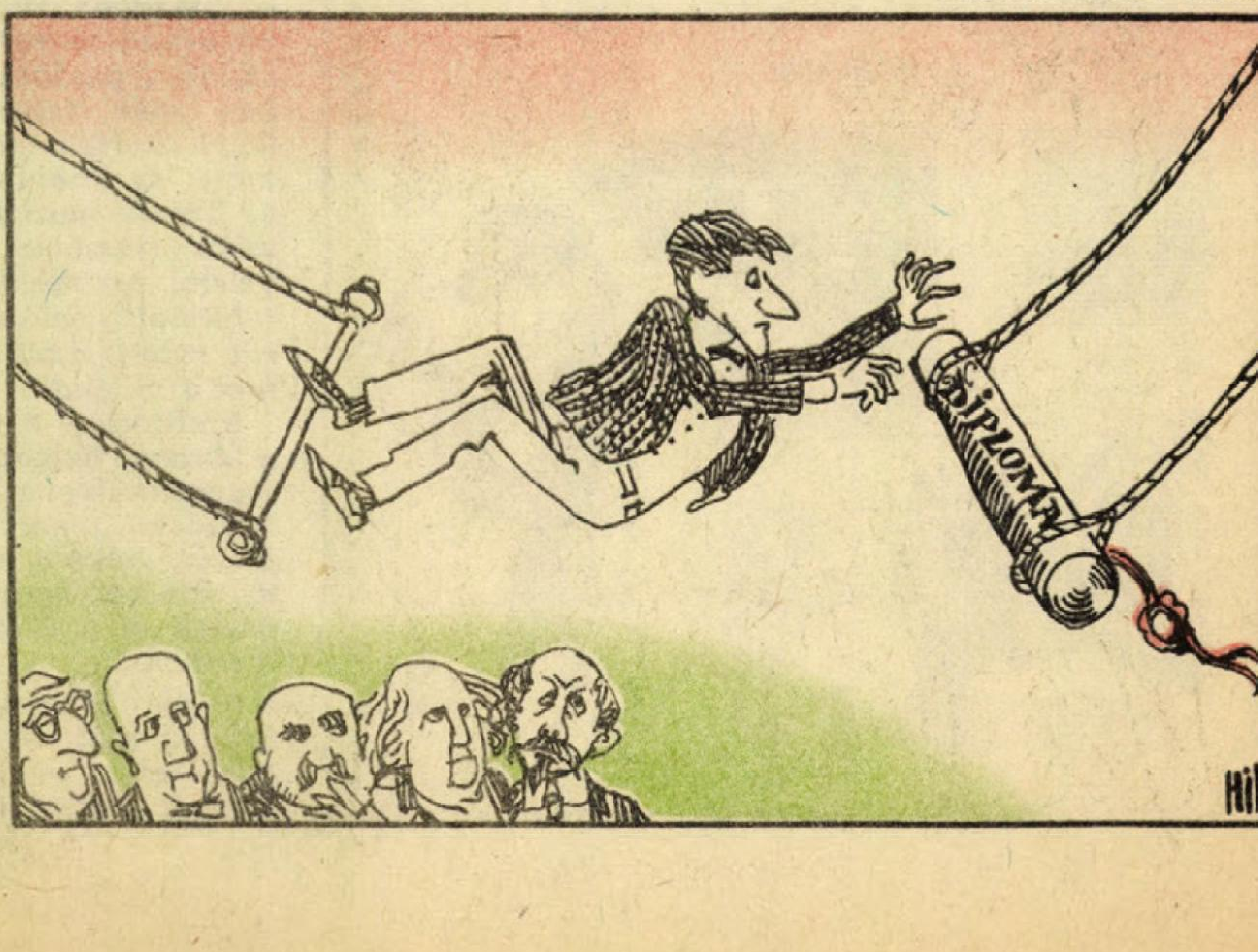

Az uszító

Egy ifjúhoz felment egy lány,
(volt erre már pár precedens).
Erényében nem volt hiány,
ne gyanúsítsunk, isten ments:

a lány rátarti volt, bizony,
de érdekelte a zene,
s a fiú ravasz trükkel élt,
mondván, hogy van pár lemeze,

mert bélyeggyűjtemény ma már
kevéssé vonz. A lány tehát
felment – de mégsem adta be
(ezt így mondják) a derekát.

. . . A cseles fiú lemezt vált,
már rég nem zenéről szaval:
de ellenáll a szent erény,
mint le nem dőlő sziklafal.

Így suhant el a délután,
hét lett, sőt háromnegyed nyolc,
az ifjú egyre támadóbb,
és lám, a lány sem volt már morc,

de mégsem mondott még „igen"-t.
Szólt a fiú: „Most vagy soha!"
mert tudta jól, hogy immáron
nem segít más csak a csoda,

a rádióhoz odalép,
kezében megkattan a gomb,
és megszólal a csodagép,
zenénél szebb az, amit mond,

egy szuggeráló hang rebeg,
mely javasol, sőt rátukmál,
mondván: „Jó estét, gyerekek!
Remélem, ágyban vagytok már . . .?"

Bedő István

Egy pénzjegynyomdában

Erdei Sándor rajza

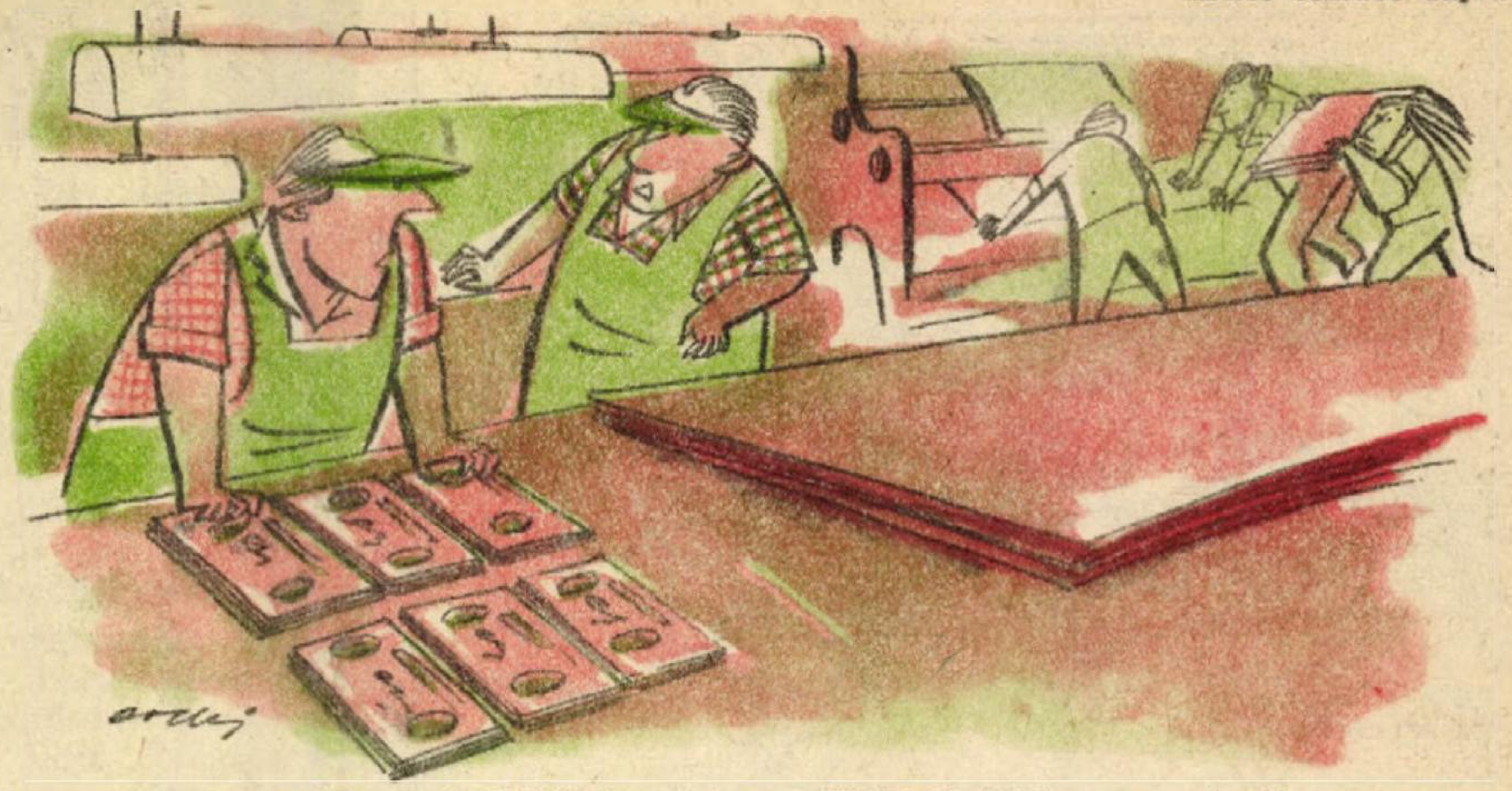

– Nem tudnál kölcsön adni 50 milliót? Jövő héten megadom!

Elkészült az irodaház

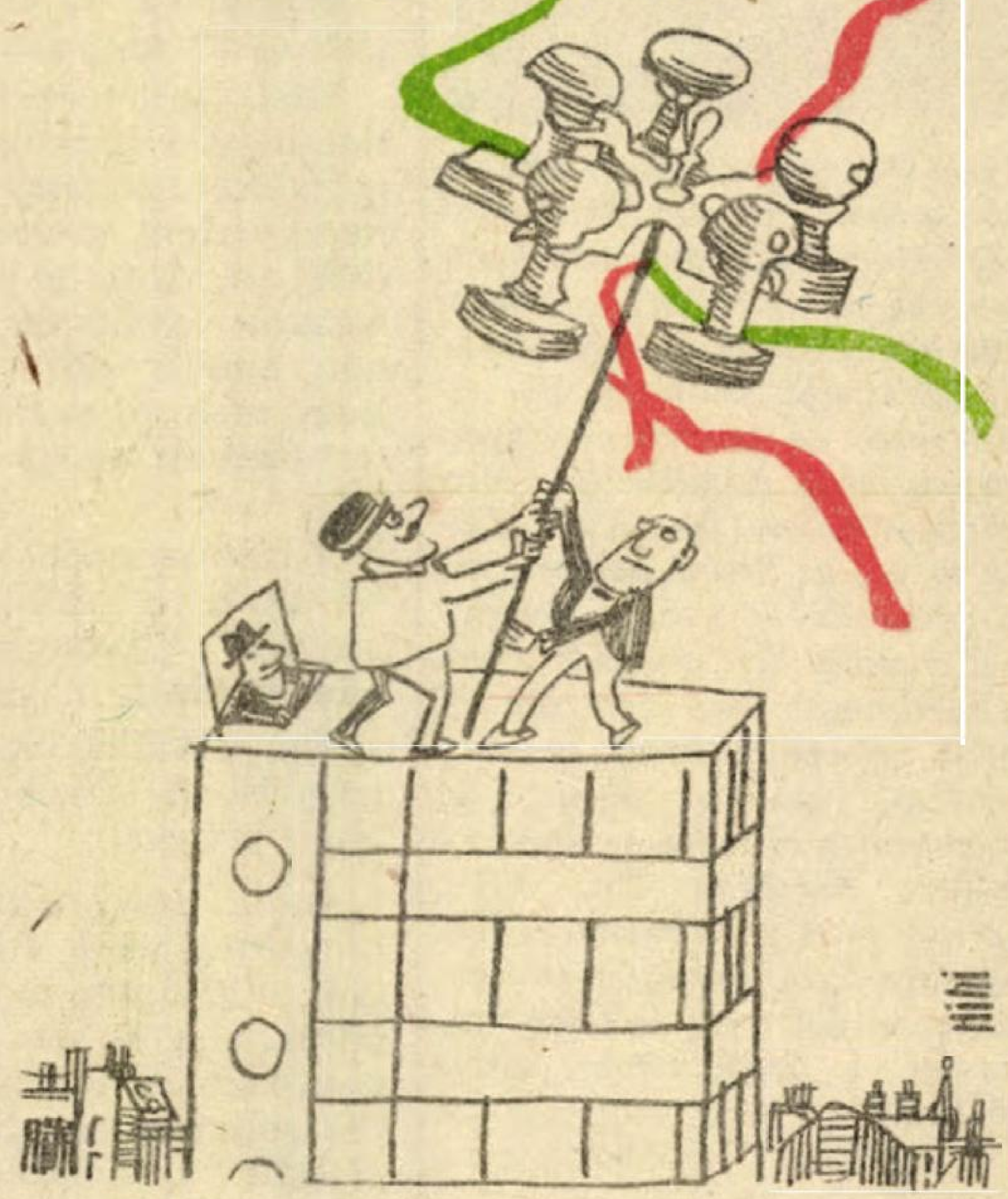

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„A férfiak egyenjogúságáért" címmel megjelent cikkükkel kapcsolatban az alábbiakról tájékoztatom a szerkesztőséget:

1957-ben az 1004. számú kormányrendelet intézkedett a korábban megvont kedvezmények visszaadása iránt. Ez a rendelet azonban előírta azt is, hogy a kedvezmények mértékét növelni, vagy a kedvezményezettek körét bővíteni nem lehet. Minthogy a megelőző időben nődolgozó jogán férj sohasem volt kedvezményre jogosult, azt visszaadni vagy engedélyezni 1957-ben sem lehetett. A Magyar Államvasutak jelenleg az utasok 84%-ának ad különböző címen utazási kedvezményt. Népgazdaságunk jelenlegi helyzete nem ad lehetőséget a kedvezmények további kiterjesztésére, s ezzel együtt az ország költségvetését terhelő állami dotáció további emelésére.

Rödönyi Károly
miniszterhelyettes,
a MÁV vezérigazgatója

„Válás elektromos módra" című cikkükben megírták, hogy Vállalatunk 4515 forint 56 fillért számított fel a Gutenberg Művelődési Otthonnak három fogyasztásmérő átírásáért. A cikkben foglaltakat megvizsgáltuk, és megállapítottuk, hogy a vonatkozó rendelkezések szerint csak 90 forint átírási díjat kellett volna felszámítani. A 4425 forint 56 fillér többletet a művelődési otthon javára jóváírtuk. A hibát elkövető dolgozókat felelősségre vontuk.

Budapest Főváros
Elektromos Művei

Mégis jó az egynejűség

Mészáros András rajza

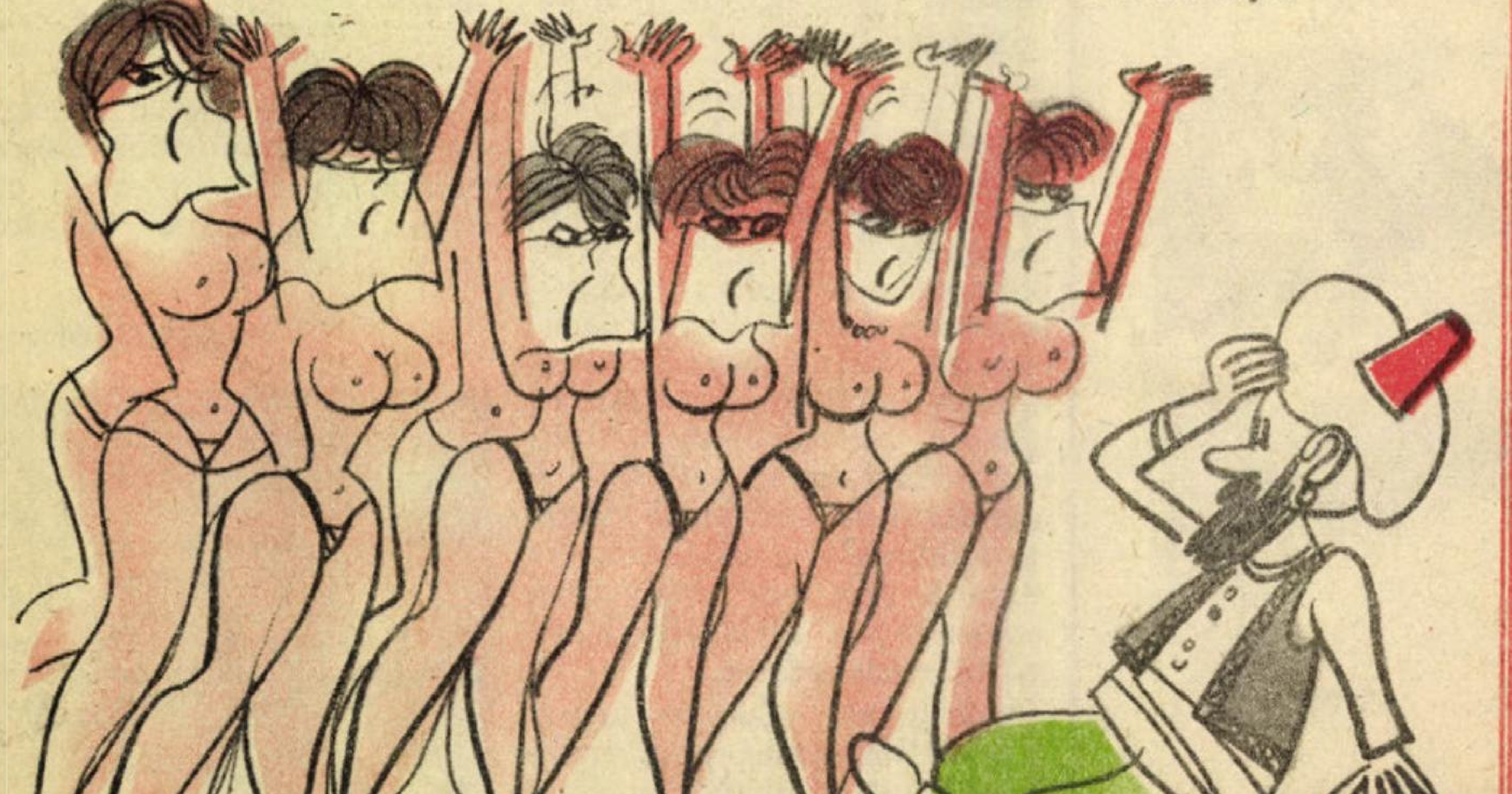

– Nincs mit felvennünk!

Javaslatunk a világbajnokságra

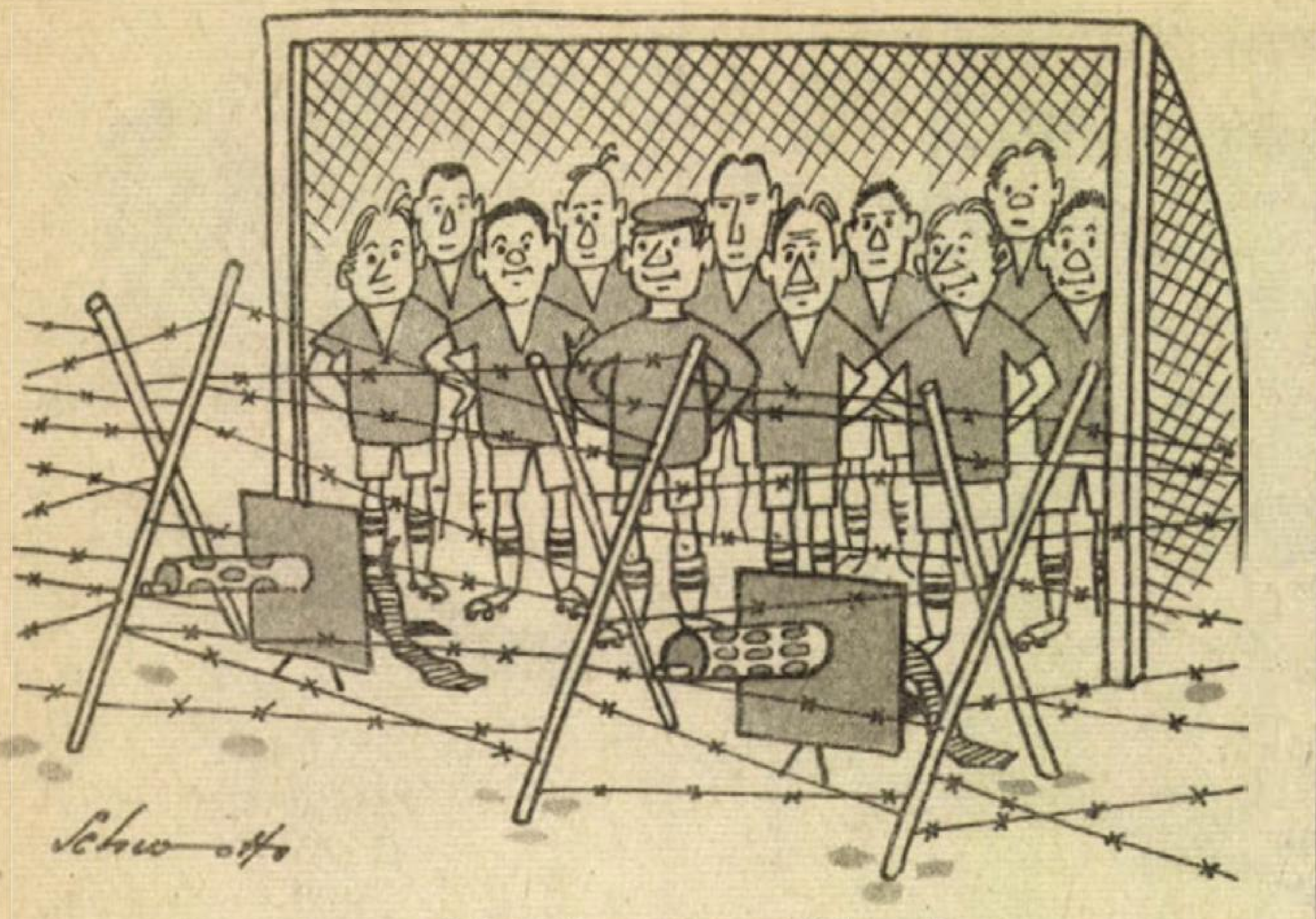

Erősítsük meg a védelmet!

LUDAS MATYI AZT ÜZENI...

Faludy László (VI., Zichy J. u. 36.), dr. Kozma Ferenc (XI., Gyopár u. 10.), dr. M. B. (V., Széchenyi u.), Vízvári Endre (V., Bajcsy Zs. u. 36.) és sok más pesti olvasónk: Lassan mi is úgy leszünk a Patyolat-panaszokkal, mint kedvenc tisztító vállalatunk az expressz ingmosással – napi kontingenst kell bevezetnünk rá. – *Gabányi György, Bp., VII., Thököly út 17:* Azt kéri, intézzük el, hogy ha a házfelügyelőnél levő létrát használni akarja, ne kelljen mindig a házkezelőség engedélyét kérnie. Mi már tavaly interpelláltunk ebben az ügyben, s azóta egyik napilaptársunk is szóvá tette, sajnos, eredmény nélkül. A VII. kerületi HKI elzárkózó álláspontja megingathatatlan! Állítólag azért, mert a létrái nagyon inognak. – *Révay Gyula Bakonycsernye, és még sokan mások:* Ha csak tizedannyi gólt küldenének válogatott keretünk tagjai ellenfeleik hálójába, mint ahány viccet, verset, humoros javaslatot küldenek be nekünk erről a témáról – nyert ügyünk lenne Angliában! – *Miskolczi Józsefné (Bp., XIX., Zoltán u. 32.) és Fodor László (Bp., IX., Máriássy u. 4–6.):* Szavatossági problémák eldöntésére nem vállalkozunk! Még nem sikerült olyan embert találnunk széles e hazában, aki a szavatossági dzsungelben el tudna igazodni. – *Székely Károlyné (Bp., XIV., Korong u. 18.):* A Sapka és Kalap Ktsz igen előzékenyen reagált panaszára: egy új kalap várja önt a Szent István körúti fiókban.

Elkeseredett gimnazista

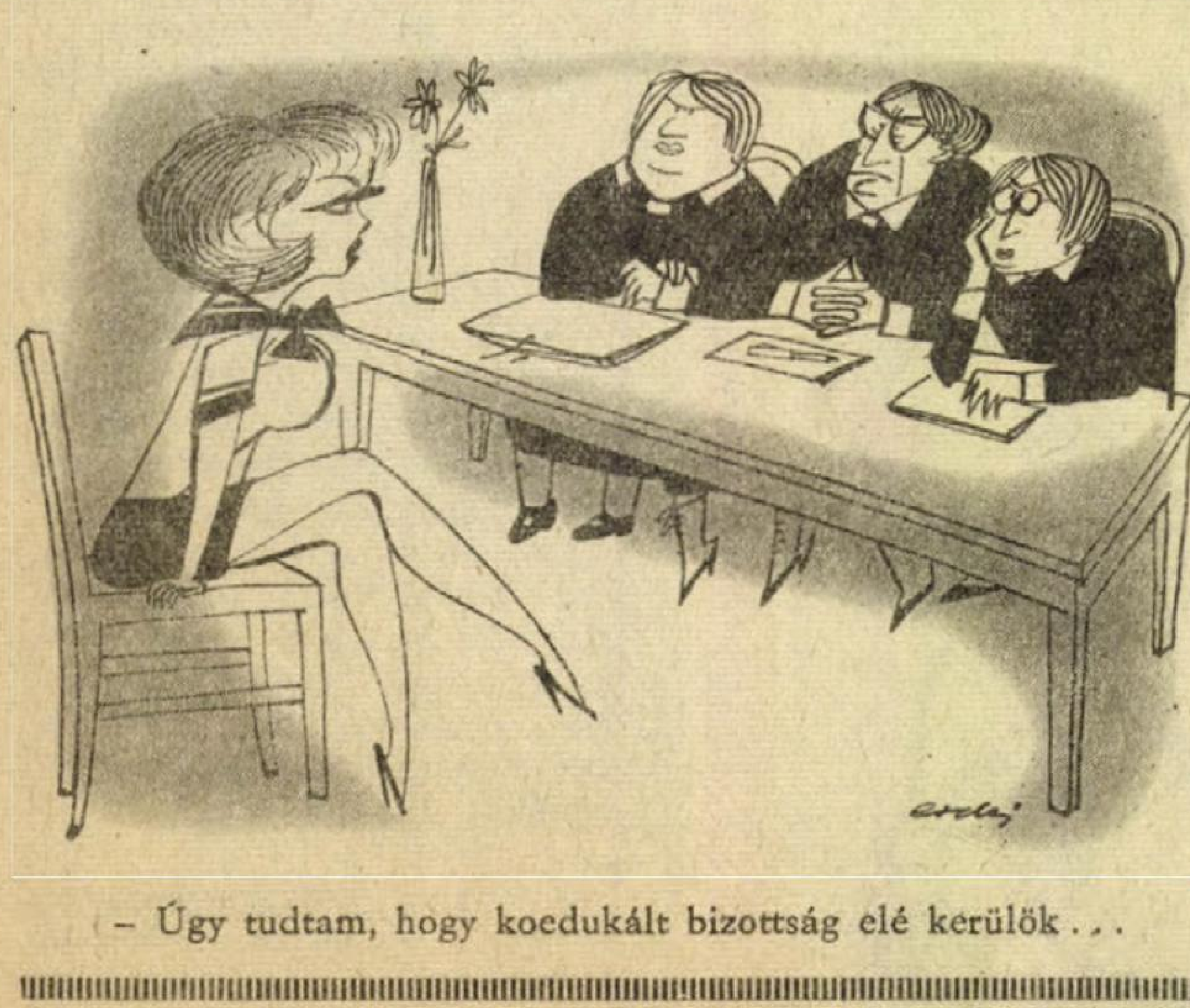

– Úgy tudtam, hogy koedukált bizottság elé kerülök . . .

Tragikus történet

Volt egyszer egy fiatalember, akinek nem volt se háza, se mezeje, sem másféle jószága, csak munkakedve és erős akarata, amelyekkel mindezt elérheti. Elhatározta, hogy pontos élettervet készít, s abban lefekteti, milyen sorrendben mit akar elérni, miféle erőfeszítések árán. Csak úgy duzzadt az életkedvtől.

Amint elhatározta, úgy is tett: szorgalmasan, tervszerűen dolgozott, mindent megvont magától, amit lehetett, nem udvarolt, nem szórakozott, alig pihent, mértékletesen evett, hogy pénzecskéje a tervezett időre összegyűljön.

Legelőször is motorkerékpárt akart magának.

Eltelt két tervszerű év. A fiatalember csakugyan összegyűjtötte magának a motorkerékpárhoz szükséges pénzösszeget. Amikor az újonnan vásárolt járművön hazarobogott, annak örült a legjobban, hogy milyen jó, ha az ember tervszerűen osztja be az életét.

Albérleményében azonban hír várta: a lottón nyert egy motort. Ugyanolyat, mint amit vásárolt magának.

Vagyis kárbaveszett önmegtagadásban, szívós munkában eltelt két éve!

Azért persze kiheverte a megpróbáltatást, hiszen fiatal volt. Az egyik motoron túladott, s a kapott pénz arra ösztökélte, gyűjtsön hozzá, és vásároljon autót, ha már így alakult a helyzet. Kocsira ugyanis nem gondolt eredetileg.

Öt év alatt összegyűlt az összeg a kocsira, a már ismert önmegtagadások és szigorúan tervszerű életmód segítségével.

A már nem olyan feltűnően fiatal ember hazahajtott még mindig albérleti lakására, ahol értesítés várta: nagynénikéje külföldről kocsit küldött neki. Sokkal szebbet, mint amilyenről valaha is álmodott. Ez megzavarta kissé, hiszen szeretett tervszerűen élni. A vásárolt kocsi is mindenestül ráment a vámra. A szerencse-sorozat kissé kihúzta a lába alól a talajt, de erre nem is volt már olyan nagy szüksége: a lábát alig használta közlekedésre.

Mindezek ellenére keményen elhatározta, hogy nemcsak a kocsi, hanem az élete kormánykerekét is szorosan kézben tartja.

Eltökélte, hogy naponta kétszer zsíroskenyeret eszik, ily módon nyolc és fél év múlva saját házában lakik. Majd ő megmutatja, hogy elképzelései szerint alakítja az életét.

Az új terv új életerőt öntött a már alig fiatal emberbe. Mindennap üreskenyérevéssel teljesítette túl tervét, amelynek eredményeként hét év múlva meg is lett a csinos kis családi ház.

Új házának küszöbén érte a hír, hogy nagybátyja meghalt, és ráhagyta családi házát.

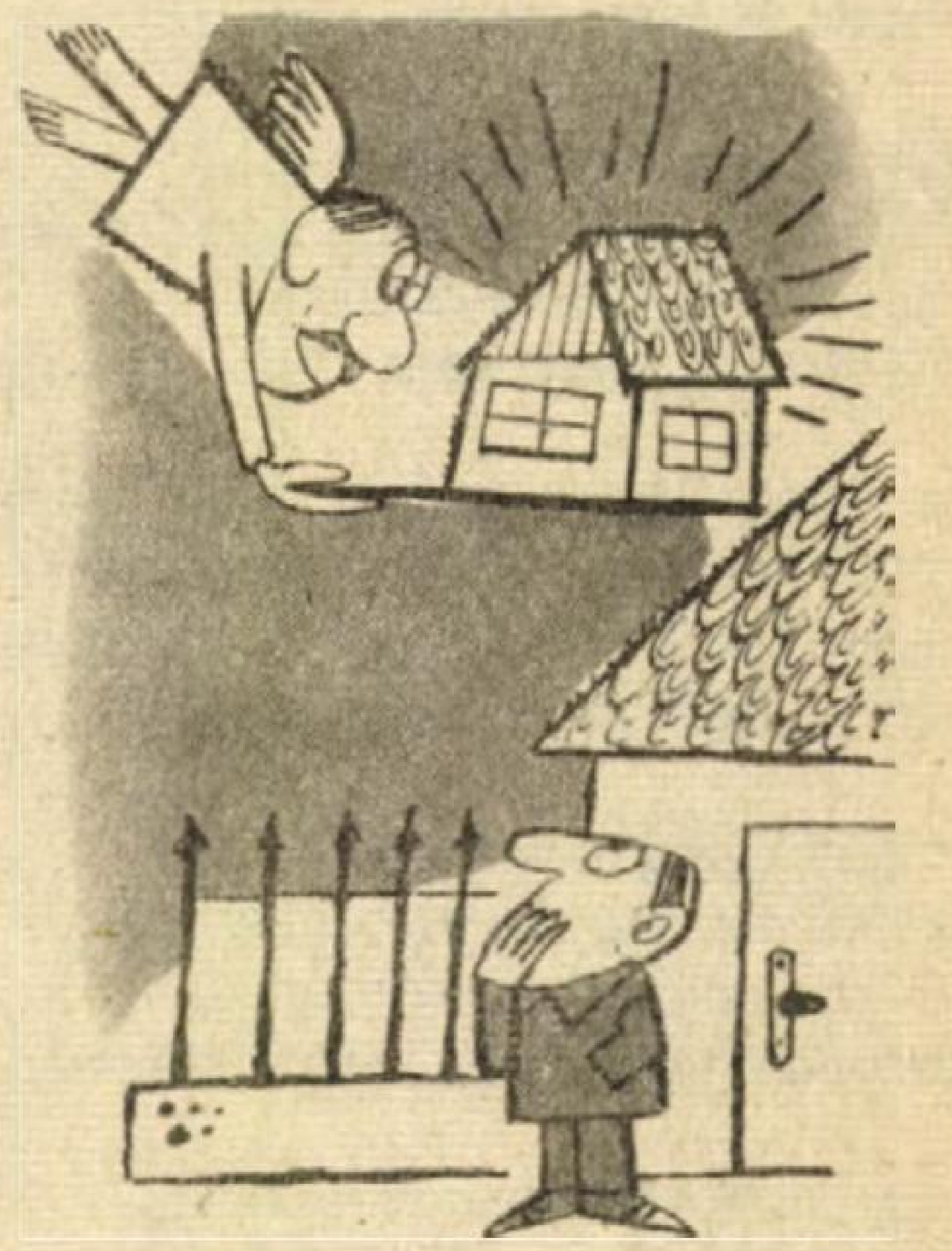

A szerencse üldözöttje felordított:

– Minden nőt leráztam, csak Fortuna nem hagy élni!

A torkát fojtogatta a keserűség: ha mindezt előre tudja, semmit nem von meg magától, csak a munkát.

– Egész életemen át lazsálhattam volna – mondta, és elkeseredésében felakasztotta magát . . .

*

Ajánlom e mesét a társadalom túlnyomó többségének péntek délelőtt tizenegy óra utáni használatra. Olcsóbb, mint a Legatin.

Péreli Gabriella

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A szerkesztőség

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.1102 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504

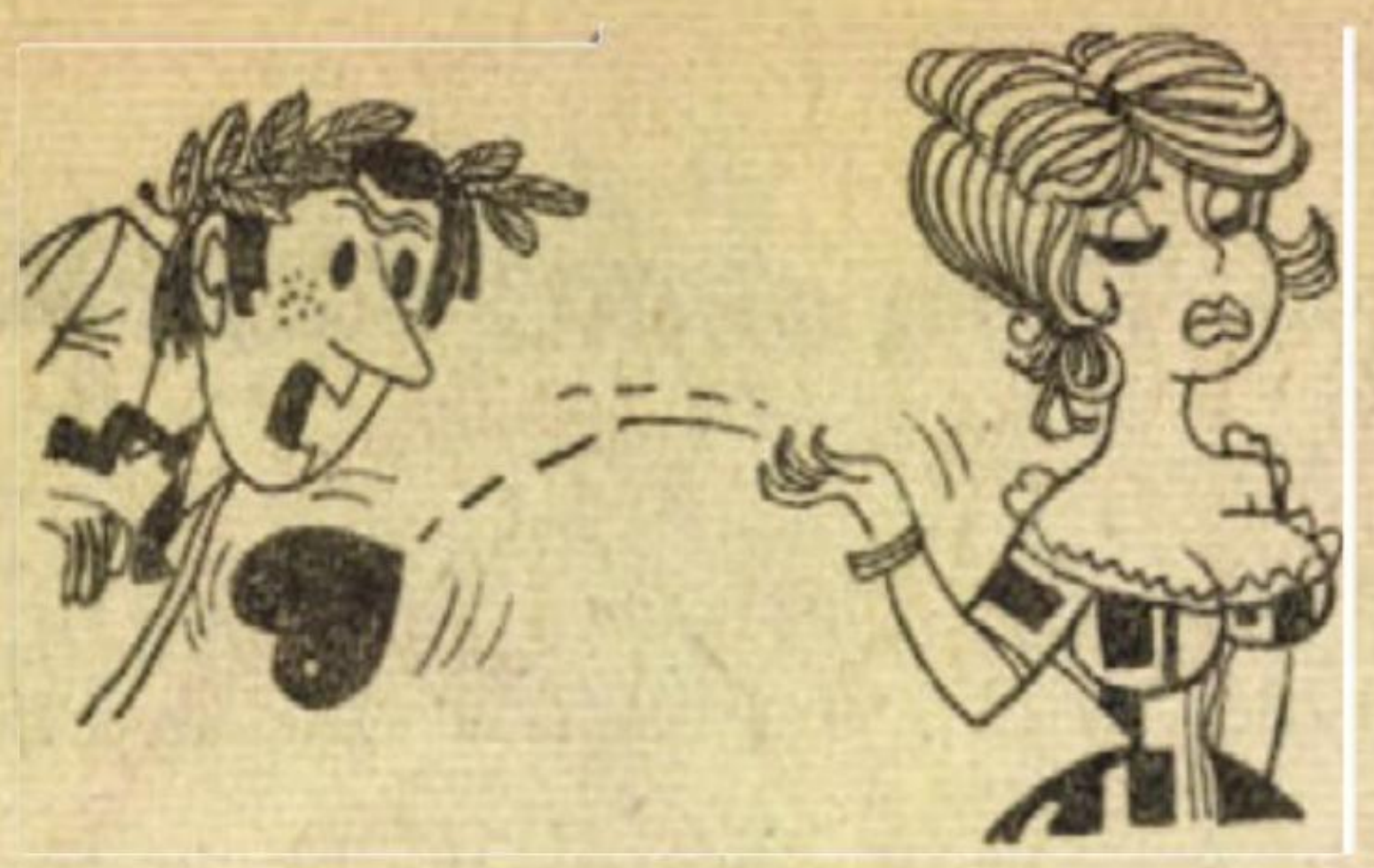

Fejlődünk

Amerikánus doktorok
szerint újul az életünk:
eltűnt az ős majomfarok
s már nem kell a vakbél nekünk,
nyolc-tízezer
év, s szív se kell,
szív nélkül is jól élhetünk.

A szív soknak már most se kell:
az ügyvédnek fölösleges,
tenor szív nélkül énekel,
kartárs szív nélkül tönkretesz,
s ha meglesed,
szerelmesed
szívtelen, mikor ölbe vesz.

Költők miatt lesz csak zavar,
szív nélkül ők mit érnek el?
A sóhaj, könny és hattyúdal
szív nélkül kit is érdekel?
A nagy fejek
legyintènek:
„De kérem, hisz költő se kell!”

Török Rezső

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Hogyan rendeznék Budapestet?

Minden olyan intézmény előtt, ahol nem intézik el az ügyemet, aluljárót építtetnék.

D. F.

Az összes közhivatalokat beépíteném parkokkal.

F. L.

Negyven felhőkarcolót építenék a Margitszigetre: ha már lúd, legyen kövér.

F. Gy.

Nem alakítgatnám, hanem rendelnék egy újat.

(f—p.)

A budai oldalt áthelyezném a pestire és fordítva. Így legalább én is gőgös budai lakos lehetnék.

G. Sz.

A Klauzál tér bal sarkába építenék egy piramist, föléje függőhidat. Olyan szépen mutatna . . .

K. A.

Barlangvasutat építenék .a Körút alatt.

M. Gy.

A Duna-kanyart behoznám a Belvárosba.

P. L.

Legyalultatnám a budai hegyeket, mert az egyik kicsi, a másik nagy, és így olyan slampos.

R. B.

Minden pesti terelőutat fegyelmi eljárással vidékre helyeztetném.

S. A.

Mindent alávetnék a lakáskérdés szempontjának. Negyven szalagházat építenék egyenként 20 000 lakással. Aztán elköltözném Pécsre.

(t.)

IMPORT HUMOR

IDEGENFORGALOM

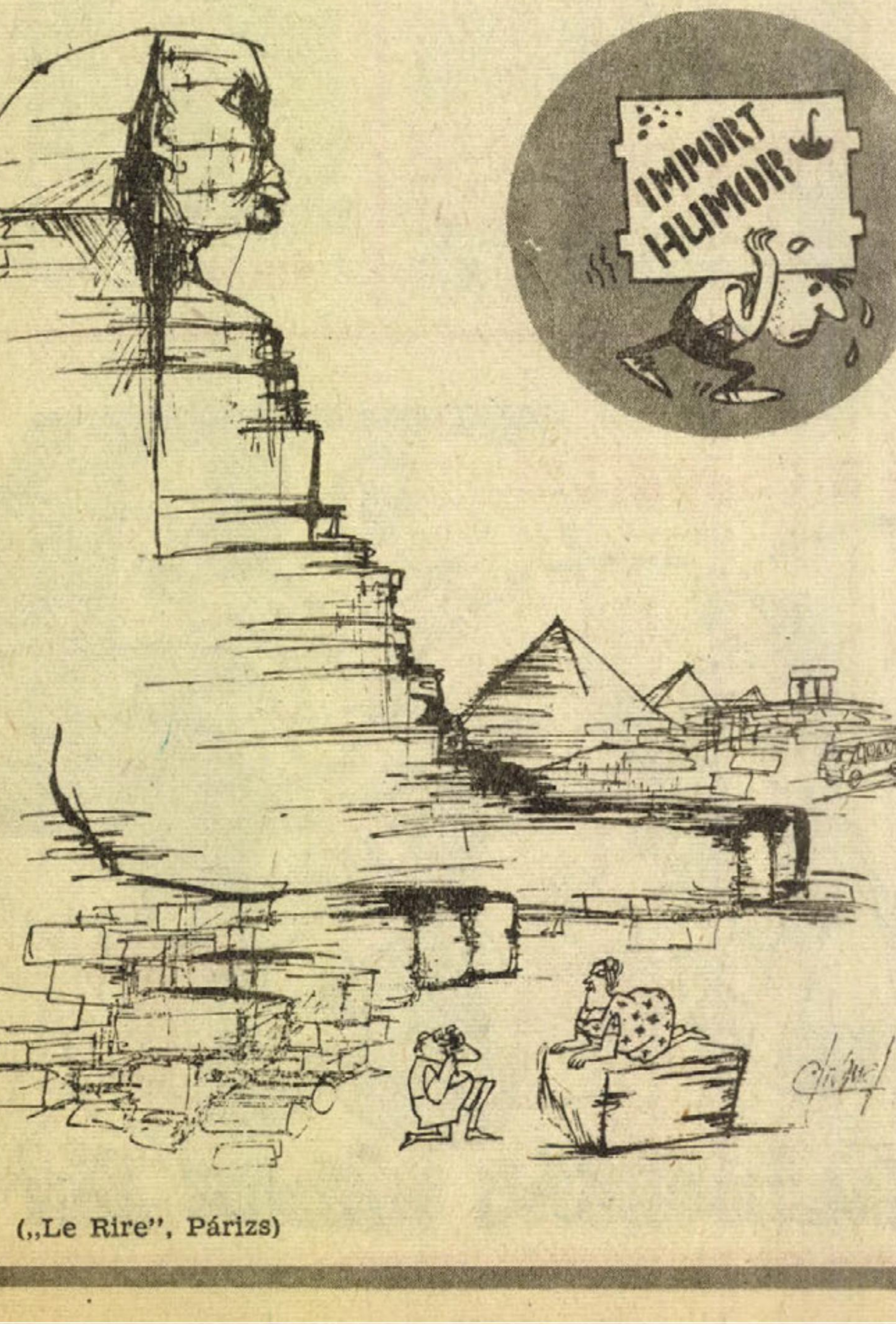

(„Le Rire”, Párizs)

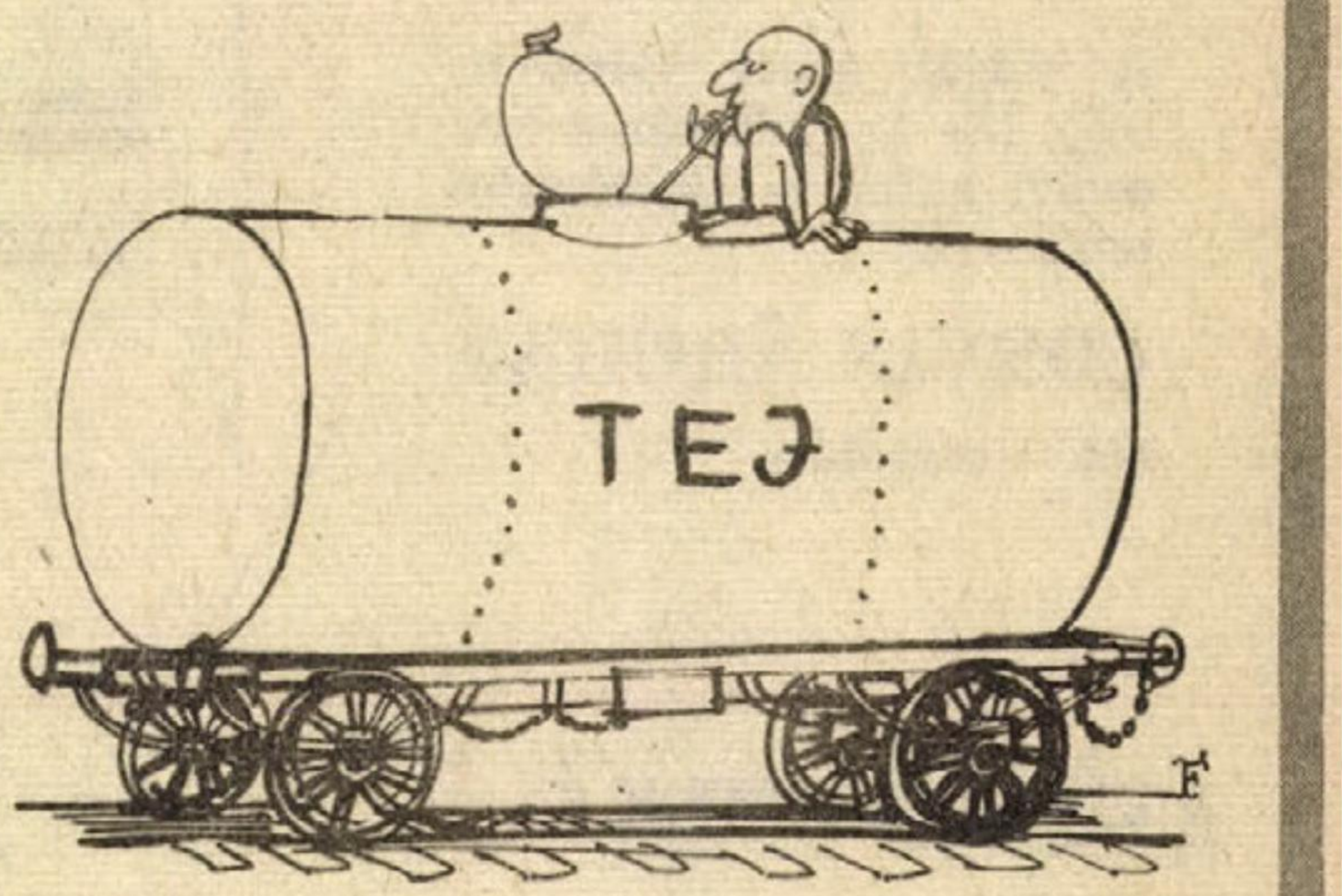

(„Szpilki”, Varsó)

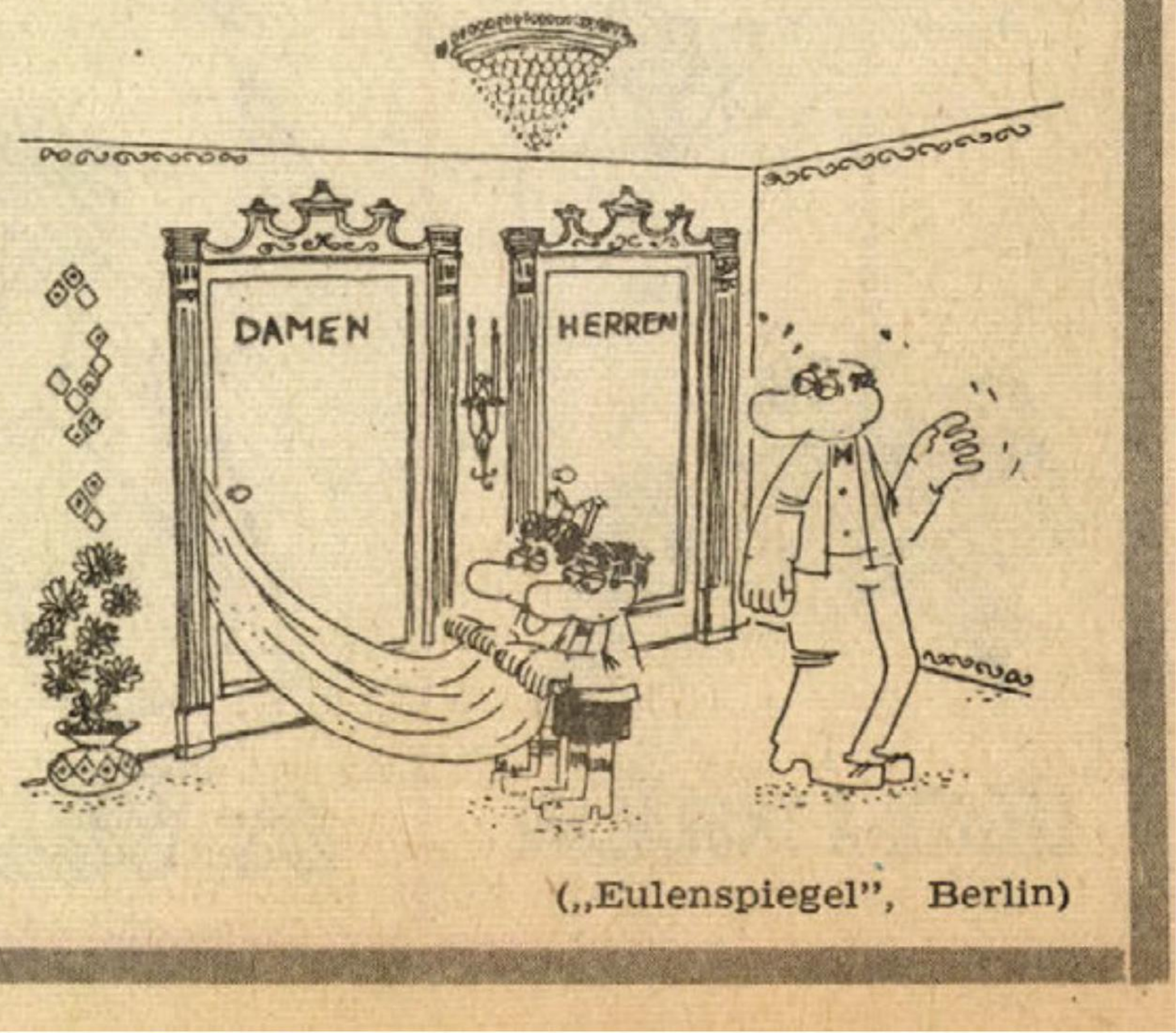

(„Eulenspiegel”, Berlin)

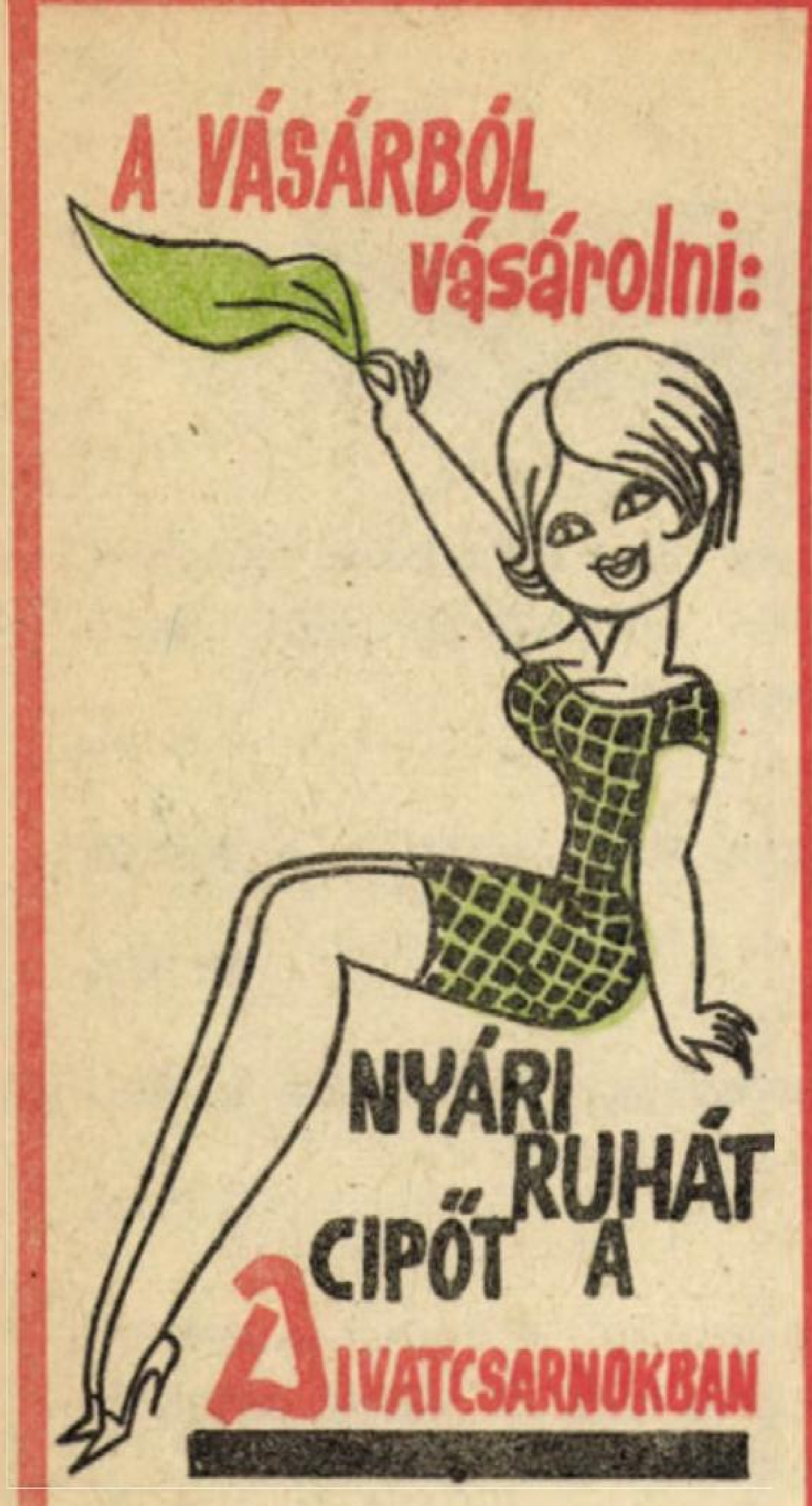
A VÁSÁRBÓL
vásárolni:
NYÁRI RUHÁT
CIPŐT A
DIVATCSARNOKBAN

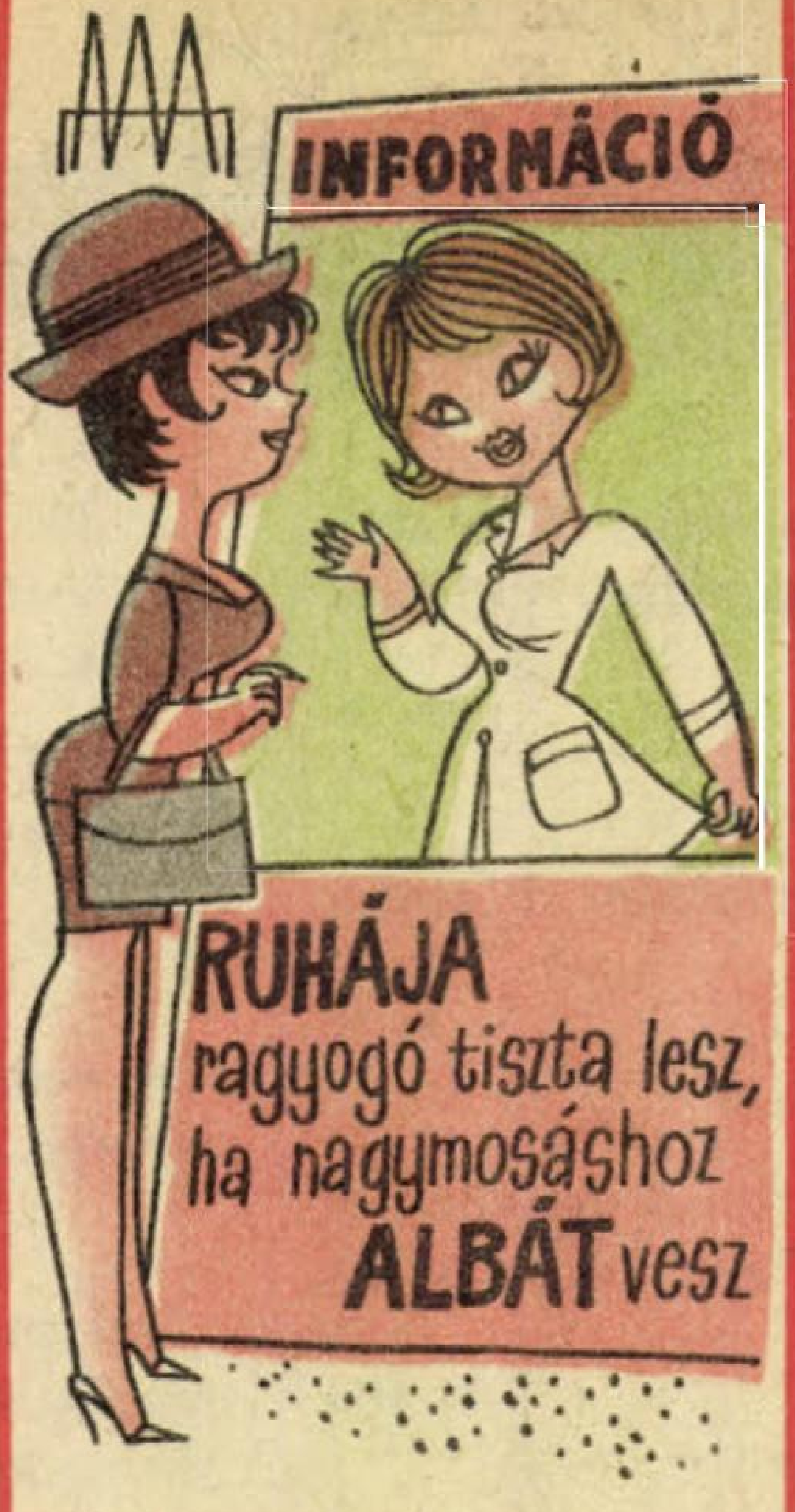
INFORMÁCIÓ
RUHÁJA
ragyogó tiszta lesz,
ha nagymosáshoz
ALBÁT vesz

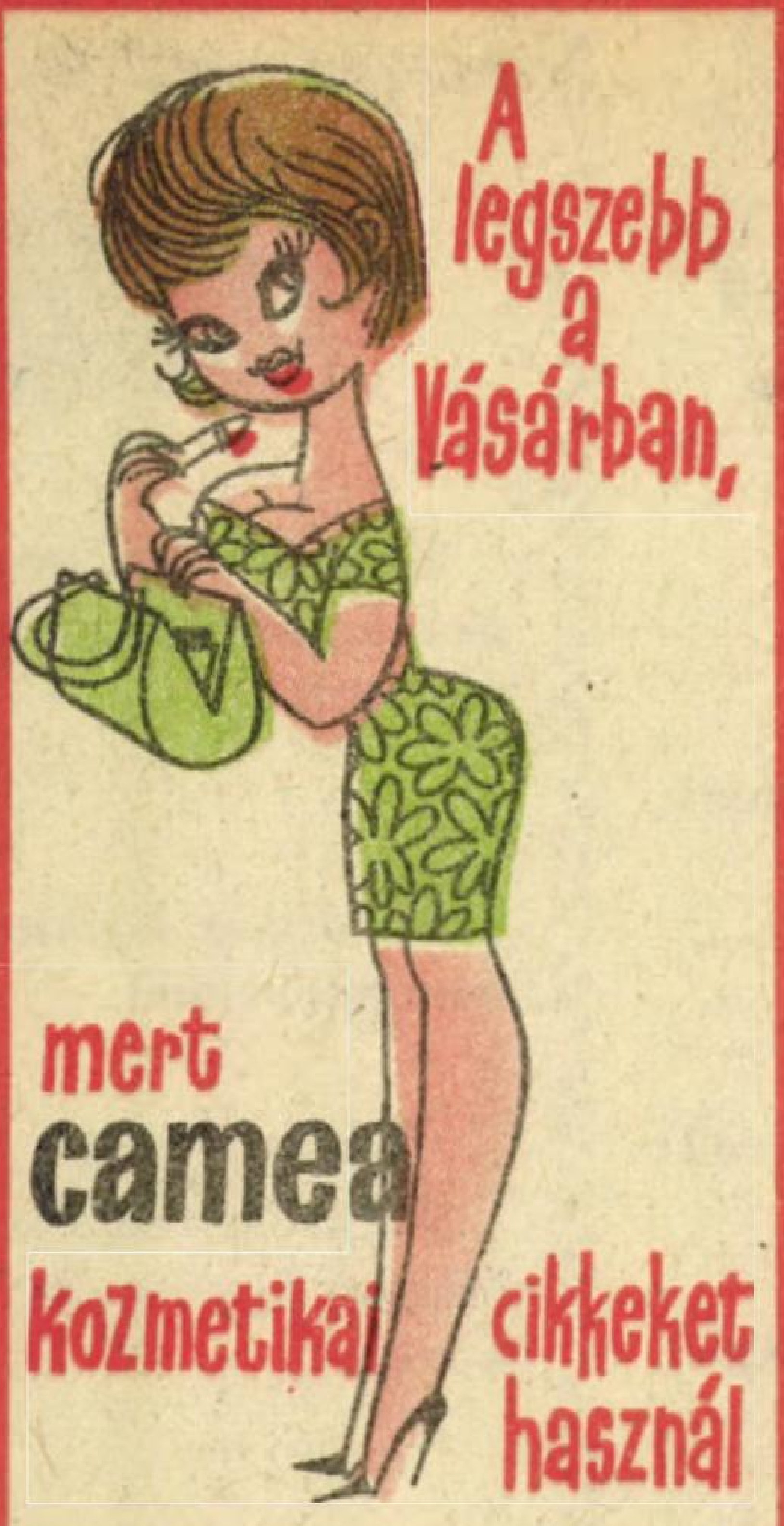
A legszebb a Vásárban,
mert
camea
kozmetikai cikkeket
használ

Nem lehet elkerülni
A VÁSÁRON
A KÖNYVPAVILONT!

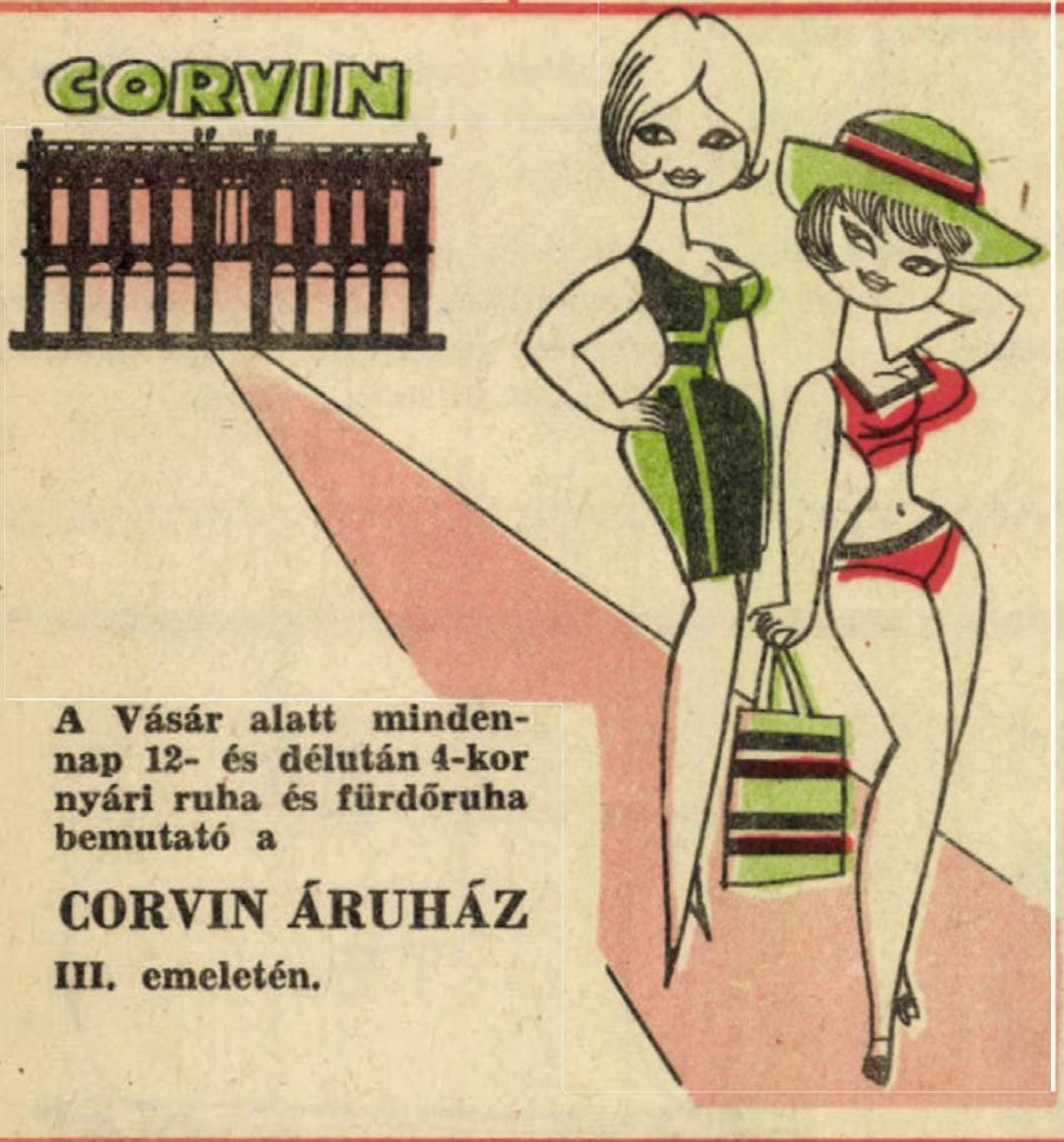

A Vásár alatt mindennap 12- és délután 4-kor nyári ruha és fürdőruha bemutató a

CORVIN ÁRUHÁZ

III. emeletén.

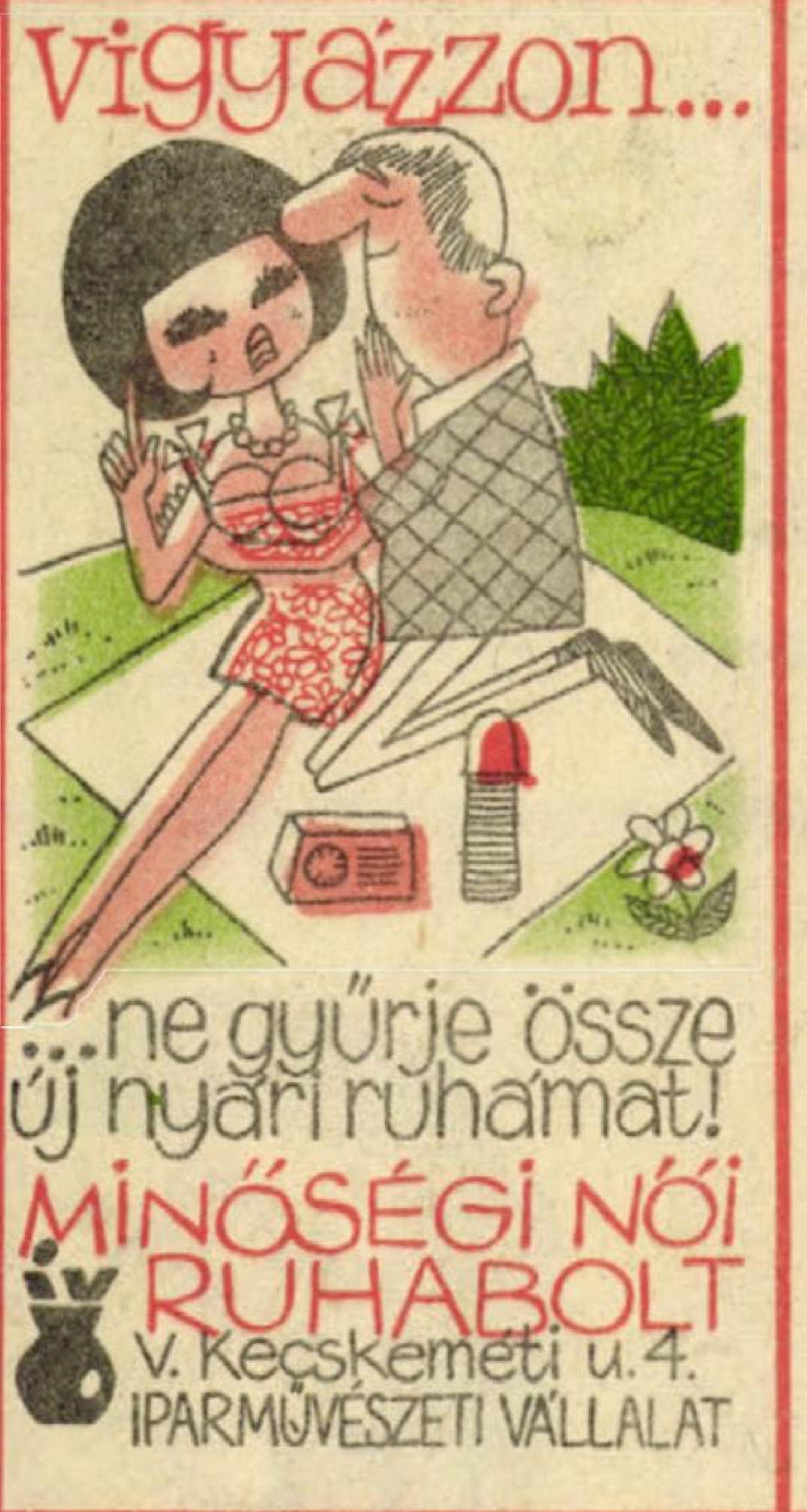
vigyázzon...
...ne gyűrje össze
új nyári ruhámat!
MINŐSÉGI NŐI
RUHABOLT
V. Kecskeméti u. 4.
IPARMŰVÉSZETI VÁLLALAT

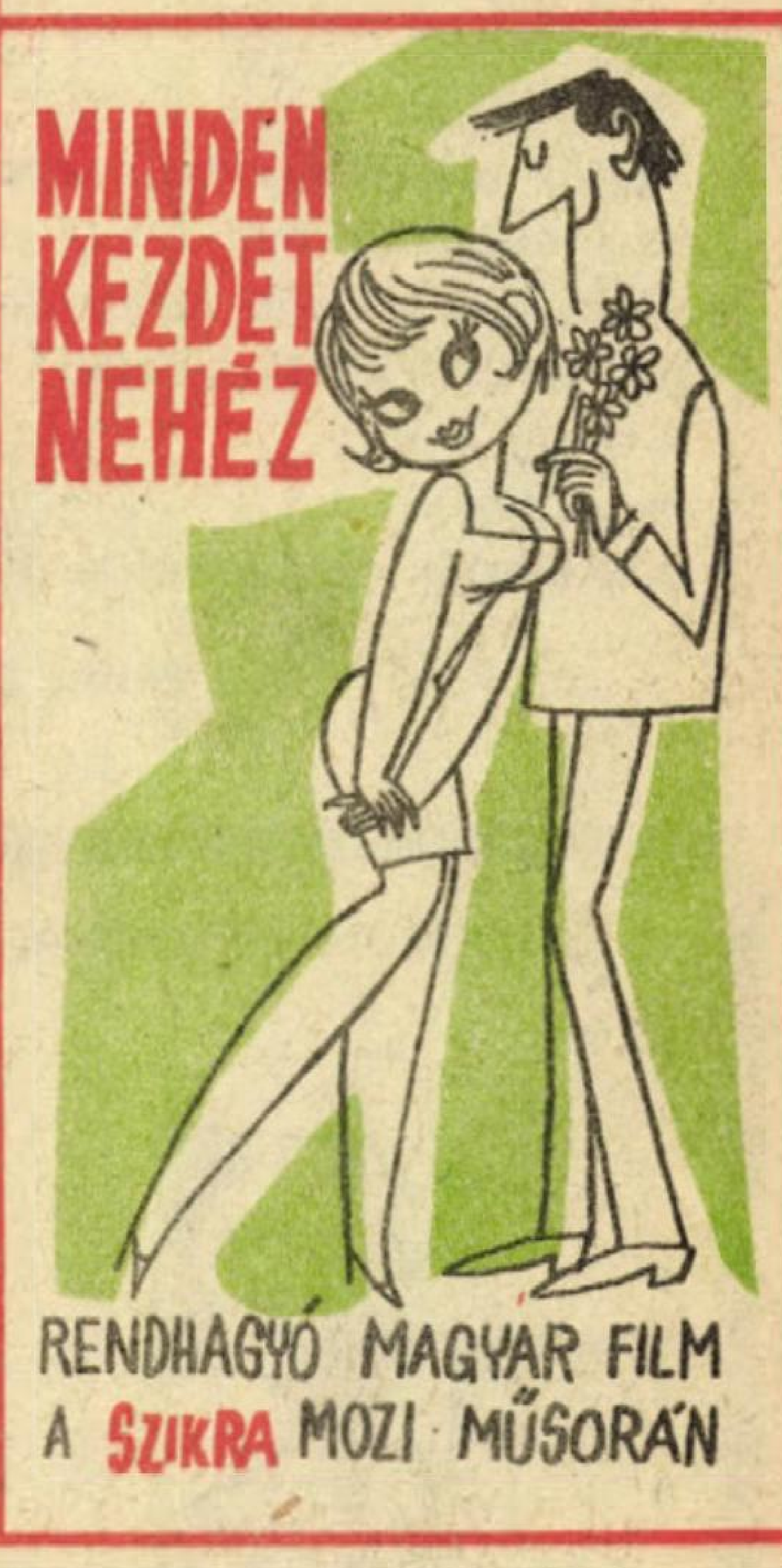
MINDEN
KEZDET
NEHÉZ
RENDHAGYÓ MAGYAR FILM
A SZIKRA MOZI MŰSORÁN

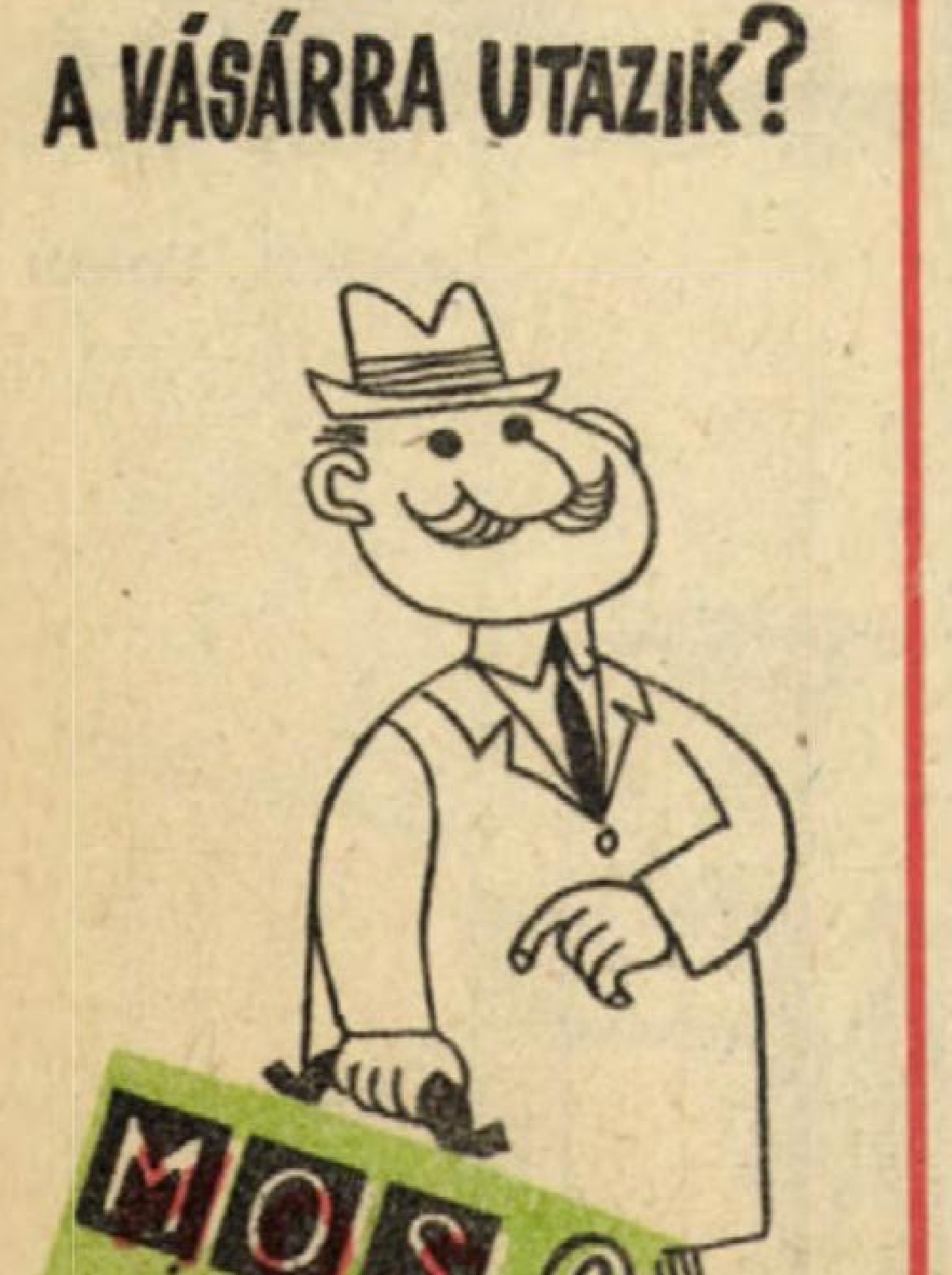
A VÁSÁRRA UTAZIK?
MOS 6
ÁLTALÁNOS
MOSÓKRÉM
LEGYEN A TÁSKÁBAN

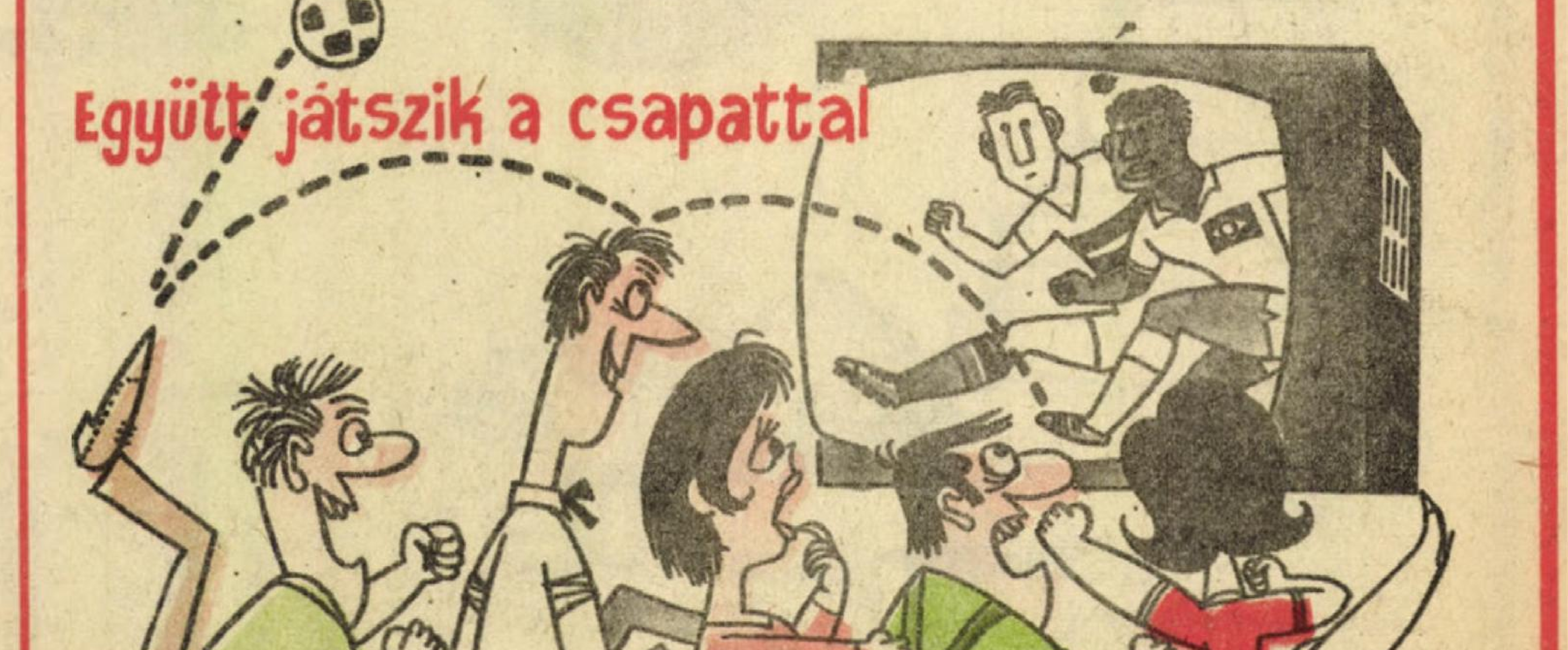
Együtt játszik a csapattal
A VILÁGBAJNOKSÁG HÁZHOZ JÖN